

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
GV NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

APEC 2006 mang bản sắc ấn tượng nào ???

Trong tuần lễ Hội nghị Thượng đỉnh APEC 14-2006 (12-19 tháng 11-2006), nếu chỉ đọc và xem báo chí, phát thanh, truyền hình, trang mạng của nhà cầm quyền Cộng sản VN, ai cũng thấy hình ảnh 21 nguyên thủ quốc gia mặc các bộ "quốc phục", thấy các cô người mẫu trên sàn trình diễn áo dài với vô số biến tấu trong chương trình biểu diễn gọi là "Di sản Việt Nam", thấy cảnh ông tây bà đầm ngòm ngòm nhai nuốt những "món ăn quốc hồn quốc túy" trong bữa Đại tiệc Gala Dinner tổ chức ngay tại Văn Miếu, Hà Nội.... Tất cả những hình ảnh này được báo đài công cụ xung tưng như là các nét tiêu biểu của "một APEC mang bản sắc Việt Nam" !? Nay thì truyền thông quốc tế, thậm chí cả trong nước, đã lên tiếng nhận xét về các bộ quốc phục lai căng này : màu mè loạn xạ (truyền thống VN phân biệt các màu áo có thứ bậc tôn quý khác nhau), tay quá rộng, vạt quá dài (kiểu Trung Hoa), khăn vành của quý bà thì quá rộng, còn khăn đóng của quý ông lại không có ! Tiếp đến, cái tên Di sản Việt Nam đặt cho cuộc biểu diễn áo dài hoá ra muốn nói đó là di sản duy nhất của dân tộc sao ? Còn bữa đại tiệc, ai đời lại được tổ chức ngay ở chốn thánh đường của tri thức, nơi trang nghiêm vào bậc nhất của Đất nước là Văn Miếu. Anh linh các văn nhân sĩ tử của Đại Việt hẳn phải ngậm ngùi vì ngửi phải mùi thực phẩm phàm tục, thay vì mùi hương khói thanh cao !

Nhưng phải chăng những nét bên ngoài đó –mà lại được thể hiện cách lố lăng- là bản sắc của Dân tộc ? Bản sắc, cái tính chất cơ bản, chủ yếu thuộc tâm hồn, của người Việt chúng ta chẳng phải là tinh thần nhân ái : anh em trong nhà thì dĩ hoà vi quý, với khách thì chân thành, cởi mở, nồng hậu ? Nhưng trong tuần lễ Hội nghị APEC, chúng ta chứng kiến được những gì ?

1- Trước hết, nhà cầm quyền CSVN đã tung ra 150.000 công an cảnh sát, trong đó có 10.000 công an của Hà Nội và 6.000 của lực lượng trung ương, được trao "lệnh phủ" dọn dẹp thủ đô, chủ yếu bằng cách **quét sạch bọn "thảo dân", lũ "rác người"**. Bao kẻ bán hàng rong bị đuổi khỏi thành phố, hàng ngàn di dân kiếm sống, trẻ em bụi đời, dân oan khiếu kiện **bị bắt nhốt hay chờ đi các trại tập trung** xa thủ đô. Ở đó họ **bị coi như tù nhân**, bị bỏ đói, cấm liên lạc, thậm chí bị bạo hành nữa. Vụ xé nát tu phục của Ni sư **Thích Đàm Thoa**, hành hung và cắt điện thoại của các cô **Lê Thị Kim Thu** và **Vũ Thanh Phương** tại trại Bảo trợ xã hội I là những bằng chứng. Dọn sạch thủ đô và các thành phố cũng có nghĩa là tìm mọi cách dẹp tan các cuộc biểu tình đòi tự do dân chủ. Tất cả công an đều được trang bị tận răng các loại phương tiện chống bạo động và chống liên lạc hiện đại. Từ cổng vào Hà Nội và Sài Gòn, nhiều chốt kiểm soát đã được dựng lên. Mọi tuyến đường có phái đoàn ngoại quốc đi qua, **Nhân dân phải đóng cửa !** Hà Nội muốn hội nghị APEC 14 sẽ không có biểu tình như 13 hội nghị trước để tự huyễn rằng đó là bằng chứng xã hội VN ổn định, nhà nước VN tài tình, chế độ tại VN được lòng dân, cái gì do VN tổ chức đều luôn thành công rực rỡ ! CS chẳng biết rằng, càng cấm ngặt biểu tình là càng làm cho thế giới thấy được cái "tính đáng hoành tráng" kiểu lãnh tụ Kim Chính Nhật ở Bắc Hàn, nơi cả nước đều phải đồng phục từ việc làm tới tư tưởng, chẳng hay rằng một hội nghị quốc tế mà Nhân dân không bày tỏ ý kiến là chuyện hết sức dị thường, **chỉ càng phơi bày bộ mặt đàn áp của chế độ !**

2- Tiếp đến, nhà cầm quyền đã cho hàng trăm công an **đóng chốt, dựng rào, bao vây các nhà dân chủ** vốn chỉ sống cách Trung tâm Hội nghị Quốc gia (nơi đón tiếp các phái đoàn) vài khu phố. Kháng thư ngày 18-11-06 của 18 nhà đấu tranh quốc nội viết : "Vi e sợ bị phanh phui trước dư luận quốc tế những vi phạm nhân quyền, những tệ nạn xã hội do chế độ độc tài toàn trị gây ra, nhà cầm quyền VN đã thi hành nhiều biện pháp đàn áp man rợ đối với những người yêu dân chủ trong thời gian Hội nghị APEC diễn ra. Những biện pháp man rợ, phản văn minh gồm : -cắt điện thoại hoặc gây nhiễu loạn làn sóng để những người Dân chủ không thể liên lạc, nói chuyện với nhau hoặc với giới truyền thông quốc tế ; -tịch thu máy vi tính, cắt mạch Internet để những người Dân chủ không thể trao đổi emails, không thể truy cập các trang mạng; -cách ly những người Dân chủ với các thông tin viên, nhà báo ngoại quốc bằng các băng hiệu "No Foreigners", "Restricted area", "No trespassing", "No camera"; hoặc tạo quang cảnh bất ổn tại những khu có người Dân chủ ở ; - bao vây, bằng cách đặt công an canh giữ nơi cư trú của những người Dân chủ, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập, để cô lập họ; - hành hung, bắt giữ, đánh đập những người Dân chủ như trường hợp BS Phạm Hồng Sơn ngày 17-11-06". Hà Nội cứ tưởng làm thế là bưng bít được những thông tin bất lợi cho chế độ, nhưng không ngờ toàn thế giới đều nghe biết cả. **Đầu óc độc tài, chuyên xài bạo lực, bao giờ cũng thiếu cận, bế tắc, vô tâm và loạn trí.** ---->

TRONG SỐ NÀY :

- Trg 01 ▶ **APEC 2006 mang bản sắc ấn tượng nào ???**
 - Trg 03 ▶ **Lời kêu gọi Dân chủ cho Việt Nam (Thư ngõ gôi... -33 nhà đấu tranh dân chủ**
 - Trg 04 ▶ **Sự thật về việc bãi bỏ Nghị định 31/CP 14-4-1997 -Ls Lê Thị Công Nhân**
 - Trg 06 ▶ **Kháng thư số 08 về việc Nhà cầm quyền đàn áp.... -Khối 8406**
 - Trg 09 ▶ **Thông cáo Báo chí ngày 19-11-2006 -Phòng TTPGQT**
 - Trg 11 ▶ **Lời Tâm huyết của GHTU Phật giáo Hoà Hảo -Ht Lê Quang Liêm**
 - Trg 13 ▶ **Tiếng nói người Menno-nite Việt Nam hiện nay. -Tđ Tuấn Anh**
 - Trg 15 ▶ **Dòng Mến Thánh Giá Huế cương quyết đòi lại đất nhĩ -Nhóm PV từ Huế**
 - Trg 16 ▶ **Thơ của tôi... -Nguyễn Chí Thiện**
 - Trg 17 ▶ **Mãng tõi sau lớp hào nhoáng APEC Hà Nội -Huỳnh Cao**
 - Trg 19 ▶ **WTO, mô chôn đấng CS -Bs Nguyễn Đan Quế**
 - Trg 21 ▶ **Mở cửa và hội nhập WTO CS độc tài tròng vào cổ... -Ts Nguyễn Phúc Liên**
 - Trg 23 ▶ **Vấn đề giải thể chế độ CS -Ls Nguyễn Hữu Thông**
 - Trg 29 ▶ **Thâm kịch Nhân văn Giai phẩm -Nguyễn Minh Cần**
 - Trg 31 ▶ **Thư kêu cứu khẩn cấp viết từ một trại giam ở Hà Nội - Kim Thu & Thanh Phương**
- Rải rác ▶ Tin tức

**01 & 15 mỗi tháng
NGÀY DÂN CHỦ
CHO VIỆT NAM
NGÀY TOÀN DÂN
MẶC ÁO TRẮNG**

3- Nhà cầm quyền CSVN đã chi khoảng 1,1 triệu đôla để vun hoa, trồng cây và gắn các đèn điện chiếu sáng khắp thành phố Hà Nội. Trong thời gian chuẩn bị trước đó, **267 triệu đôla vay mượn** đã được ném ra để xây Trung tâm Hội nghị Quốc gia trên diện tích 64.000 thước vuông chứa khoảng 8.500 đại biểu đến dự hội nghị, với trang bị hết sức xa hoa đến nỗi thủ tướng Malaysia Abdullah Badawi đã phải thốt lên: “Hoành tráng quá! Hiện đại quá! Thiết bị tối tân quá! Ở chỗ tôi cũng có một cái như thế này, nhưng không thể sánh bằng. Tôi ghen tị thật đấy...” (Trích Tuổi trẻ cuối tuần, số 47-06). Rồi cho là không xa xỉ nhưng là cần thiết, các lãnh đạo chế độ đã bỏ ra những khoản tiền lớn lao cho các công ty Mercedes Benz và Ford để **mua hàng ngàn xe hơi cao cấp** đưa đón khách ngoại quốc. Các xe này, sau hội nghị, chắc chắn sẽ đem chia chác hay “bán hữu nghị” giữa hàng ngũ lãnh đạo. Hà Nội có thấy chẳng sự mỉa mai nằm trong câu nói của vị nguyên thủ của một quốc gia mà thu nhập bình quân đầu người hàng năm hơn VN cả chục lần ? Và đằng cứ mặc sức tiêu xài để khoe sự sang trọng của đảng, chẳng cần Quốc dân có ý kiến, **chẳng cần trình báo với Quốc dân**, những kẻ sẽ nai lưng ra để trả những món nợ quốc gia khổng lồ từ đời con đến đời cháu, đang khi **đảng cứ ung dung hành quyền và hưởng lợi...**

Chỉ cần vài nét sơ phác trên đây cho thấy APEC 2006 đã mang bản sắc nào rồi ! Đó là “bản sắc đậm đà” kiểu xa hoa lãng phí bắt Dân còng lưng trả nợ, kiểu bùng bít và lường gạt quốc tế, kiểu “cả vú lấp miệng em” bằng trấn áp tàn bạo những con dân đất nước không những muốn kêu oan nỗi khổ, tố cáo bất công mà còn muốn cho Việt Nam thực sự hội nhập với hoàn vũ, chân thành bang giao với lân quốc, kiểu “đại bịp siêu đẳng” bằng cách **bên ngoài thì hội nhập với thế giới văn minh, nhưng bên trong thì hành xử man rợ với Đồng bào mình** (nhà văn Hoàng Tiến). Nói tóm, đó là **bản sắc Cộng sản, bản sắc Mác-Lê-PônPôt-Mao-Hồ**, bản sắc của một **chủ nghĩa xấu xa đòi bại tự bản chất** (Đức Piô XI), của **một chế độ xây dựng trên dối trá và tàn bạo, của những lãnh tụ chính trị coi Dân như cỏ rác, như nô bộc, chà đạp nhân ái, khinh thường quốc thể, hy sinh quyền lợi Dân tộc để bảo vệ cái ngai và cái túi của mình. Lẽ nào Bản sắc Văn hoá Việt Nam lại được khẳng định đậm nét giữa cộng đồng nhân loại văn minh như thế ?**

BAN BIÊN TẬP

Tác giả: Babui - Nguồn: Danchimviet.com

33 NHÀ ĐẤU TRANH DÂN CHỦ QUỐC NỘI

LỜI KÊU GỌI DÂN CHỦ CHO VIỆT NAM

Thư ngỏ gửi Chủ tịch Liên Âu, Tổng thống Hoa Kỳ, Thủ tướng Úc châu nhân Hội Nghị APEC 2006

.....ngày 15 tháng 11 năm 2006.....

Việt Nam ngày 15-11-2006

Kính thưa Chủ tịch (Tổng Thống /Thủ Tướng),

Nhân dịp CT (TT/TT) đến Hà Nội tham dự Hội Nghị Thượng Đỉnh Diễn Đàm Hợp Tác Kinh Tế Á Châu-Thái Bình Dương (APEC) tại Hà Nội và viếng thăm Việt Nam vào tuần tới, chúng tôi ký tên dưới đây, những công dân VN tích cực vận động dân chủ hóa đất nước xin được hân hoan chào mừng Ngài.

Đến Việt Nam, Ngài sẽ được xem một số thắng cảnh của Đất nước chúng tôi và sẽ thấy tại các đô thị có những tòa nhà cao tầng và nhiều biệt thự xinh đẹp của các quan chức và đại phú gia Việt Nam. Nhưng chúng tôi tin rằng Ngài khó thấy được cảnh sống cơ cực, lầm than của đại đa số dân nghèo, cũng như những khu nhà “ổ chuột” ở các vùng ven thị. Ngài không thể thấy được cảnh hàng chục đoàn nông dân bị quan chức nhà nước cướp đoạt ruộng đất lếch thếch kéo nhau đến Hà Nội để khiếu kiện, từ năm này sang năm khác một cách vô vọng vì không ai quan tâm, xét xử.

Nhà cầm quyền khẳng khái rằng VN có dân chủ. Nhưng thưa CT (TT/TT), tại VN, người dân không có quyền ứng cử và chỉ có quyền bầu các ứng viên do Đảng CS đưa ra thì làm sao có dân chủ được? Từ Hội Đồng Nhân Dân Xã cho đến Quốc Hội, các ứng viên đều do Đảng CS tự ý lựa chọn cho nên việc bầu cử chỉ là hình thức dối trá và các cơ quan dân cử phải răm rắp tuân theo “gậy chỉ huy” của Đảng. Chính vì thế nguyện vọng và quyền lợi của người dân không được ai quan tâm, bênh vực.

Nhà cầm quyền khoe rằng ở Việt Nam hiện nay có trên 600 tờ báo,

hàm ý nói rằng có tự do ngôn luận, tự do báo chí. Nhưng, thưa CT (TT/TT), tất cả đều là báo của Đảng CS, do họ chỉ huy. Cho đến nay, không một tờ báo tư nhân nào được xuất bản. Mới đây, một nhóm dự định ấn hành tờ báo giấy “Tự Do Dân Chủ” tại Hà Nội vào ngày 15-8, nhưng ba ngày trước đó, họ đã bị công an đến tòa soạn lục soát, tịch thu hết mọi bài vở và máy vi tính, sau đó họ còn bị cảnh sát tra hỏi, sách nhiễu trong nhiều ngày liên tiếp. Chẳng những không có tự do báo chí, Việt Nam còn là một trong những nước kiểm soát Internet ngặt nghèo nhất thế giới.

Nhà cầm quyền nói rằng dân chúng được tự do đi lễ nhà thờ và chùa, nhưng trong thực tế một số Giáo hội như Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, Phật Giáo Hòa Hảo, Tin Lành Tại Gia, v.v... đều bị cấm hoạt động; các Giáo hội khác đều bị khống chế rất nhiều lãnh vực. Nhiều tu sĩ đang bị quản chế tại nơi cư trú, tức là bị giam lỏng tại chùa hay nhà thờ.

Gần đây, do sức ép của Hoa Kỳ, Liên Hiệp Âu Châu và dư luận quốc tế, Hà Nội chỉ trả tự do cho vài tù nhân lương tâm. Trong khi đó vẫn còn hàng trăm tù nhân chính trị và lương tâm khác đang bị giam cầm hay quản chế do Nghị Định 31-CP cho phép công an tùy tiện bắt giam hoặc quản chế bất cứ ai trong hai năm chỉ vì lý do an ninh mà không cần lệnh của tòa án.

Nay VN tuy về kinh tế đã tiến bộ trong một số lãnh vực, nhưng về chính trị vẫn còn tệ hại. Hơn nữa, nạn tham nhũng lan tràn từ trên xuống dưới chẳng những đã tạo nên nỗi thống khổ lớn lao cho người dân, mà còn kìm hãm đà phát triển

kinh tế, cản trở sự hợp tác với các đối tác nước ngoài. VN bị xếp hạng tham nhũng nhất nhì thế giới, nhưng ít ai dám phàn phui vì không có tự do báo chí và vì những người tham nhũng phần lớn là các đảng viên cộng sản đầy quyền lực.

Những tệ nạn nói trên xảy ra vì hiện VN là một nước độc tài. Điều 4 Hiến Pháp dành cho Đảng CS là đảng duy nhất cai trị Đất nước. Chính cái thể chế độc đảng, toàn trị đó đã đẻ ra mọi điều bất hạnh cho nhân dân chúng tôi. Vì thế những người yêu nước đã không ngừng đấu tranh một cách bất bạo động để chuyển hóa đất nước từ thể chế độc đảng, toàn trị sang dân chủ, đa nguyên, đa đảng. Nổi bật nhất là “Lời Kêu Gọi Cho Dân Chủ VN” do Giáo Hội PGVNTN công bố năm 2001 và “Lộ Trình 9 Điểm Dân Chủ Hóa VN” của Cao Trào Nhân Bản đưa ra năm 2005, “Chương trình 5 bước Dân chủ hoá VN” của GHPGHH ngày 01-4-2006 và “Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ Cho VN 2006” của Khôi 8406 công bố ngày 8-4-2006.

Kính thưa CT (TT/TT),

Chúng tôi rất phấn khởi khi nghe Ngài tuyên bố luôn luôn đứng về phía những người dân chủ trên toàn cầu và sẵn sàng ủng hộ họ trong công cuộc vận động dân chủ. Vì thế, chúng tôi hy vọng trong chuyến công du Việt Nam sắp tới, với tư cách là Vị Tổng Thống của siêu cường dân chủ trên thế giới, (Vị lãnh đạo một Tổ chức Dân chủ đầy uy tín bậc nhất thế giới), Ngài sẽ thuyết phục Nhà cầm quyền Việt Nam sớm chấp nhận con đường dân chủ hóa. Trước nhất, họ phải hủy bỏ Điều 4 Hiến Pháp, trả tự do cho tất cả các tù nhân lương tâm, hủy bỏ nghị định quản chế hành chính 31-CP, thực thi quyền tự do tôn giáo, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tôn trọng quyền tự do lập hội và lập đảng. Nếu được như vậy thì chuyến đi này của CT (TT/TT) sẽ đem lại nhiều ích lợi thiết thực cho nhân dân hai nước và chắc chắn sẽ để lại những ấn tượng sâu sắc trong tâm khảm mọi người Việt Nam.

Chúng tôi kính chúc CT (TT /TT) hoàn thành tốt đẹp chuyến

công du VN và kính chúc Ngài cùng phu nhân mạnh khỏe và hạnh phúc.

Chúng tôi đồng ký tên dưới đây :

KS Nguyễn Phương Anh (Hà Nội) - CSQ Phạm Quế Dương (Hà Nội) - KS Bạch Ngọc Dương (Hà Nội) - LS Nguyễn Văn Đài (Hà Nội) - LM Nguyễn Hữu Giải (Huế) - Gs Nguyễn Thanh Giang (Hà Nội) - KS Đỗ Nam Hải (Sài Gòn) - CD Trần Văn Hòa (Quảng Ninh) - CD Nguyễn Hộ (Cựu CT Công Đoàn, Sài Gòn) - GS Nguyễn Chính Kết (Sài Gòn) - CSQ Trần Anh Kim (Thái Bình) - HT Lê Quang Liêm (Phật Giáo Hòa Hảo) - KS Nguyễn Trung Lĩnh (Hà Nội) - LM Phan Văn Lợi (Huế) - LM Nguyễn Văn Lý (Huế) - CD Cao Văn Nhâm (Hải Phòng) - LS Lê Thị Công Nhân (Hà Nội) - MS Ngô Hoài Nở (Liên Đoàn Truyền Giáo Phúc Âm, Sài Gòn) - Chuyên Viên Nguyễn Phong (Huế) - CD Vũ Thanh Phương (Đồng Nai) - MS Nguyễn Hồng Quang (HT Mennonite, Sài Gòn) - CSQ Vũ Cao Quận (Hải Phòng) - Cư sĩ Lê Văn Súc (Vĩnh Long) - BS Phạm Hồng Sơn (Hà Nội) - Sư cô Thích Đàm Thoa - Cư sĩ Nguyễn Văn Thơ (Đồn Tháp) - CD Lê Thị Kim Thu (Đồng Nai) - NV Trần Khải Thanh Thủy (Hà Nội) - NV Hoàng Tiến (Hà Nội) - LM Chân Tín (Sài Gòn) - Nhà Báo Nguyễn Khắc Toàn (Hà Nội), Doanh nhân Phạm Văn Trội (Hà Nội) - Nhà báo Dương Thị Xuân (Hà Nội).

LS LÊ THỊ CÔNG NHÂN

Sự thật về việc bãi bỏ

NGHỊ ĐỊNH 31/CP NGÀY 14-4-1997

11-11-2006

Hiện nay, giới làm nghề luật tại Việt Nam, những người quan tâm đến tình hình đấu tranh dân chủ của Việt Nam, và ngay cả một số ít trong những người đang trực tiếp đấu tranh Dân chủ cho Việt Nam hiện thời đang vui mừng trước thông tin về việc nhà cầm quyền cộng sản sắp hủy bỏ Nghị định 31/CP do ông Võ Văn Kiệt ký ngày 14-4-1997.

Nghị định này có tên gọi đầy đủ là **Nghị định của Chính phủ số 31/CP ngày 14 tháng 4 năm 1997 ban hành Quy chế quản chế Hành chính**, sau đây gọi tắt là **NĐ31**. Đây là Nghị định được áp dụng đối với những người có hành vi vi phạm pháp luật xâm phạm đến an ninh quốc gia được quy định tại Chương I phần các tội phạm của Bộ luật hình sự nhưng "chưa đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự" (điều 2). Đây là một trong những văn bản pháp luật được coi là hữu hiệu nhất để nhà cầm quyền Việt Nam đàn áp phong trào đấu tranh Dân chủ trong Nước kể từ khi nó được ra đời cho đến nay. Vì, NĐ31 này gần như được lập ra chỉ để áp dụng cho một loại đối tượng duy nhất là các nhà đấu tranh dân chủ ôn hòa bất bạo động, dùng tiếng nói lương tâm và hiểu biết của mình để đòi tự do, nhân quyền và một nền chính trị văn minh đa nguyên cho Việt Nam.

Trong quá khứ, cũng như hiện tại, nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam vẫn luôn chụp cho những người đấu tranh dân chủ cái mũ "xâm phạm an ninh quốc gia" hoặc "liên quan đến an ninh quốc gia" với những "tội danh" như : chống đối chính sách, tuyên truyền phản cách mạng, lợi dụng dân chủ, phá hoại chính sách đoàn kết, gây rối trị an, xúc phạm lãnh tụ, v.v..., để từ đó thực hiện những việc đàn áp, như : bắt bớ, thẩm vấn, ép buộc công ty/tổ chức nơi những người đấu tranh này làm việc đuổi việc họ, kết án là tội phạm hình sự rồi bỏ tù, quản chế họ v.v... Và như chúng ta đều biết, **biện pháp quản chế là một trong những biện pháp bị lạm dụng nhiều nhất và tùy tiện nhất** so với

những biện pháp khác để đàn áp những người đấu tranh dân chủ.

Quản chế được nhà cầm quyền Việt Nam quy định là một biện pháp Hành chính mà thôi !?!? Tức là không cần phải khởi tố và xét xử vụ án như là đối với một vụ án chính thức, mà nhà cầm quyền vẫn có thể áp dụng ngay biện pháp "bỏ tù tại gia" từ 6 tháng đến 2 năm (điều 1) đối với cá nhân đã bị chụp mũ là "xâm phạm an ninh quốc gia". Điều kinh khủng nhất và cũng là tăm tối nhất của NĐ31 chính là nội dung "**chưa đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự**". Nhà cầm quyền quy định như vậy, nhưng lại không hề nói rõ như thế nào là "chưa đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự". Sự thiếu sót này hoàn toàn do cố ý nhằm tạo điều kiện áp dụng trong bất kỳ trường hợp nào với bất kỳ cá nhân nào mà nhà cầm quyền thấy rằng cần phải trừng trị người đó với tội danh có nội dung "xâm phạm đến an ninh quốc gia", nhưng cố kiếm cũng không ra nổi một bằng chứng buộc tội nào, hoặc cũng có thể do nhà cầm quyền e sợ một thế lực hoặc dư luận nào đó mà không thể đưa người này ra để buộc tội. Vì vậy, quản chế hành chính đã được ưu tiên lựa chọn áp dụng cho những người này, vì **nhà cầm quyền CSVN thấy không nên / không thể xét xử đối tượng một cách công khai !!**

Cũng vì quy định mơ hồ như vậy mà đã có rất nhiều những người đấu tranh dân chủ ôn hòa bất bạo động bị áp dụng quyết định quản chế hành chính và bị cưỡng chế phải sống trong cảnh tù đày tại gia trong suốt những năm qua.

Và khi bị quản chế như vậy, nạn nhân sẽ phải sống trong cảnh đi đâu cũng "phải có lý do chính đáng" và phải làm đơn xin phép và phải đợi có được sự chấp thuận của nhà cầm quyền bằng một "giấy phép" (điều 17). Quy định nghe ra có vẻ rất kỹ và chi tiết như vậy, nhưng đó chỉ là quy định cho phía người bị áp dụng quyết định mà thôi. Còn về phía cơ quan công quyền, là phía "có quyền ra quyết định" và "cấp giấy phép" thì tìm mỗi mắt trong NĐ31 cũng không thấy

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN
Địa chỉ liên lạc:
hbvn2006@gmail.com
truongsonvn81@gmail.com
Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
<http://www.tdngonluan.com>
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 2 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

một điều nào nói như thế nào là lý do chính đáng và những trường hợp nào thì được cấp giấy phép và trường hợp nào không.

Quy định chỉ chặt chẽ một chiều cho phía đối tượng bị áp dụng như vậy vì tinh thần làm luật đã được thiết lập trên cơ sở là **luật phục vụ cho quyền lợi và sự tùy tiện của nhà cầm quyền chứ không phải cho dân sinh.**

Đọc đến đây, quý vị sẽ thắc mắc sao chưa thấy mối liên hệ giữa tiêu đề của bài viết với nội dung của nó, vì ở trên mới chỉ thấy phân tích nội dung cơ bản của ND31 mà thôi.

Vấn đề chính là ở chỗ, ngày 5-9-2006 vừa qua, nhà cầm quyền Việt Nam trong phiên họp thường kỳ tháng 8 năm 2006 đã ra Nghị quyết số 22/NQ-CP gây xôn xao dư luận trong và ngoài Nước, người Việt cũng như người nước ngoài, cũng bởi vì cái khoản 5 của nó, ghi rằng : **“5. Chính phủ đã nghe Bộ trưởng Bộ Tư pháp trình về việc bãi bỏ biện pháp quản chế hành chính và hủy bỏ Nghị định số 31/CP ngày 14-4-1997 của Chính phủ về quản chế hành chính. Chính phủ thống nhất, trong điều kiện xây dựng Nhà nước pháp quyền Việt Nam Xã hội chủ nghĩa và hội nhập quốc tế, thực hiện cải cách tư pháp hiện nay thì việc bãi bỏ biện pháp quản chế hành chính và hủy bỏ Nghị định số 31/CP về quản chế hành chính là cần thiết. Để có cơ sở pháp lý cho việc thực hiện, giao Bộ trưởng Bộ Tư pháp, thừa ủy quyền của Thủ tướng Chính phủ, thay mặt Chính phủ trình Ủy ban Thường vụ Quốc hội ban hành Nghị quyết về việc hủy bỏ hoặc đình chỉ áp dụng một số điều, khoản liên quan đến quản chế hành chính của Pháp lệnh Xử lý vi phạm hành chính năm 2002, trên cơ sở đó hủy bỏ Nghị định số 31/CP về quản chế hành chính.”**

Có lẽ không cần phải nói nhiều rằng nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam đã có những việc làm tiền bộ nhất định nhằm sửa chữa những sai lầm do chính họ tạo ra trước đây !?!, như trong khoản 5 nêu trên, là **“xây dựng Nhà nước pháp quyền Việt Nam Xã hội Chủ nghĩa và hội nhập quốc tế, thực hiện cải cách tư pháp thì việc bãi bỏ biện pháp quản chế hành chính và hủy bỏ Nghị định 31/CP về quản chế hành chính là cần thiết.”** Nhưng họ có thật tâm muốn làm như vậy không ?

Xin thưa rằng không, đơn giản là vì, việc sẽ hủy bỏ Nghị định 31/CP thật sự không hề có nhiều ý nghĩa như nhà cầm quyền Việt Nam **vẫn đang tuyên truyền để đánh lạc**

hướng dư luận. Vì, từ rất lâu rồi ND31 này không còn được áp dụng nữa, mà chính xác là từ ngày 01-10-2002 khi Pháp lệnh Xử lý Vi phạm Hành chính 2002 có hiệu lực thi hành.

Như tất cả chúng ta đều biết, Pháp lệnh có hiệu lực rất cao, chỉ sau Hiến pháp và Luật. Còn về nguyên tắc áp dụng, thì nguyên tắc về thời gian là, nếu 2 hoặc nhiều văn bản luật điều chỉnh về cùng một vấn đề thì văn bản nào ra đời sau sẽ có hiệu lực áp dụng. Do đó, Pháp lệnh Xử lý Vi phạm Hành chính vừa là văn bản ở cấp cao hơn vừa ra đời sau so với ND31. Vấn đề là toàn bộ quy định về quản chế hành chính của ND31/CP đã được đưa vào Pháp lệnh 2002 một cách **“êm ái hơn, gọn gàng hơn và sắc bén hơn”** mà vẫn bảo toàn đầy đủ tất cả những nội dung đáng lên án của ND31/CP. Cụ thể là các điều trong Pháp lệnh bao trùm toàn bộ ND31 gồm những điều sau :

- Điều 6, khoản 2 ghi “Đối tượng bị áp dụng các biện pháp xử lý hành chính khác là những người được quy định tại các điều 23, 24, 25, 26 và 27 của Pháp lệnh này.”

- Điều 22 quy định các biện pháp xử lý hành chính khác bao gồm : giáo dục tại xã phường, thị trấn ; đưa vào trường giáo dục; **đưa vào cơ sở giáo dục;** đưa vào cơ sở chữa bệnh và **quản chế hành chính.**

- Điều 27 quy định Chủ tịch Ủy ban nhân dân cấp tỉnh quyết định đối với người có hành vi vi phạm pháp luật phương hại đến an ninh quốc gia nhưng chưa đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự. Và thời hạn quản chế Hành chính là từ 6 tháng đến 2 năm.

Nội dung về quản chế Hành chính của ND31 đã được quy định một cách tinh vi hơn, với giá trị hiệu lực cao hơn khi được đưa vào trong Pháp lệnh. Bên cạnh đó thì các biện pháp **đưa vào cơ sở giáo dục** (điều 25) và **đưa vào cơ sở chữa bệnh** (điều 26) cũng đã được đưa vào trong Pháp lệnh mới này với một phạm vi áp dụng rất rộng. Hai biện pháp này cũng là những hình thức đàn áp được nhà cầm quyền Việt Nam áp dụng khá phổ biến đối với những người đấu tranh dân chủ. **Vi cơ sở giáo dục ở đây chính là một trại giam trả hình,** mặc dù chúng cũng có tác dụng giáo dục nhất định đối với những kẻ xấu, nhưng trong thực tế bị nhà cầm quyền lạm dụng không ít để **đàn áp những người bất đồng chính kiến.** Còn đối tượng bị áp dụng biện pháp đưa vào cơ sở chữa bệnh quy định trong Pháp lệnh là người nghiện ma túy và bán dâm (khoản 2

điều 26 Pháp lệnh), nhưng trong thực tế nhà cầm quyền Việt Nam vẫn thường dùng thủ đoạn rêu rao **một số người bất đồng chính kiến là mắc bệnh tâm thần và cưỡng chế đưa họ vào các bệnh viện tâm thần** nhằm mục đích thâm độc là hãm hại những người này làm cho họ không bệnh cũng thành bệnh.

Vi vậy, nếu nhà cầm quyền Việt Nam nói rằng “việc bãi bỏ biện pháp quản chế hành chính và hủy bỏ ND 31/CP về quản chế hành chính là cần thiết” thì họ phải thật sự hủy bỏ tất cả các quy định pháp luật liên quan đến quản chế hành chính, chứ không thể nào lại chỉ là bãi bỏ một nghị định mà cái nghị định đó đã “chết” từ lâu rồi !!!

Sự thật thì nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam chỉ làm một việc đơn giản là cho ND 31/CP ngày 14-4-1997 **“chết một lần nữa”** mà thôi. Còn mục đích thật sự của họ là thế nào thì ai cũng đã rõ. Hiện nay, **Pháp lệnh Xử lý Vi phạm Hành chính 2002, Nghị định 38/CP ngày 18 tháng 3 năm 2005 về việc tập hợp đồng người và Nghị định 56/CP về văn hóa và thông tin vừa mới ra đời ngày 6 tháng 6 năm 2006, còn tinh vi hơn và đang còn có hiệu lực đầy đủ và ghê gớm trong việc đàn áp các nhà đấu tranh dân chủ** đừng cảm nói lên bất đồng chính kiến của mình và những hiện trạng tiêu cực của xã hội do sự độc tài của Đảng cộng sản gây ra. Và biện pháp quản chế, cái tên gọi mỹ miều của việc bắt bỏ tù tại gia, vẫn hoàn toàn còn đầy đủ hiệu lực của nó trong Pháp lệnh xử lý vi phạm hành chính 2002.

Hơn nữa, nếu năm 1991, Quốc hội CSVN đã hủy bỏ “Lệnh tập trung cải tạo” 1 lệnh kéo dài 3 năm (cho đến năm 1991, có những người bị 5 lệnh liên tiếp phải ở tù 15 năm liền) thì với Pháp lệnh năm 2002, nhà cầm quyền CSVN đã tái lập “Lệnh tập trung cải tạo” này qua việc “đưa vào cơ sở giáo dục từ 6 tháng đến 2 năm và có thể gia hạn một cách tùy tiện”.

Vi vậy, các nhà đấu tranh Dân chủ và công luận hãy nhận thức thật đầy đủ và chuẩn xác những chiêu đòn của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam.

Hà Nội, 11-11-2006

**Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì
Cộng sản sợ !**

KHỐI 8406

KHÁNG THƯ SỐ 08

về việc Nhà cầm quyền CSVN đàn áp thô bạo dã man, bắt giữ & cầm tù vô pháp luật nhiều Công dân & Thành viên Khối 8406 trước và sau Hội nghị APEC 14-2006 tại Việt Nam

..... 25-11-2006

(Vi khá dài, chúng tôi tóm lược)

Việt Nam, ngày 25- 11- 2006

A. Từ tháng 7-2006 đến nay, đặc biệt trong thời gian trước và sau Hội nghị APEC 14-2006 tại Việt Nam, Nhà cầm quyền CSVN đã/đang đàn áp rất thô bạo dã man và đã/đang bắt giữ vô pháp luật nhiều Công dân và Thành viên Khối 8406 như sau :

I. Đánh đập man rợ và bắt giam vô pháp luật.

1- Nhiều năm qua, **Mục sư Nguyễn Công Chính** đã bị CA bắt, đánh đập rất dã man nhiều lần, cốt ý làm Ms không thể lưu trú tại Pleiku để chăm sóc hàng chục ngàn giáo hữu Tin Lành Tây Nguyên (x. Kháng thư số 6). Nhưng tình hình ngày càng khốc liệt hơn. Gần đây, ngày 5-9-2006: Ms bị CA Gia Lai đánh; ngày 16-9-2006, bị đánh, bị lột trần truồng, bị nắn bóp cơ quan sinh dục, bị tạt nước vào mặt; ngày 11-11-2006, bị đánh tập thể ngay tại bến xe Pleiku-Sài Gòn, gãy răng và bầm tím thân thể. Vô nhân đạo và thô bạo nhất là khuya ngày 18-11-2006, Ms Chính đã lén lút qua mặt CA canh gác quanh nhà để đưa vợ đến bệnh viện Pleiku sinh nở. Nhưng chỉ nửa ngày sau, CA đã đến buộc bệnh viện bắt bà Ms xuất viện, sau đó cấm y tá tới nhà Ms chăm sóc cho bà. **2-** Ngày 18-8-2006, CA Sài Gòn đã bắt anh **Trương Quốc Huy** tại một quán cà phê Internet, đến nay gia đình chưa biết anh bị giam ở đâu và chưa được thăm nuôi hoặc gặp mặt. **3-** Ngày 09-11-2006, **Mục sư Hồng Trung** cùng với vợ là bà Lê Thị Nhung, xã Bồ Ngoong, huyện Chu Se đi bệnh viện, đã bị

CA tỉnh Gia Lai bắt không có lý do. Đến nay chưa rõ tin tức. **4-** Ngày 14-11-2006, CA phường Tân Thái Hoà, quận Tân Phú, Sài Gòn đã bắt Ông **Đoàn Văn Diên** và 3 người con là anh **Đoàn Huy Chương** (ban đại diện Hiệp hội Đoàn Kết Công Nông VN), **Đoàn Triệu Hảo**, **Đoàn Triệu Kinh Kha** 14 tuổi. 4 người bị giam ở đâu chưa biết. **5-** Ngày 15-11-2006, tại Long Thành, Sài Gòn, CA đã bắt anh **Nguyễn Tấn Hoàn**, ban đại diện Hiệp hội Đoàn Kết Công Nông VN, giam ở đâu chưa ai biết. **6-** Ngày 15-11-2006, CA Sài Gòn bắt chị **Nguyễn Thị Lê Hồng**, ban đại diện Hiệp hội Đoàn Kết Công Nông VN, giam ở đâu chưa ai biết. **7-** Ngày 17-11-2006, khi **Bác sĩ Phạm Hồng Sơn** phản đối việc CA chặn xét một người bạn đến thăm, trung tá CA Nguyễn Minh Cương liền ra lệnh cho thuộc cấp nhào vào đánh đập, trói tay và ném Bs lên xe chờ về đồn Thụy Khuê, Hà Nội. Tại đây, họ tiếp tục đánh đập, nhục mạ anh khuya rồi thả ra với lời đe dọa không cho sống yên hàn. **8-** Về 3 anh Nguyễn Ngọc Quang (bị bắt tại Huế chiều 02-9-2006), Vũ Hoàng Hải (bị bắt tại Sài Gòn sáng 05-9-2006), Phạm Bá Hải (bị bắt tại Thái Bình chiều 07-9-2006), nay gia đình đã biết đang bị giam tại Sài Gòn và đã được thăm nuôi, gặp mặt (x. Kháng Thư số 7). **9-** Giữa tháng 8-2006, CA Sài Gòn đã bắt ba Ủy viên Trung ương của đảng Dân Chủ Nhân Dân: Bs Lê Nguyên Sang, Huỳnh Nguyên Đạo, Đỗ Thành Công, một người Mỹ gốc Việt. Ông

Công bị kết án là âm mưu khủng bố tòa Lãnh Sự Mỹ, nhưng đã được trả về Mỹ sau gần 3 tháng bị giam. Còn hai ông Sang và Đạo vẫn còn bị giam cho tới nay. Trong dịp APEC 14-2006 này, CA đã bắt thêm 4 đảng viên DCND tại Cần Thơ nữa.

10- **Nghiêm trọng nhất là việc CA đối xử tàn tệ với các Tu sĩ, Cư sĩ, Tín đồ PG Hòa Hảo Thuận Tuý :** Suốt tháng 9-2006, Giáo Hội này bị nhà cầm quyền sách nhiễu, khủng bố, trấn áp cách tàn nhẫn, vô luật pháp. **Chỉ nêu vài trường hợp điển hình:** **10.1-** Ngày 22-7-2006, Bà **Trần Thị Xinh**, Hội Phụ Nữ Từ Thiện tỉnh An Giang đi thăm bà Lê Thị Lượm (mẹ cô Tu sĩ Trần Văn Út), khi đến chợ Vàm Cống thì bị quản lý chợ và 4 CA chặn đường, cướp giật xách tay chứa 12 băng Sấm giảng và 5 triệu VNĐ của tín đồ PGHH tỉnh An Giang đóng góp tổ chức lễ Giỗ Tu sĩ Trần Văn Út. **10.2-** Ngày 24-7-2006, CA tìm mọi cách ngăn chặn **hàng ngàn Tín đồ** các tỉnh An Giang, Cần Thơ, Đồng Tháp, Vĩnh Long... tổ chức **Lễ Giỗ Tu sĩ Trần Văn Út**, người đã tự thiêu ngày 5-8-2005 để đòi TDTG. **10.3-** Ngày 2-10-2006, 30 CA bắt ông **Nguyễn Văn Thơ**, Hội Trưởng PGHHTT Đồng Tháp và vợ là **Dương Thị Tròn**, Trưởng Hội Đoàn Phụ Nữ Từ Thiện PGHHTT, Đồng Tháp. CA đánh hai ông bà đến ngất xỉu rồi khiêng lên xe bắt đi. Cùng lúc, khoảng 100 CA bao vây rồi tràn vào nhà ông Thơ ở xã Tân Hòa, Lai Vung, Đồng Tháp, lục soát đập phá tứ tung để kiểm tài liệu, đồng thời bắt 7 đứa con của ông đánh đập, trói lại, bịt miệng, rồi chờ về đồn. Cô Nguyễn Thị Thu Vân buôn bán lúa gạo, có 40 triệu đồng để trong túi xách, cũng bị đánh ngất xỉu và bị cướp số tiền này. Gần 24:00 đêm CA mới thả 7 người về. Riêng vợ chồng ông Thơ, thương tích nặng, đang bị giam ở khám đường Cao Lãnh (Đồng Tháp). **10.4-** Sau đó, ngày 3-10-2006, hàng trăm CA bao vây nhà ông **Bùi Văn Luốc và Lê Văn Sóc**, Hội Trưởng và phó Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Vĩnh long, không cho người nhà đi chợ mua thức ăn, khiến 2 gia đình này phải

tuyên bố tự thiêu tập thể nếu CA tràn vào. Một số Tín đồ cốt cán phải đi lánh nạn như bà **Nguyễn Thị Ngọc Lan**, Hội Trưởng Giáo Hội PGHH tỉnh Cần Thơ, **Nguyễn Văn Cường**, Trưởng Ban Thông Tin Liên Lạc tỉnh Giáo Hội Cần Thơ, bà **Trần Thị Xinh**, Trưởng Hội Đoàn Phụ Nữ Từ Thiện PGHH tỉnh An Giang. Ngày 6-10-2006 bà Nguyễn Thị Ngọc Lan đã phổ biến “Tuyệt Mạng Thư” đòi tự thiêu. Sáng ngày 7-10-2006, nhiều toán tín đồ PGHH kéo đến nhà ông Luốc và nhà ông Sóc để thăm đều bị trấn áp thô bạo, một số bà già bị đánh ngất xỉu, một thanh niên chụp ảnh bị CA tịch thu máy, đánh ngất xỉu rồi chở đi mất tích. **10.5-** Ngày 13-10-2006 rồi ngày 18-10-2006, các chức sắc trong Giáo Hội PGHH Thuận Tuý tỉnh Vĩnh Long tất cả **17 người** đều bị CA tình triệu tập thẩm vấn. Vì giấy mời không nêu rõ lý do, đến có thể sẽ bị bắt luôn, nên toàn thể những người bị triệu tập đã nhất quyết không đi và tuyên bố nếu CA đàn áp, bắt bớ vô cớ, họ sẽ tự thiêu tập thể... **10.6-** Ngày 4-11-2006, hằng trăm CA chặn đường bắt ông **Lê Văn Sóc**, Phó Hội Trưởng PGHH Thuận Tuý tỉnh Vĩnh Long, khi ông đi thăm cha đang bị đau nặng. Ông Sóc bị công tay chân, siết cổ, bịt miệng chở đi biệt tích. Sau đó CA xông vào nhà và lục soát lấy tài vật tiền bạc, đánh đập, bóp cổ con ông là chị **Lê Thị Nhẫn** vừa sinh dậy đến ngất xỉu. CA đã cướp đoạt 4 lượng vàng, 01 máy vi tính và gần 30 triệu bạc, không lập biên bản.

II. Cường bức vào bệnh viện tâm thần.

1- Mục sư Thân Văn Trường : bị giam tại bệnh viện tâm thần Biên Hoà từ tháng 9-2004 đến tháng 9-2005. **2-** Ngày 02-11-2006, **Nữ luật sư Bùi Kim Thành**, đảng Dân chủ Việt Nam XXI, người bảo trợ, tư vấn miễn phí cho Dân oan thuộc các tỉnh Nam Trung Bộ và Nam Bộ, bị CA quận 3 Sài Gòn vào nhà ở số 152/43A đường Điện Biên Phủ, P. 25, quận Bình Thạnh, Sài Gòn, cường bức đến Bệnh viện tâm thần Chợ Quán. Nhưng các bác sĩ đã kết luận là nữ luật sư Thành có sức

khỏe và tâm thần bình thường, không phải điều trị gì cả. CA lại chở bà đến bệnh viện tâm thần trung ương II Biên Hòa, nhốt ở phòng B4, nơi giam riêng những “bệnh nhân tâm thần” (các nhà đối kháng) do CA giao nộp. Họ đã tiêm vào cơ thể bà nhiều thứ thuốc, không biết thứ thuốc gì.

III. Tông xe, hành hung, ám sát.

1- Ngày 1-9-2006, Anh **Lương Duy Phương** và luật sư **Nguyễn Văn Đài** đến thăm bác sĩ Phạm Hồng Sơn. Khi về đến khu phố của anh Phương, đám CA theo dõi hai anh đã gây náo loạn, túm cổ áo anh Phương để hành hung. Sau đó họ cử người về tận quê anh tại Bình Định để nói xấu luật sư Đài và Khối 8406, cho rằng anh Phương bị dụ dỗ lôi kéo làm điều phi pháp, khiến gia đình bố mẹ anh hoang mang lo lắng, ngất xỉu. Rồi CA áp lực chủ nhà ở Hà Nội không cho anh Phương thuê như đã làm với anh Bạch Ngọc Dương. **2-** Ngày 26-10-2006 nhà cầm quyền địa phương đã kéo khoảng 300 người đến nhà của Chị **Trần Khải Thanh Thủy** - một nhà văn tranh đấu cho dân oan Hà Nội đã bị CA triệu tập thẩm vấn suốt 21 ngày- gây sự và hành hung cả hai vợ chồng. Họ tràn vào nhà, đứng trên giường. Một số người xông lên tát chị. Chồng tới che chở vợ thì bị hàng chục bàn tay thô bạo túm lấy, kéo xuống đất, đấm đập. **3-** Ngày 28-10-2006, nữ luật sư **Lê Thị Công Nhân** đi xe gắn máy đến đại lý vé máy bay nhận lại tiền vé đi Ba Lan mà cô đã bị cầm. Một CA mật vụ dáng dấp xã hội đen đi theo xe máy của cô, cố tình đâm vào đuôi xe cô, làm cô loạng choạng suýt ngã. Hành động này hàng chục lần, rồi tay CA rồ ga tiến lên ngang hàng, nhìn thẳng vào mặt cô với thái độ khùng bô. **4-** Ngày 29-10-2006, chị **Dương Thị Xuân**, thư ký Tập san Tự Do Dân Chủ, đi xe đạp sát lề bên phải đường Thanh Niên - Hồ Tây - Hà Nội thì bị 1 chiếc xe máy từ phía sau đâm bất ngờ rất mạnh vào xe chị rồi chạy biến, làm chị ngã đầu đập mạnh xuống mặt đường, ngất lịm, 2 cánh tay sây sước, sưng tím.

IV- Không cho xuất ngoại, đi lại, cư trú & cầm tù tại nhà.

1- Ngày 21-9-2006, từ sân bay Nội Bài, Hà Nội, Công dân **Trần Văn Hòa** bị CA cấm đi Trung Quốc để thảo luận việc thành lập một công đoàn độc lập nhằm bảo vệ quyền lợi người lao động. Sau đó bị CA tỉnh Quảng Ninh thẩm vấn suốt hai tuần về các việc: thành lập công đoàn, gặp đại sứ quán Hoa Kỳ tháng 10-2005, trả lời phỏng vấn đài RFA và tham gia Đảng Dân Chủ Nhân Dân. **2-** Ngày 25-10-2006, từ sân bay Nội Bài, Hà Nội, luật sư **Nguyễn Văn Đài** và anh **Lương Duy Phương** không được đi Ấn Độ tham dự Hội nghị thường niên các luật sư Cơ Đốc. Trước đó luật sư Đài cũng đã bị CA không cho đi Bangkok, Thái Lan. **3-** Ngày 27-10-2006, luật sư **Lê Thị Công Nhân**, đại diện đảng Thăng Tiến VN, được mời hội thảo về công đoàn ngày 28-30/10 tại Warszawa, Ba Lan, đã bị CA chặn lại chỉ 15 phút trước khi máy bay cất cánh tại sân bay Nội Bài. Ngày 21-11-2006, nữ luật sư lại bị CA không cho đi xe lửa đến Quảng Bình bảo chữa cho một nữ bị cáo người Anh gốc Việt trong 1 vụ án ma túy lớn nhất Quảng Bình từ trước đến nay, theo lời mời của chính Cục cảnh sát chống ma túy C17. **4-** Ngày 10-11-2006, CA đã cường bức Kỹ sư **Bạch Ngọc Dương** về quê Hải Phòng. **5-** Từ đầu tháng 11 đến nay, hơn 20 CSDCHB như Ts **Hoàng Minh Chính**, nhà văn **Hoàng Tiến**, Ts **Nguyễn Thanh Giang**, 2 cựu Sq **Lê Hồng Hà** và **Phạm Quê Dương**, Kg **Nguyễn Khắc Toàn**, Ls **Nguyễn Văn Đài**, Ls **Lê Thị Công Nhân**, Bs **Phạm Hồng Sơn**, Vs **Trần Khải Thanh Thủy**, Ks **Nguyễn Phương Anh**, Ks **Bạch Ngọc Dương**, Truyền đạo **Cao Văn Nhâm**, **Trần Văn Hoà**, **Nguyễn Văn Trội**, **Dương Văn Dương**, Chị **Bùi Thị Kim Ngân** (vợ Anh Nguyễn Vũ Bình)... đều bị cắt điện thoại, cắt internet, cầm ra khỏi nhà, thậm chí còn bị khoá công nhà... Quanh nhà họ đều bị treo 4 tấm biển ghi tiếng Anh "Cấm qua lại", "Cấm chụp hình", "Khu vực cấm", "Cấm người ngoại quốc", chỉ vì CS

muốn APEC 14 mang đậm bản sắc Stalin-Mao-Hồ. Ở Huế, Sài Gòn, Pleiku, 2 Lm **Phan Văn Lợi**, **Nguyễn Văn Lý**, 2 anh **Nguyễn Phong**, **Nguyễn Bình Thành**, Ms **Nguyễn Hồng Quang**, Ks **Đỗ Nam Hải** và Gs **Nguyễn Chính Kết**, **Lê Trí Tuệ**, Ms **Nguyễn Công Chính**,... cũng đều đã bị cắt điện thoại, internet từ lâu.

V. Khủng bố, triệu tập & tuyên án vô pháp luật.

1- Từ ngày 13-10-2006 đến nay, CA Phú Nhuận, Sài Gòn liên tục triệu tập để thẩm vấn Ks **Đỗ Nam Hải** và Gs **Nguyễn Chính Kết** suốt ngày, sau khi đã tịch thu máy vi tính của 2 người. Họ bị thẩm vấn vì là Thành viên Ban Điều Hành Liên Minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam vừa được hàng ngàn CSDCHB quốc nội cùng nhau thành lập ngày 16-10-2006. 2- Ngày 31-10-2006, bắt chấp cô luật sư **Lê Thị Công Nhân** đang bệnh mệt, 4 CA A42 (cục Phán gián) đã cưỡng bức cô lên xe ô tô đưa đến đồn CA cục Phán gián để thẩm vấn về đảng Thăng Tiến VN, chuyên đi Ba Lan, mối quan hệ của luật sư với Cao trào dân chủ. Cuộc thẩm vấn vô luật đã kéo dài đến hết ngày 01-11-2006. Từ ngày 14-22-2006, *cô bị giam tại nhà mà không có một bản văn pháp lý nào*. Ngày 22-11-2006, 5 CA A42 đã mang xe đến cưỡng bức cô Công Nhân tới đồn CA để thẩm vấn suốt ngày. Họ đã tuyên bố “giảm án” cho cô : *cô vĩnh viễn không được ra khỏi thành phố Hà Nội, chẳng cần một tòa án nào xét xử*. CA còn nói sẽ thẩm vấn cô đến tháng 12. 3- Từ 21-10-2006 đến nay, hai anh **Nguyễn Khắc Toàn** và **Lê Trí Tuệ** -Ban Đại diện Công Đoàn Độc Lập Việt Nam thành lập ngày 20-10-2006- đã bị CA Hà Nội và Sài Gòn triệu tập thẩm vấn nhiều ngày về Công Đoàn ấy. Cả hai đều bị theo dõi nghiêm ngặt. 4- Từ ngày 01-11-2006, Ls **Nguyễn Văn Đài** và anh **Bạch Ngọc Dương** đều đã bị CA A42 triệu tập thẩm vấn về Ủy Ban Nhân Quyền cho Việt Nam dự định ra mắt vào ngày Nhân quyền của Liên Hiệp quốc 10-12 tới đây.

Ngoài ra, còn phải kể đến hàng ngàn dân oan bị đối xử thô bạo khi

đến khiếu kiện tại Nhà Tiếp dân Trung ương I ở số 01 Mai Xuân Thưởng Hà Nội và Nhà Tiếp dân Trung ương II ở số 210 Võ Thị Sáu Sài Gòn.

B. Chúng tôi, Khối 8406, đã quá đủ cơ sở để kết luận rằng :

Nhà cầm quyền CSVN, qua những hành vi trên đây, *đã vi phạm đặc biệt nghiêm trọng* : 1- Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc năm 1948, VN xin tham gia năm 1977, Điều 18. 2- Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền của LHQ năm 1948, Điều 19. 3- Công ước Quốc tế về các quyền dân sự và chính trị được LHQ biểu quyết năm 1966, VN xin tham gia năm 1982, Điều 19. 4- Tuyên ngôn Phụ đính Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền của LHQ ngày 09-12-1998 (nhân kỷ niệm 50 năm TNQTNQ), Điều 4 và 6. 5- Hiến pháp CSVN năm 1992, Điều 69 6- Hiến pháp CSVN năm 1992, Điều 72. 7- Bộ luật tố tụng hình sự CSVN, Điều 85, Điều 131,1, Điều 131,2, Điều 131,4, Điều 298 và Điều 299.

C. Chúng tôi, Khối 8406, đồng thanh tuyên bố trước công luận quốc tế :

1- *Chúng tôi cực lực phản đối và yêu cầu Nhà cầm quyền CSVN phải chấm dứt ngay các hành động quẫn chế, giới hạn, đàn áp, khủng bố, đánh đập, đe dọa, quấy nhiễu vô pháp luật* trên đây của Nhà cầm quyền CSVN đối với các Công dân của mình, đặc biệt là các CSDCHB Khối 8406. Các việc ấy đã chứng tỏ Nhà cầm quyền CSVN, *khi xin được ký kết tham gia các Văn kiện Quốc tế vừa nói, chỉ làm một hành động giả dối, lừa gạt Liên Hiệp Quốc để được thừa nhận* trước cộng đồng quốc tế mà thôi, còn trong thực tế thì luôn tìm mọi cách để giới hạn, thậm chí triệt tiêu các quyền tự do rất chính đáng và cơ bản của người Dân... hầu thực hiện cho bằng được chế độ cộng sản cực kỳ hà khắc và độc đoán của họ, để đảng CS tiếp tục thống trị Đất nước lâu dài. Tất cả những hành vi đó chứng tỏ nhà cầm quyền CSVN *tiếp tục thách thức quốc tế, mù quáng tin tưởng vào bạo lực, coi thường*

sự phản ứng ngày càng mãnh liệt của người Dân và đang tung ra một *chiến dịch đàn áp thẳng tay phong trào đấu tranh DC đang nở rộ.*

2- Chúng tôi tha thiết kêu gọi *Liên Hiệp Quốc, các Quốc hội, các Chính phủ, các Vị Lãnh đạo chính trị và các Chính khách vừa tham dự Hội nghị APEC 14-2006 tại VN, các Tổ chức Nhân quyền quốc tế, các Cơ quan Ngôn luận hoàn vũ, toàn thể Đồng bào VN hải ngoại*, hãy tạo các áp lực cần thiết để buộc Nhà cầm quyền CSVN phải triệt để tuân thủ nghiêm túc các Tuyên ngôn và Công ước Quốc tế cơ bản mà chính họ đã xin được ký kết tham gia. Nếu những hành vi đàn áp trên của nhà cầm quyền CSVN còn tiếp tục và chế độ độc đoán độc đảng còn được duy trì, thì Quý vị thấy được CSVN *có thực tâm muốn đưa Dân tộc VN hoà nhập vào Cộng đồng Nhân loại văn minh hôm nay hay không và có đáng tin cậy để bang giao, hợp tác hay không.*

3- Chúng tôi mạnh mẽ yêu cầu các Tổ chức bảo vệ Nhân quyền của Quốc tế cũng như của Đồng bào hải ngoại hãy đưa những bằng chứng trên đây (và rất nhiều bằng chứng khác -với đủ chi tiết về ngày giờ, nơi chốn, tên tuổi, sự việc) vào *Hồ sơ Tội ác Cộng sản VN*, để chờ ngày đưa các tên tội phạm chủ mưu lẫn thừa hành ra trước Công lý của Quốc tế cũng như trước Tòa án của Quốc dân sẽ thiết lập tại một VN mới không cộng sản trong tương lai gần.

4- Chúng tôi *chân thành hiệp thông và khâm phục* những CSDCHB đã và đang bị đàn áp khốc liệt nói trên. Lòng can đảm, chí kiên cường, óc mưu trí của Quý vị trước hết giải thoát toàn Dân khỏi sự sợ hãi thâm căn cố đế mà CSVN đã gieo vào lòng người suốt 60 năm nay, thứ đến gây ý thức cho Đồng bào về những quyền lợi căn bản mà CSVN đã tước đoạt của Dân tộc, cuối cùng nêu gương sáng cho mọi người, nhất là giới trẻ, về tinh thần *kiên trì đấu tranh* để đòi lại mọi thứ tự do cơ bản của mỗi người mà CSVN đã bóp chết gần như toàn bộ suốt hơn nửa thế kỷ cai trị của CS.

5- Một số Thành viên Khối 8406 quốc nội - hải ngoại đang dẫn đo cân nhắc về Lời Tuyên bố quyết liệt của 2 Linh mục Phan Văn Lợi và Nguyễn Văn Lý ngày 22-4-2006, đồng thời *sẵn sàng hiệp sức và thống nhất hành động có tính quốc tế*, để tạo áp lực mạnh đủ trên *phe bảo thủ cổ hủ -kế thừa gia sản bạo tàn của Stalin-Mao Trạch Đông-Hồ Chí Minh-Pôn Pốt bên trong Nhà cầm quyền CSVN-* cảnh báo họ biết khôn ngoan dừng tay lại và chuyển hướng trước khi quá trễ. Riêng Lm Nguyễn Văn Lý *-cùng với Kháng Thư đặc biệt quan trọng này-* chắc chắn đã chọn phương cách hành động nếu tình hình không được cải thiện, vì lúc nào Lời Tuyên bố quyết liệt nói trên cũng luôn được đặt trên bàn viết của ông mỗi ngày.

6- Chúng tôi *kêu gọi và đề nghị*, nếu có thể được, tất cả Thành viên Khối 8406 quốc nội hải ngoại, tất cả Thành viên Liên Minh Dân chủ Nhân quyền VN trong và ngoài Nước, toàn thể Đồng bào VN yêu chuộng Tự do - Dân chủ cho VN, cũng như mọi người thiện chí quan tâm đến Dân chủ VN trên toàn cầu, chọn 2 ngày **01 & 15 mỗi tháng bắt đầu từ ngày 01-12-2006 làm NGÀY DÂN CHỦ CHO VN, NGÀY TOÀN DÂN MẠC ÁO TRẮNG** khi đi làm, đi học, và trong mọi sinh hoạt văn hoá - giải trí... (trừ khi phải khoác áo ấm), để -hiệp thông với Anh Chị Em Dân chủ đang bị đàn áp khốc liệt tại quốc nội, -nhắc nhở mọi người quan tâm đến công cuộc đấu tranh Dân chủ cho VN, -đồng thời cũng nhắc nhở Nhà cầm quyền CSVN biết lòng Dân đang khao khát Tự do Dân chủ cho Tổ quốc là không thể đảo ngược.

*Tuyên kháng tại Việt Nam, ngày 25 tháng 11 năm 2006
Đại diện lâm thời Khối 8406 gồm 2.036 CSDCHB và hàng vạn Công dân quốc nội hải ngoại :
Đỗ Nam Hải, kỹ sư, Sài Gòn.
Trần Anh Kim, CSq, Thái Bình.
Nguyễn Văn Lý, LmCg, Huế.*

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Paris ngày 19-11-2006

Công an ra lệnh cho Thượng tọa Thích Viên Định cấm chư Tăng chùa Giác Hoa tiếp các Phái đoàn ngoại quốc tham dự APEC và báo chí, truyền thông quốc tế trong 3 ngày 19, 20, 21.11.2006 – Trục xuất hai Thượng tọa Thích Thiện Minh và Thích Chơn Tâm ra khỏi chùa Giác Hoa – Bắt giam Ni cô Thích Nữ Đàm Thoa tại Hà Nội

Ngày hôm nay vào lúc 15 giờ, chủ nhật 19-11-2006, Trung tá Phạm Minh Tuấn, Trưởng Công an Phường 7, quận Bình Thạnh ở Saigon, đặt Giấy mời Thượng tọa Thích Viên Định, Phó Viện trưởng kiêm Tổng thư ký Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, và cũng là Viện chủ Chùa Giác Hoa, đến Công an phường 7 "làm việc". Buổi làm việc kéo dài 2 tiếng đồng hồ.

Thượng tọa Thích Viên Định cho ông Võ Văn Ai, Giám đốc Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế ở Paris, biết rõ nội dung cuộc làm việc qua hai vấn đề :

Trước hết, Trung tá công an Phạm Minh Tuấn bắt buộc Thượng tọa Thích Viên Định phải cam kết không được tiếp các phái đoàn ngoại quốc tham dự Thượng tọa Thượng tọa cũng như các nhà báo hay cơ quan truyền thông quốc tế trong thời gian ba ngày 19, 20 và 21-11-2006. Thượng tọa phản đối và hỏi lý do cũng như yên cầu trưng dẫn Quyết định, thì ông Tuấn im lặng chẳng có giải thích thỏa đáng.

Vấn đề thứ hai là yêu cầu Thượng tọa Thích Viên Định thi hành lệnh trục xuất hai Thượng tọa Thích Thiện Minh và Thích Chơn Tâm ra khỏi chùa Giác Hoa. Được biết, hai Thượng tọa Thiện Minh và Chơn Tâm cũng được mời lên Công an Phường cùng ngày giờ nói trên.

Nguyên do ngày 3-10-2006, một vị sư thuộc Giáo hội Phật giáo Nhà nước cùng với cơ quan công an Phường Núi Sam, thị xã Châu Đốc tỉnh An Giang đột nhập vào chùa Tây

Huê là nơi Thượng tọa Thích Chơn Tâm trụ trì, cưỡng bức Thượng tọa ra khỏi chùa. Nên Thượng tọa phải lên Saigon tá túc tại chùa Giác Hoa.

Trường hợp Thượng tọa Thích Thiện Minh thì sau 26 năm bị tù đày vì lý do hậu thuẫn Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, được trả tự do trước thời hạn 3 tháng vào dịp Tết Ất Dậu năm ngoái, 2005. Nhưng từ khi ra tù cho đến nay, Thượng tọa không được cấp Chứng minh Nhân dân, không được cấp Hộ khẩu, bị chỉ định tạm trú tại nhà người em ruột ở thị xã Bạc Liêu. Suốt năm qua, Thượng tọa làm đơn gửi cơ quan công quyền địa phương và cơ quan trung ương ở Hà Nội, yêu cầu hoàn trả ngôi chùa Vĩnh Bình bị Nhà nước cưỡng chiếm khi bắt giam Thượng tọa vào năm 1979. Nhưng không hề được nhà nước hồi âm hay xử lý. Gần đây, do nhà cửa người em chật hẹp, không thuận tiện cho đời sống tu hành của người Tăng sĩ, Thượng tọa tạm xây một tịnh thất trong vườn nhà. Nhưng đã bị công an kéo đến ra lệnh cấm xây cất. Gặp lúc bệnh cũ tái phát, Thượng tọa Thích Thiện Minh phải lên Saigon tái khám và chữa trị. Thượng tọa đến tá túc tại chùa Giác Hoa.

Cả hai Thượng tọa đều làm đơn xin tạm trú tại chùa Giác Hoa.

Gặp lúc Thượng tọa Thích Viên Định cùng chư Tăng Viện Hóa Đạo thấp tùng đưa Đức Tăng thống hôm 11-11-2006 về Bình Định dưỡng bệnh trong thời gian chờ tái khám lần tới ở Saigon, công an phường bác bỏ đơn xin tạm trú do Hòa thượng Thích Nhật Khai, Phó viện chủ chùa Giác Hoa đệ nạp. Công an lấy cớ là đơn xin tạm trú phải do Thượng tọa Thích Viên Định, Viện chủ chùa, ký mới có giá trị. Được tin, Thượng tọa Thích Viên Định gọi điện thoại từ Bình Định vào cơ quan công an phường bảo đảm việc tạm trú cho hai Thượng tọa, và đã trở về Saigon tối hôm 18-11-2006 để giải quyết sự vụ.

Nhưng ngày hôm qua vào lúc 9 giờ 30 sáng thứ bảy 18-11-2006, Trung tá Phạm Minh Tuấn cùng đi với ông Lê Phước Tùng, công an Khu vực phường 7 và một thanh niên đại

diện Tở dân phố đến chùa Giác Hoa đọc lệnh trực xuất hai Thượng tọa Thích Thiện Minh và Thích Chơn Tâm ra khỏi chùa Giác Hoa trong vòng 24 tiếng đồng hồ.

Trong buổi làm việc chiều ngày chủ nhật 19-11-2006, hai Thượng tọa Thích Thiện Minh và Thích Chơn Tâm phản đối lệnh trực xuất phi pháp và vi hiến của công an. Hai Thượng tọa cùng nói rằng :

"Nhà nước đã vi phạm luật pháp Việt Nam cũng như các Công ước Nhân quyền quốc tế của LHQ, khi cưỡng chiếm chùa Vĩnh Bình ở thị xã Bạc Liêu năm 1979. Ngày tôi, Thích Thiện Minh, ra tù đòi lại chùa để sinh hoạt tôn giáo nhưng Nhà nước không xử lý. Ngày 3-10-2006, một vị sư thuộc Giáo hội Phật giáo Nhà nước kết hợp với công an phường Núi Sam, thị xã Châu Đốc, đến cưỡng chiếm phi pháp chùa Tây Huệ là nơi tôi, Thích Chơn Tâm, làm trụ trì. Nay chúng tôi không còn nơi nương tựa để tu hành, chúng tôi tạm thời phải nương náu tại chùa Giác Hoa ở quận Bình Thạnh, Saigon. Chúng tôi không đi đâu cả. Cho đến khi nào Nhà nước hoàn trả cho chúng tôi hai ngôi chùa Vĩnh Bình và Tây Huệ thì chúng tôi sẽ trở về nơi chốn cũ tiếp tục tu hành".

Nhân danh Chánh Đại diện Miền Khánh Anh và Phó đại diện Miền Khánh Anh (tức vùng Hậu Giang) hai Thượng tọa Thích Thiện Minh và Thích Chơn Tâm gửi tờ TƯỜNG TRÌNH và báo động lệnh trực xuất lên Hòa thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, và sang Paris cho Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam để yêu cầu can thiệp và đưa hai yêu sách :

1. Yêu cầu Nhà nước Việt Nam đừng để Đảng Cộng sản khống chế chính quyền, và chính quyền chấm dứt can thiệp vào nội bộ tôn giáo ; để cho các tôn giáo được tự do sinh hoạt tôn giáo. Điều mà suốt mấy thập kỷ qua Nhà nước CHXHCNVN đã cướp đoạt quyền tự do tín ngưỡng và tự do tôn giáo của chúng tôi.

2. Kính xin Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam can thiệp Hội đồng Nhân quyền LHQ và các Chính phủ trong thế giới tìm những biện pháp áp lực để chấm dứt tình trạng đàn áp tôn giáo nói chung và Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất nói riêng ngay trong những ngày Thượng đỉnh APEC đang tiếp diễn với sự có mặt của 21 Nguyên thủ quốc gia trên thế giới.

Trong khi ấy thì tại Hà Nội, Sư cô Thích Nữ Đàm Thoa bị bắt hôm 14-

11-2006 đưa về giam giữ tại "Trại bảo trợ xã hội tỉnh Bắc Giang" ở gần ngã ba Kê là nơi có trại giam Kê tàn ác nổi tiếng về vụ đánh đập các nhà sư trong vụ "Trộm tượng cổ" gây chấn động dư luận báo chí trong nước mấy tháng trước đây.

Sư cô cho biết nguyên do vì có tên trong danh sách những Dân oan xin được gặp Tổng thống Hoa Kỳ, George W. Bush, nhân Thượng đỉnh APEC tổ chức tại Hà Nội.

Hai năm qua, Sư Cô Thích Nữ Đàm Thoa là một trong hàng nghìn Dân oan có mặt tại Vườn hoa Mai Xuân Thường tại Hà Nội để khiếu kiện việc bị chính quyền xã cướp chùa Tân Liễu, huyện Yên Dũng, tỉnh Bắc Giang, đồng thời trực xuất Sư cô ra khỏi chùa.

Sau hai ngày bị bắt giam, Sư cô nhờ người bên ngoài chuyển "Thư kêu cứu và tố cáo khẩn cấp của dân oan Thích Nữ Đàm Thoa" gửi "Tổng thống Hoa Kỳ - Gio Giorgio Bush". Thư đề ngày 16-11-2006, có đoạn viết rằng :

"Tôi khẩn thiết viết bức thư này kêu gọi ông Tổng thống Hoa Kỳ, Hòa Thượng Thích Quảng Độ và các quý vị hãy cứu tôi, cùng tôi tố cáo lật mặt nạ giả nhân, giả nghĩa của Cộng sản Việt Nam trước toàn thể nhân loại về việc đàn áp dân chủ, vi phạm nhân quyền, đàn áp tôn giáo mà chúng tôi là ni sư Thích Nữ Đàm Thoa, sư thầy Thích Đàm Nghiêm trụ trì chùa Dầu, Hà Nội, sư thầy Thích Đàm Bình trụ trì chùa Vũ Nội, tỉnh Hà Tây là những bằng chứng sống, hùng hồn nhất.

"(...) Phải chăng hành vi bắt cóc tôi, đem bỏ đói, xi nhục và không cho tiếp xúc này để họ dễ thủ tiêu tôi chỉ vì tôi có tên trong Bản danh sách đề nghị được gặp Tổng thống Hoa Kỳ nhân dịp ông Bush sang Hà Nội dự Hội Nghị APEC. Tôi phẫn uất đến bức xúc vì hành động vi phạm nghiêm trọng về nhân quyền, về thân thể, về quyền tự do đi lại của người dân và bị công an vô cớ xông vào nhà dân bắt người giam giữ trái phép nên tôi đã tuyệt thực để phản đối chính quyền Cộng sản Việt Nam".

Sư cô Thích Nữ Đàm Thoa, thế danh Lý Thị Hà, 35 tuổi, trụ trì chùa Tân Liễu, huyện Yên Dũng, tỉnh Bắc Giang. Xuất gia năm 10 tuổi, tốt nghiệp Trường Phật học Cao cấp, thành viên của Mặt trận Tổ quốc huyện Yên Dũng, suốt 20 năm qua tu hành tại chùa Tân Liễu. Từ một ngôi chùa đại nát, Sư cô chấn chỉnh, trùng tu thành ngôi chùa khang trang ngày nay. Nhưng theo lời Sư cô viết trong

thư dẫn thượng : **"Không ngờ chùa to đẹp thì tai họa lại giáng xuống đầu tôi. Vì thấy chùa to, đẹp nhiều khách thập phương đến cúng lễ nên chính quyền xã được sự đồng lõa của huyện, tỉnh đã ngang nhiên dựng chuyện vu khống tôi, đuổi tôi ra khỏi chùa để nhằm cướp hết mọi thành quả lao động của tôi".**

Trần tình về việc bắt bớ Sư cô viết : **"Nhân dịp nhà nước Cộng sản Việt Nam tổ chức Hội Nghị APEC, họ đẹp hết mọi việc để họ lo tiếp khách, chúng tôi là người dân cũng vui mừng được thấy đất nước tôi đón các Quý vị. Chúng tôi chấp hành theo sự kêu gọi của Nhà nước Cộng sản Việt Nam là : không đi khiếu kiện trong những ngày này để đường thông hè thoáng. Nhưng Cộng sản Việt Nam không vừa lòng khi chúng tôi tôn trọng pháp luật như vậy. Ngày 14-11-2006, tôi đến chơi nhà một người theo đạo phật ở ngoại thành Hà Nội, để thăm hỏi gia đình thì bị công an của Tổng cục An ninh theo dõi và ngay lập tức 2 tên công an này, 1 nữ tên là Minh, 1 nam tên là Tùng, bắt ngồi tại đây và gọi điện cho Sở công an Bắc Giang xuống để bắt tôi. Mặc dù tôi trình bày là tôi đi chơi, tôi có quyền tự do đi lại của công dân, tôi không chịu một bản án nào, nhưng họ cho hàng chục công an nam lực lượng vào khênh tôi là 1 nữ tu hành ra ô tô trước sự bất bình của hàng mấy chục người dân quanh đây".**

Cũng trong bức Thư kêu cứu và tố cáo nói trên, Sư Cô Thích Nữ Đàm Thoa nói lên nhận xét của Sư cô sau mấy năm ăn chực nằm chờ tại Vườn hoa Mai Xuân Thường để kêu oan :

"Hơn 2 năm qua tôi tin tưởng vào luật pháp nước CHXHCN Việt Nam, nên đã lên thủ đô Hà Nội đi đòi lại nhân quyền. Ở Hà Nội người dân khiếu kiện chúng tôi rất nghèo, tiền của không có phải chầu chực ở cửa công đường, trụ sở Tiếp dân của Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, Chính phủ, Quốc hội hàng tháng, hàng năm. Và có đi khiếu kiện thì chúng tôi mới thấy rõ bộ mặt thật của Đảng Cộng sản Việt Nam, Nhà nước Cộng sản Việt Nam. Họ nói : "Nhà nước ta là nhà nước dân chủ gấp triệu lần nhà nước tư bản". Nhưng thực ra chỉ là lừa bịp thôi, họ lừa dân trong nước, lừa người ngoại quốc. Luật khiếu kiện nhà nước đề ra 30 đến 45 ngày phải giải quyết, nhưng đến ngay như đơn tôi gửi ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng thì có mà chờ đến mấy hàng tháng, có khi hàng năm trời ông ta cũng chẳng thèm ngó ngang trả lời đến đâu".

GIÁO HỘI TRUNG ƯƠNG PHẬT GIÁO HÒA HẢO

Số 1398/LTH/TƯ Thuận Tuý

LỜI TÂM HUYẾT

.....**Hội Trưởng Lê Quang Liêm**.....

Phòng thông Phật giáo Quốc tế xin báo động công luận quốc tế, Hội đồng Nhân quyền LHQ cùng nhân dân và các Chính phủ văn minh, dân chủ trong thế giới những hành xử phi luật pháp quốc gia cũng như quốc tế của Nhà cầm quyền Hà Nội thông qua 3 trường hợp trong hàng chục trường hợp xảy ra tại Hà Nội và Saigon từ ngày 14 đến ngày 19-11-2006 :

Việc cấm đoán Thượng tọa **Thích Viên Định** và chùa Giác Hoa không được tiếp các phái đoàn tham dự Thượng đỉnh APEC và các ký giả, cơ quan truyền thông quốc tế trong 3 ngày 19, 20 và 21-11-2006, vi phạm điều 69 trên Hiến pháp CHXHCNVN, và điều 19 trong Công ước quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị của LHQ mà Việt Nam tham gia ký kết năm 1982.

Việc cưỡng chiếm chùa Vĩnh Bình của Thượng tọa **Thích Thiện Minh**, chùa Tây Huê của Thượng tọa **Thích Chơn Tâm** và chùa Tân Liễu của Sư cô **Thích Nữ Đàm Thoa**, là vi phạm các điều 68, 70 và 73 trên Hiến pháp CHXHCNVN, và các điều 12, 17 và 18 trong Công ước quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị của LHQ mà Việt Nam tham gia ký kết năm 1982.

TIN TỨC
Tiệc gây Quỹ
Yểm trợ Tự Do Ngôn Luận tại Việt Nam
Nhằm hỗ trợ "Tiếng nói của Người Dân đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận" và với sự trợ giúp của các đoàn thể và nhân sĩ trong Cộng đồng tự nạn Cộng sản, nhóm Lương Tâm Công Giáo tại San Jose, bang California, HK, đã lãnh trách nhiệm tổ chức Tiệc Gây Quỹ Yểm Trợ Tự Do Ngôn Luận Tại Việt Nam tại Nhà hàng Dynasty, San Jose, ngày 1-12-2006. Các vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo, các vị trường thượng, các vị đại diện các hội đoàn, đoàn thể và các cơ quan truyền thông, báo chí, các đồng hương tự nạn Cộng sản đều được mời tham dự.
Ban tổ chức gồm có : Ht Thích Trí Lăng, PGVNTN; Lm Nguyễn Thanh, CG; Hiền tài Nguyễn Thanh Liêm, CD; Ô. Nguyễn Khắc Thi, PGHH; Th/Tg Bùi Đình Đạm; Th/Tg Nguyễn Khắc Bình; Ngục sĩ Nguyễn Chí Thiện; Ô. Nguyễn Ngọc Tiên; Ô. Phạm Ngọc Anh; Ô. Phạm Hữu Sơn; Ls Đỗ Doãn Quế; Ô. Huỳnh Lương Thiện; Ô. Lê Hữu Phú; Nhà Văn Ngọc Thủy; SV Lê Thị Mỹ Phương; Ô. Brian Công Đỗ; Bà Nguyễn Thị Quảng Bình; Ô. Đặng đình Hiền; Thành viên LTCC.
Ngục sĩ Nguyễn chí Thiện sẽ phát biểu tại bữa tiệc. (xem tiếp tr 18)

(Tiếp theo và hết)

Cuối lời TÂM HUYẾT này, tôi cũng xin kính gửi những lời kêu gọi tha thiết và thành khẩn đến:

A)- Toàn thể tín hữu PGHH trong và ngoài nước

- Lịch sử VN đã quá đậm nét về những tội ác của Đảng CSVN đối với Tổ Quốc và Dân Tộc. Riêng với PGHH chúng ta, Việt Minh Cộng Sản đã gây ra non thù bể hận. Từ việc ám hại Đức Huỳnh Giáo Chủ năm 1947, rồi xuyên suốt 60 năm qua (1947-2006) CSVN không hề ngừng tay sát hại PGHH. Những cảnh tang thương đầy máu và nước mắt ngày đêm xảy ra trong đời sống của người tín đồ PGHH do bàn tay đẫm máu của CSVN liên tục gây nên.

- "Con giun xéo lấm cũng quần !" Hơn nữa, vì tiền đồ Đạo Pháp, khối tín đồ PGHH Thuận Tuý phải đứng lên hy sinh cả sanh mạng lẫn tài sản để đối kháng với CSVN, một cuộc đối kháng với bạo quyền bạo lực đầy xe tăng, thiết giáp, súng đạn, roi điện, dùi cui... nhưng người tín đồ PGHH Thuận Tuý vẫn tiến tới, người này ngã gục, người kia đứng lên, với một quả tim vì Đạo, vì Thầy, vì chính nghĩa của Dân tộc, với tinh thần kiên cường bất khuất, với hai bàn tay không một tấc sắt... Nhưng tin chắc rằng "**Chính nghĩa tất thắng**".

- Năm tháng đi qua, 31 năm đi qua (1975-2006) bao nhiêu người PGHH đã ngã gục dưới lưỡi đao đồ tể, dưới bàn tay đẫm máu tanh của CSVN... bao nhiêu người bị tù đầy... bao nhiêu gia đình phải nhà tan cửa nát... bao nhiêu người hiện nay đang khốn đốn ngày đêm trong vòng vây khủng bố, trấn áp, cô lập, bao vây kinh tế v.v... của nhà cầm quyền CSVN liên tục hành diễn một cách nghiệt ngã không chút xót thương.

- Thế mà trong cái cảnh thập tử nhất sanh, dầu sôi lửa bỏng này, một số tín hữu lại cam tâm làm tay sai cho CSVN, "nói giáo cho giặc" để diệt Đạo, sát hại đồng môn đại thể như: Nguyễn Văn Tôn (Mười Tôn), Nguyễn Tấn Đạt v.v... (PGHH quốc doanh), như Trần Hữu Duyên, Lê Phước

Sang... cò mồi của CSVN.

- Một số khác thì đành lòng điềm nhiên tọa thị, bình chân như vại trước cảnh tồn vong của Đạo Pháp, thân nhiên trước sóng gió truân chuyên dập vùi đoàn thể... lại còn mượn chiếu bài "chờ Thầy" để che đậy cái tình thần uỷ mị, vô trách nhiệm của mình... Sao không nhớ những lời dạy bảo của Đức Thầy:

*Chí quân tử lòng non vạn đại.
Đốc làm sao rờ mặt tang bồng.
Nghiêng hai vai gánh nặng non sông.
Vớt trăm họ làm than bể khổ.*

Hoặc là: *...Phải chỗi dậy nương
dây hùng tráng. Chữ đại hùng đại lực
từ bi. Vay mới trang quân tử nam nhi.
Thân dốc vẹn hai câu ngay thảo.*

Hoặc là: *...Về dân lập chí râu
mày. Phá tan óc tinh thần nhu nhược.
Thân nặng nề như chim ô thước.
Quyết làm xong cầu đá sông ngàn...*

- Đáng kể là một số tín hữu ở Hải Ngoại, đại đa số là ở Hoa Kỳ, ở trên một đất nước đầy đủ tự do, để làm ra tiền, sinh hoạt chính trị tự do và công khai lại vô tình hay cố ý không giúp gì cho cuộc tranh đấu của khối tín đồ PGHH Thuận Tuý tại quê nhà đang đương đầu với CSVN trong một bối cảnh tràn ngập đau thương: khốn khổ, tù đầy, chết chóc...

- Càng đáng buồn hơn khi nhìn ra hải ngoại để biết những chuyện "gà nhà bôi mặt đá nhau" vì quyền lợi, vì tỵ hiềm, vì tranh giành ảnh hưởng, và vì đó mà có người đang tâm tìm cách làm suy giảm ảnh hưởng, uy tín cuộc tranh đấu vì Đạo Pháp, vì Dân Tộc đầy cam go nguy hiểm của khối tín đồ PGHH Thuận Tuý tại quê nhà...

- Bi đát nhất là từ năm 2005 đến giờ, một số tín hữu thân thiết với tôi qua nhiều năm tranh đấu lại chia tay với khối tín đồ PGHH Thuận Tuý tại VN. Không biết gì lẽ gì? Có lẽ đang thêm thuồng nhìn cái bánh vẽ "**Chiêu hồi**" của CSVN, về VN được nhà nước CS ưu đãi, được những địa vị tốt v.v... và v.v... Nhưng không biết có ai còn nhớ cái câu châm ngôn mà nay đã trở thành chân lý: "**Đừng nghe những gì CS nói, mà hãy nhìn những gì CS làm**".

- Dù là thế, tôi vẫn giữ tâm nguyện

của mình là theo đuổi cuộc tranh đấu vì Đạo Pháp và Dân Tộc đến hơi thở cuối cùng, không vì sự đổi thay của thể thái nhân tình mà chùn chân thối bước.

- Một đêm dài của cái xã hội đầy đặc không khí bạo ngược, tàn ác, bất nghĩa, bất nhân dưới sự cai trị của Đảng CSVN sắp đi qua, ánh sáng bình minh của một ngày chan hòa **Tự do Dân chủ** sắp ló dạng trên đất nước con Hồng cháu Lạc, tôi tha thiết kêu gọi toàn thể tín hữu thân yêu phải nhớ đến **Ân Đạo Nghĩa Thầy** mà quay về với chánh pháp.

"Quay lại ắt thấy bờ": *Dầu ai có bên gan sắt đá. Cũng động lòng trước cảnh ngửa nghiêng. Đạo diệu mầu gặp lúc truân chuyên. Phận môn đệ phải lo vun quén. Tâm sức nhỏ còn làm nên kén. Người không lo có thẹn hay chảnh.* Đó là lời kêu gọi của Đức Huỳnh Giáo Chủ

B)- Xin kính gửi đến toàn thể đồng hương ở hải ngoại

- Trong một quá trình dài đảng đảng suốt 31 năm, khối PGHH Thuận Tuý vẫn quyết tâm theo đuổi cuộc tranh đấu vì **Nhân quyền và Tự do Tôn giáo** tại VN, một cuộc tranh đấu đầy cam go thử thách, tù đầy và chết chóc... Trong cái bối cảnh tranh đấu hiểm nguy này, khối PGHH Thuận Tuý đã được đại đa số đồng hương ở Hải Ngoại, những cơ quan truyền thông báo chí nhiệt tình ủng hộ, khiến cuộc tranh đấu của PGHH Thuận Tuý ngày càng vững mạnh trước giông tố bạo tàn của cường quyền bạo lực CSVN. Ân nghĩa này khối PGHH Thuận Tuý mãi mãi ghi lòng tạc dạ.

- "Máu chảy ruột mềm!" Hiện nay khối PGHH Thuận Tuý bị CSVN quyết tâm tiêu diệt, điển hình là âm mưu dàn dựng vụ "mưu sát bà Nguyễn Thị Thu" và đây là một tín hiệu cho thấy Đảng CSVN không bao giờ chịu để PGHH Thuận Tuý tích cực tham gia vào phong trào tranh đấu **dân chủ hoá VN** vì CSVN cho rằng chúng tôi là những phần tử "liều mạng".

- Vì thế, nhơn danh khối tín đồ PGHH Thuận Tuý 5 triệu công dân tại VN, tôi thành khẩn và tha thiết kêu gọi toàn thể đồng hương ở Hải Ngoại tích cực cứu vớt chúng tôi, nhất là cần vạch trần cái bộ mặt đầy âm mưu, thủ đoạn, tàn bạo, gian ác của CSVN điển hình qua vụ dàn dựng hồ sơ "mưu sát bà Nguyễn Thị Thu".

- Uy tín, ảnh hưởng về mặt này mặt khác của đồng hương ở Hải Ngoại sẽ là một lợi khí hữu hiệu nhất giúp cho các cuộc "chống cộng" ở quê nhà nói chung, và PGHHTT nói riêng, mau đến thắng lợi cuối cùng.

C)- Xin kính gửi đến quý ngài

Nguyên thủ Quốc gia tham dự Hội nghị APEC (11-2006).

- Bước chân của quý Ngài sấp đứng trên đất nước VN, một đất nước mà từ lâu được quý Ngài, vì tinh thần nhân đạo, đã giúp đỡ hoặc ít hoặc nhiều về mặt này hay mặt khác nhằm thúc đẩy đất nước VN, nhân dân VN cùng tiến theo đà tiến hóa của nhân loại, cùng tiến theo xu thế lịch sử thời đại: **"Dân chủ hoá toàn cầu"**.

- Dữ kiện thực tiễn thời gian đã cho quý Ngài những kinh nghiệm cụ thể rằng "Lòng tốt của quý Ngài đã bị CS lợi dụng". Bằng chứng hiển nhiên là qua những sự giúp đỡ quý báu của quốc tế trong nhiều năm mà đến ngày giờ này VN vẫn còn là một trong những quốc gia nghèo nhất thế giới, tụt hậu thê thảm về nhiều mặt giữa một thế giới đang ào ạt tiến bộ, trong lúc đó thì Đảng CSVN từ cấp "chóp bu" đến cấp địa phương, đại đa số đều giàu có "nước đổ đổ vách", mà trong quá khứ, ngày 30-4-1975, khi từ bùng trở về thì những người này chỉ có một cái túi dết và một cái mũ tai bèo mà thôi. Rồi những vụ tham nhũng phơi bày ra trước mắt mọi người, đại thể như vụ PMU 18, vụ tham nhũng ở Công Ty Dầu Khí VN v.v... Rồi một chế độ độc tài toàn trị, phi luật pháp, phi công lý, phi dân chủ, phi nhân tính trùn lên đời sống của hơn 80 triệu công dân VN. Rồi một chánh sách khủng bố, đàn áp, trấn áp, tù đầy diễn ra liên tục đối với những người đấu tranh đòi hỏi quyền làm người, quyền Tự Do Tôn Giáo, Tự Do Dân Chủ v.v... và v.v... Rồi dựa vào uy tín của một số siêu cường có thiện ý với VN để cũng cố chế độ độc tài toàn trị, phân dân hại nước.

- Tất cả đó là bộ mặt thật của Đảng CSVN. Tin rằng quý Ngài là những nhân vật lãnh đạo sáng suốt ắt đã nắm vững vấn đề, nắm vững những nguyện vọng bức thiết của nhân dân VN, những nguyện vọng tha thiết đáng thương hại của hơn 80 triệu người.

- Nhân danh Giáo Hội PGHH Thuận Tuý với 5 triệu công dân tín đồ tại VN, tôi tha thiết thỉnh nguyện quý Ngài: Nhân dịp vào VN, nhân cơ hội tham dự Hội Nghị APEC, mong rằng quý Ngài sẽ dùng uy tín của quý quốc, của chính quý Ngài nghiêm chỉnh khuyến cáo Đảng CSVN:

1)- Phải chấp nhận một giải pháp chính trị theo ý nguyện của toàn dân là **dân chủ hoá VN** trong tinh thần tự do thực sự.

2)- Phải trả tự do tất cả tù nhân lương tâm, chính trị, tôn giáo đang bị giam giữ.

3)- Phải chấm dứt chính sách đàn áp, khủng bố, trấn áp, bắt bớ những thành phần đối lập một cách phi luật pháp, dã, đang và có thể sẽ còn liên tục tiếp diễn nghiệt ngã hơn sau Hội Nghị APEC bế mạc.

- Tiền Hội nghị APEC, nhà cầm quyền CSVN đã không ngần ngại thẳng tay khủng bố, đàn áp, trấn áp, giam cầm không ít những chiến sĩ tranh đấu cho Tự do **dân chủ hoá VN**, và nhất là đối với PGHH Thuận Tuý... thì Hậu Hội nghị APEC, khi quý Ngài rời khỏi VN thì có thể CSVN sẽ xây cất thêm nhà giam, để cầm tù những thành phần "dám" đối kháng với CSVN, dù rằng những cuộc đối kháng đó mang tính ôn hoà, bất bạo động, vì chính nghĩa.

- Điều này, mong rằng quý Ngài sẽ đặc biệt quan tâm, vì nếu thực sự có xảy ra thì đó là cái hậu quả không tốt cho Tổ chức APEC và thương tổn cả đến uy tín của quý Ngài.

D)- Xin kính gửi đến những vị Đảng viên CS chân chính:

- Khối tín đồ PGHH Thuận Tuý 5 triệu người xin có lời tán dương sự trở về với dân tộc của quý vị. Quý vị quả là những người biết cân nhắc xu thế lịch sử, tấm lòng yêu nước của quý vị đáng được biểu dương và kính mến.

- Chúng ta đều là dòng giống con Hồng cháu Lạc, chúng ta sẽ nắm chặt tay nhau trên con đường vì Chính Nghĩa, tranh đấu ôn hòa, bất bạo động để triệt để thay thế chế độ độc tài toàn trị của Đảng CSVN quá khích, hiện thân của chủ thuyết Mac-Lenin, hầu xây dựng một nước Việt Nam mới **dân chủ, pháp trị, hoà bình và thịnh vượng**.

Lời **TÂM HUYẾT** này của tôi có thể là những lời nói tâm tình cuối cùng xuất phát từ tận đáy lòng tha thiết gửi đến mọi người, vì hòng sủng khát máu của CSVN quá khích đang hàm hàm chứa vào tôi.

Ngày 25-10-2006, một lệnh triệu tập của CA gửi đến tôi. Một lệnh triệu tập lần 2 gọi đến tôi ngày 30-10-2006 và ngày 1-11-2006 lệnh triệu tập lần 3 cũng đã gửi đến tôi. Chỉ trong vòng 1 tuần lễ mà CA đã gọi đến 3 lệnh triệu tập cho tôi, chứng tỏ rằng CSVN quyết tâm triệt hạ tôi cho bằng được.

Hiện nay, tôi đang chờ CA đến bắt tôi và đó là giờ phút huy hoàng nhất của đời tôi, và mọi người sẽ thấy việc gì sẽ xảy ra. Còn được sống ngày nào, tôi vẫn là một chiến sĩ tranh đấu cho chính nghĩa của Đạo Pháp và Dân Tộc đến hơi thở cuối cùng.

**VN Tự Do Dân Chủ Muôn Năm
Phật Giáo Hòa Hảo Bất Diệt
Việt Nam, ngày 1-11-2006 ❖❖❖**

TRUYỀN ĐẠO TUẤN ANH

Tiếng nói người Mennonite

Việt Nam hiện nay

Việt Nam ngày 21-11-2006

Việc canh gác cẩn mật của lực lượng an ninh Việt Nam quanh khu vực nhà nguyện Tin Lành Mennonite tại quận 2, Sài Gòn từ ngót 10 năm qua là chuyện diễn ra hết sức bất lợi cho Giáo hội Mennonite, việc này gây lo sợ, hoang mang cho dân chúng và sự bất an của tín hữu... điều này được xem như một hình thức khủng bố tinh thần nghiêm trọng, gây tác dụng thúc ép bỏ đạo cũng như tiêu diệt giáo sở của cộng đồng Tin lành Mennonite thuộc mọi sắc tộc Việt Nam tại C5/1H Trần Nãi, phường Bình Khánh, quận 2, Sài Gòn.

Hơn thế nữa, hàng trăm lần chính quyền vào nhà kiểm tra, đã từng đập phá nhà nguyện, đập phá hồ Báp-tem và tri hô trên báo chí, trên dư luận bằng những chứng cứ, văn bản được làm sai sự thật qui lỗi cho giáo dân một cách tàn nhẫn, để triệt phá nơi thờ phượng Đấng Tối cao của chúng tôi (như vụ ủa sập nhà nguyện Kontum năm 2004, vụ đập phá nhà nguyện quận 2 lần 1 vào 2005 và lần 2 năm 2006). Đánh đập gây thương tích cho nhân sự Hội thánh, thậm chí vụ khống bắt giam cầm, xét xử không tuân theo pháp luật, không đưa ra chứng cứ vi phạm đúng như luật định, chứng cứ theo yêu cầu của pháp luật. Tài sản cá nhân, phương tiện máy móc của Giáo hội đến hôm nay chưa trả lại đầy đủ, mọi khiếu nại không hề được giải quyết, không đền bù thiệt hại do chính quyền và công an gây ra cho Giáo hội....

Điều đáng nói là từ khi ra khỏi nhà tù 30-08-2005 đến nay chưa lúc nào tôi được yên thân. CA Sài Gòn luôn duy trì một áp lực nặng nề lên Giáo hội, có lúc được vài ngày yên tĩnh, rồi sau lại tiếp tục gây khó khăn, tạo căng thẳng. Chính quyền Việt Nam không có chút thiện chí

nào lắng nghe tiếng kêu hay góp ý của giáo dân và coi dân trong nước như cỏ rác!

Lực lượng công an mới thu dụng một số công an chìm để đi khiêu khích, kiểm chuyện với các Mục Sư trách nhiệm để giở trò bạo hành. Khi có dân chúng tới xem đông thì bọn chúng nói "chúng tôi là dân thường, thấy chuyện ngứa mắt nên can thiệp", nếu có ai biết mặt, không nói dối được thì đổ tội cho các MS chìm nên chúng có "biện pháp". Nếu có phản ứng của giáo dân thì lấy cớ để xin lệnh điều động tăng cường trấn áp người Mennonite một cách man rợ, rồi bắt bớ giam cầm với tội danh hình sự hay vi phạm pháp luật với những chứng từ giả dối. Với những thủ đoạn đê hèn của người cầm quyền, giáo dân Mennonite trở thành nạn nhân đau thương bất hạnh và không được bảo vệ bởi hiến pháp của quốc gia.

ẢNH HƯỞNG HỘI NGHỊ THƯỢNG ĐỈNH APEC (APEC SUMMIT) 2006

Nếu nghe theo sự tuyên truyền của truyền thông về APEC Summit 2006, trong nước thì ra rả trên đài, trên báo như có vẻ "Dân tin Đảng, Đảng tin Dân", trên trường Quốc tế thì "bạn bè quốc tế" đông vô kể và ta đang làm bạn với "hàng trăm quốc gia", các quốc gia tin cậy chính phủ Việt Nam lắm!!! Quyền con người tại Việt Nam được chăm lo, dân chủ thì bảo đảm, tự do tôn giáo thì "trước sau như một... nhà nước CHXHCNVN nhất quán tôn trọng"?!? làm ai cũng "hồ hởi, phấn khởi" và tin là Việt Nam ta rất ổn định. Sau đây là một số việc diễn hình của sự "tôn trọng" chúng tôi nhân dịp APEC Summit 2006 tại Việt Nam.:

1/ Ngày 17-11-06 lúc 8g, MS Nguyễn Hồng Quang được CA bộ

mời làm việc với nội dung trả lời phỏng vấn đài RFA, Đoàn Chim Việt và tội Viết thư gửi các lãnh đạo tham dự APEC Summit 2006, mang tính cách nói xấu Đảng và chính phủ. Trong khi đó thì ở nhà, gia đình MS Quang bị CA đến kiểm tra và "mượn" hộ khẩu hồng gây bất an trong cuộc sống gia đình.

2/ Sáng ngày 18-11-2006, các an ninh chìm công khai chụp hình bắt cứ ai ra vào liên hệ với Hội thánh và lúc 2 giờ chiều, MS Quang ra ngoài mua thức ăn ở quán sát bên nhà, bị một nhân viên an ninh cời trần khiêu khích, chửi bới lăng nhục, xông vào đánh, dân chúng đến can ngăn. Đây là việc làm tội tệ thường xuyên, khi họ muốn có một màn thí chôt để vu cáo chúng tôi nếu có phản ứng tự vệ.

3/ Vào lúc 9g ngày chủ nhật 19-11-2006, CA vào nhà vô cớ gửi giấy triệu tập gấp MS Quang vào lúc 15 giờ trong ngày với lý do nguy tạo: 12 giờ đêm hôm qua không mở cửa nhà cho CA kiểm tra! Sau đó CA bắt luôn H'John, một nữ sinh sắc tộc Ja'rai Gia Lai, mới vừa xuống Hội thánh chưa đầy 10 tiếng đồng hồ, để thẩm vấn và lập biên bản vi phạm hành chính về lãnh vực an ninh trật tự (QĐ số 0031714 do trung úy Hiền và thiếu tá Thành ký). MS Quang phản đối và yêu cầu CA phải thả cô H'John tức khắc, không được tùy tiện bắt công dân thẩm vấn vô cớ. Nhưng thay vì thả và xin lỗi cô H'John, trái lại họ lập biên bản phạt 80.000 đồng rồi trục xuất người nữ sinh âm nhạc của Hội thánh sắc tộc ra khỏi phạm vi quận 2.

4/ Cũng vào ngày chủ nhật này, như thường lệ, lúc 7g tối, trong buổi lễ của khoảng 100 tín đồ Mennonite tại C5/1H Trần Nãi, phường Bình Khánh, quận 2, Sài Gòn, chính quyền đã đem một lực lượng lớn an ninh quá mức cần thiết, chặn cửa và án ngữ lối ra vào duy nhất cách nhà nguyện 12m kéo ngược ra đường lớn với nhiều chót chặn, làm cho tín đồ chưa nhóm không dám vào vì khu vực bị phong tỏa. Họ gọi điện báo cho MS Quang. Thấy quá đáng nên MS Quang định lấy máy ra chụp một số hình làm bằng chứng,

nhưng công an xông vào bẻ tay, ép vào trụ điện giết máy và lợi dụng lúc tin đồ kéo MS Quang vào nhà, CA đã đánh ông.

5/ Ngày 21-11-2006 lúc 8g sáng, con nhỏ của MS Quang bị bệnh, MS Quang nhờ Thầy Tuấn Anh chở đi mua thuốc và qua quận 1 thăm một số người thân. Xe vừa ra khỏi nhà hơn 10m liền bị ông trung úy Hiền chặn đầu xe, hành động chẳng khác gì một xã hội vô chính phủ, vô luật lệ. Sau đó, Trung tá Sơn thuộc PA 38 sở An ninh Sài Gòn đến nói : "Vì an ninh, anh Quang không được đi, phải về phường "làm việc"!!?"

MS Quang phản đối việc xâm hại cuộc sống gia đình ông quá đáng suốt nhiều năm qua như thế này!!! Liên đó, thiếu tá Nam thuộc đội an ninh quận đến chửi bới khiêu khích hăm dọa là qua APEC sẽ cho người đến giết MS Quang. Như được chuẩn bị trước, hàng loạt công an xông vào đánh MS Quang vào ngực, vào đầu; đặc biệt có một CA nhiệm vụ quay camera nhảy vào đánh MS Quang năm cái liên vào ngực trước sự chứng kiến của tin đồ và vợ con ông. Đây chính là viên sĩ quan an ninh quay camera thuộc CA quận 2 đã từng đánh đá và đâm vào người MS Thạch khi hắn đang quay phim. MS Quang kể lại: khi ở trong tù, cơ quan an ninh điều tra PA 24 chiếu lại đoạn phim thì thấy lúc đánh MS Thạch, phim quay ngược nhiều vòng vì anh ta vừa quay phim vừa đánh túi bụi vào MS Thạch, cho đến bây giờ Ông vẫn còn mang thương tích trong người! Sau đó, còn táo tợn hơn, tên Công an này đi đến thẳng nơi thờ phượng, quay mặt về phía giáo dân Mennonite hòng khiêu khích. Nếu giáo dân phản ứng thì lực lượng đông đảo bên ngoài sẽ nhào vô phá hoại sự thờ phượng của Hội thánh, lập công và bắt người đi ghép tội như họ đã làm trước đây như vậy.

6/ Lúc 9g sáng ngày 22-11-2006, MS Quang ra trung tâm Điện thoại SPT tại đường Trần Nãi để khiếu nại vì điện thoại trụ sở Giáo hội bị cắt mấy ngày nay mà không được thông báo, thì bị CA rượt theo vào tận nơi giao dịch, trong khi đó một Công an chìm bắt ghế ngồi chặn

ngay đường vào nhà MS Quang, chuẩn bị gây thước thợ để đón đánh MS Quang rồi tri hô với dân chúng là MS Quang chửi CA!

7/ Tin cho hay, vào 26-10-2006 trước APEC Summit 2006 vài ngày, tại làng Rắc xã Ya xia, huyện Sa Thầy Kon Tum, CA bắt tra tấn những người tín hữu Mennonite thuộc sắc tộc J'rai và Banar, buộc họ bỏ đạo, gồm 17 người sau : A Moh, A Chen, A Phoong, A Dun, A Chen, Y Dũ, A Bluh, A Cảo, A Plen, A Thạch, A Chuih, A Khunh, A Hảo, Y Man, Y Bao, Y Hoa, Y Laoh. Có người bị Công an đánh đổ máu không cho băng bó, người khác khóc quì lạy vẫn không được tha, đã làm cho cả làng Rắc đi đâu ai cũng than khóc cho người thân của mình. Việc này xảy ra liên tục và làng Rắc bị cô lập với bên ngoài bởi các chốt vũ trang, tin đồ không được nhóm tại nhà MS A Dung hạt trưởng Mennonite nữa. Ông cũng bị cô lập không còn thăm viếng giảng dạy cho Hội thánh được nữa!!!

* Riêng 3 tín hữu Mennonite tên Y Duh, A Mớh, A Dum bị CA bắt ngày 29-10-2006 sau khi bị đánh và dẫn đi. Đến nay, Giáo hội chưa có tin tức họ bị giam giữ nơi nào!

* Riêng làng Trốt, những tín hữu Mennonite lo sợ bị bắt ghép tội vô cơ rồi đánh đập để ép bỏ đạo khi vào Sài Gòn làm công nhân và trở về. Đến nay, xã Ya xia có hơn 52 tín hữu bị bắt, bị đánh, ép bỏ đạo. Khi đề cập thì CA báo cáo láo rằng họ phạm tội trộm cắp, vượt biên, đánh lộn, say rượu, hay những tội danh tương tự gán ép lên đầu người tín hữu Mennonite.

* Công nhân sắc tộc tên A Ước từ Sài Gòn về thăm nhà bị bắt đánh, ép thành tội vượt biên và theo đạo Tin Lành Mennonite. Cho đến nay chưa rõ tin tức về tình trạng của A Ước.

* Trước tình hình tráo trở về Tin Lành, Truyền đạo A Ga thuộc Liên hữu Cơ đốc tại Khúk Koloong, Rờ Koi, Sa Thầy, Kon Tum, có 60 tín hữu (15 vừa chịu Báp-tem) không dám đăng ký sợ họ tìm theo danh sách để ép bỏ đạo như Mennonite, nên ông cũng bị ngược đãi và bị CA

mời làm việc từ 31-7-2006 tới nay, càng lúc càng khó khăn hơn.

8/ Ngày 20-10-2006, CA xã Adók ký quyết định phạt Chấp sự Ralan Punh 500.000VND vì "tái phạm nhóm họp đạo Mennonite trái phép" và tịch thu Kinh thánh của Hội thánh Mennonite làng Pló, Adók, Dak Doak.

9/ Ngày 18-11-2006, MS Nguyễn Công Chính bị CA Gia Lai "ép" bác sỹ Nguyễn Tự Tin trực xuất vợ MS Chính mới vừa sinh tại Bệnh viện chùng 10 giờ (từ 2g sáng đến 12g30 cùng ngày). CA nói rằng: nếu không thi hành, bệnh viện chịu trách nhiệm. MS Chính đành đưa vợ con về trong lo lắng vô cùng. Chưa thể hình dung nổi một sự thật đến khó tin như vậy nếu như chưa là người ở trong cuộc hoặc là người từng làm tù nhân kinh nghiệm! Điều đáng nói là theo MS chính quả quyết, CA còn ngăn cấm y tá Lê thị Tâm đến chăm sóc cho vợ Ms Chính.

10/ Cầu Thủ của Đội tuyển Bóng đá Mennonite đang trong mùa tranh giải cúp YMC bị CA tỉnh Bình Phước đến canh gác tại nhà các cầu thủ sắc tộc S'tieng, tịch thu hộ khẩu và yêu cầu họ trở về địa phương, không được ở lại quận 2 từ 25-10 đến ngày 18-11-2006.

Đó là những chuyện xảy ra, nhưng chưa có cơ quan độc lập nào điều tra tích cực, chỉ có CA và nhà nước Việt Nam độc quyền đưa ra kết luận sai sự thật, đánh tráo sự vụ và khống chế đe dọa những ai dám khui ra hành động này của các lực lượng an ninh "bất tuân luật Trời cũng như luật đất!!!"

Chúng tôi thay mặt cho những người Mennonite bị nạn mong sao cho mọi người thiện tâm cầu nguyện và góp tiếng nói để tình trạng trên phải chấm dứt, quyền công dân thực sự được tôn trọng không có sự phân biệt nào.

Thay mặt Giáo hội

Truyền đạo Tuấn Anh, TTK

**Xin vui lòng tiếp tay
phổ biến rộng rãi cho
Đồng bào quốc nội**

Đấu tranh cho Tự do Tôn giáo tại Huế

BẢN TIN NGÀY 24-11-2006

Dòng Mến Thánh Giá Huế cương quyết đòi lại đất và nhà

++++NhómPhóngViệntừHuế+++++

(Vi hồ sơ quá dài, gồm 18 trang, 13 tài liệu, chúng tôi chỉ xin trích đăng Lời giới thiệu. BBT)

Tu viện Mến Thánh Giá Phủ Cam là một trong 3 cộng đoàn lớn của Hội dòng Mến Thánh Giá Huế, tọa lạc tại 152/8 (số cũ: 110), đường Trần Phú, thành phố Huế. Hai cộng đoàn kia là Tu viện Mến Thánh Giá An Lăng (Nhà mẹ), 113 (số cũ: 55) Trần Phú, và Tu viện Mến Thánh Giá Khâm Mạng, 31-Đoàn Hữu Trưng, thành phố Huế.

Tu viện Phủ Cam được thành lập từ lâu đời (năm 1797), tọa lạc trên diện tích 7.840m², thuộc phường Phước Vĩnh, thành phố Huế. Năm 1920, Tu viện có xây dựng một ngôi trường tiểu học mang tên Têrêxa trong khuôn viên nhà dòng để dạy văn hoá cho con em trong vùng. Đến năm 1934, do nhu cầu phát triển giáo dục (đào tạo tu sinh, dạy giáo lý cho thiếu nhi giáo xứ và nâng cao văn hoá cho trẻ em nghèo trong khu vực), các Nữ tu Mến Thánh Giá đã mở rộng cơ sở nhà trường còn tồn tại cho đến hôm nay (*xin xem sơ đồ và hình ảnh ở dưới cùng, Tài liệu 13*). Thành thử ngôi trường nói trên là một phần nơi sinh hoạt, tu hành và làm việc tông đồ của quý Chị em thuộc Tu viện.

Sau ngày đất nước thống nhất dưới chế độ cộng sản, tháng 9-1975, trường Têrêxa quy tụ các em không có điều kiện đến học miễn phí, dưới sự chăm sóc của 7 nữ tu giáo viên. Đầu năm 1978, Ủy ban Nhân dân (UBND) xã Thủy Phước (nay là UBND phường Phước Vĩnh) đến **mượn tạm** ngôi trường để làm nhà trẻ mẫu giáo và chỉ nói **bằng miệng**, chứ không có văn bản nào. Vì thiện chí của mình và tin vào thiện chí của người, nhà dòng đã cho nhà nước mượn tạm cơ sở. Trong thời gian đầu, một số nữ tu còn được cho dạy trẻ (dưới quyền một hiệu trưởng do Phòng Giáo dục nhà nước bổ nhiệm). Giai đoạn này, trường Mẫu giáo Thủy Phước (tên gọi mới) trở thành một trường điểm, được rất nhiều nhân vật và đoàn thể đến thăm. Nhưng rồi các Nữ tu dần dần bị loại ra khỏi đội ngũ cô nuôi dạy trẻ (nữ tu cuối cùng bị bãi nhiệm năm 1994). Và từ đó, tài sản của Tu viện bị chính quyền địa

phương chiếm dụng một cách êm thấm! Tuy nhiên cơ sở lại bị rơi vào cảnh hoang tàn, nhiều phòng ốc bỏ trống, mỗi một gặm nhấm, mà nhà nước chẳng hề quan tâm tu bổ.

Thấy cảnh đau lòng và cũng vì nhu cầu sinh hoạt, Tu viện bèn làm nhiều đơn đòi lại nhà, mà tiêu biểu là Đơn Khiếu Nại 1 ngày 14-3-1995, (*xin xem Tài liệu 1*). Trong đơn có đoạn: *“Chúng tôi cũng xin kính trình Quý vị rõ: hiện tình trường ốc bỏ trống hai dãy, chỉ còn sử dụng 3 phòng, có nguy cơ hư hại dẫn đến mục nát, cơ hội cho mối đực khoét hoang tàn, làm cho chị em chúng tôi vô cùng đau xót. Đã nhiều lần chúng tôi đệ đơn xin Quý cấp xét trả lại để chúng tôi sửa chữa làm nơi sinh hoạt cho tập thể nữ tu dòng Mến Thánh Giá Huế chúng tôi, vì chị em nữ tu dòng chúng tôi khá đông... nhưng vẫn chưa được trả lời”*.

Thế nhưng, chỉ hơn một tháng sau, ngày 20-4-1995, UBND thành phố Huế đã gửi Công văn số 176/CV-UB do ông Nguyễn Cương ký, bác bỏ thẳng thừng yêu cầu của các Nữ tu. UBND cho rằng: căn cứ vào Văn bản số 48 ký ngày 30-10-1975 và Văn bản số 50 ký ngày 17-11-1975 của Đức Cố Tổng Giám mục Philippê Nguyễn Kim Điền (*xin xem Tài liệu 2, 3, 4*), cơ sở Tiểu học Têrêxa của dòng đã được Giáo hội hiến dứt cho nhà nước. Đây là lối lập luận từ hơn 30 năm nay của nhà cầm quyền CS tại Huế để chiếm đoạt ngon ơ 24 cơ sở giáo dục lớn của Giáo phận Huế tại thành phố Huế và vùng phụ cận (chưa kể Tiểu chủng viện Hoan Thiện - bị cướp bằng vũ lực tháng 12/1979- và hàng trăm cơ sở khác tại các giáo xứ vùng Thừa Thiên và Quảng Trị). Bất chấp lời minh định của Đức Giám mục Nguyễn Như Thế ngày 24-4-1995 (4 ngày sau Công văn 176/CV-UB, *xin xem Tài liệu 5*), ý kiến tư vấn của một văn phòng luật sư tại Hà Nội (liên quan đến cư xá Nguyễn Trường Tộ của dòng Chúa Cứu Thế Huế tại 29-Nguyễn Huệ, vốn cùng hoàn cảnh với Tiểu học Têrêxa, *xin xem Tài liệu 6*), Cộng sản tới nay vẫn luôn ngang nhiên và ngoan cố coi các Văn bản 48 và 50 nói trên là văn kiện pháp lý

chuyên quyền sở hữu từ Giáo hội sang cho Chính quyền.

Các nữ tu liền phản ứng một cách mạnh mẽ với Đơn Khiếu Nại 2 đề ngày 28 tháng 04 năm 1995 (cũng chỉ 4 ngày sau lời minh định của ĐGM Nguyễn Như Thế, *xem Tài liệu 7*). Lá đơn đã giải thích một cách hợp lý hai Văn bản của Đức Cố TGM Nguyễn Kim Điền, đồng thời khẳng định với bạo quyền: *“Việc trưng dụng Cơ sở 110 Trần Phú, Huế của chúng tôi là một việc làm hoàn toàn áp đặt, vì hoàn toàn không có sự thống nhất bàn bạc trực tiếp với chúng tôi về mặt thủ tục pháp lý. Chính quyền địa phương đã biết rất rõ Cơ sở 110 Trần Phú Huế của chúng tôi là một cơ sở tu viện chỉ dành cho đời sống tu trì, nên vào niên khoá 1977-1978, ông Chủ tịch UBND xã, Bí thư xã, UBMT xã đã chỉ đặt vấn đề mượn tạm một thời gian cho việc dạy Mẫu giáo, có cũng đã chỉ nói bằng miệng thôi chứ không có một văn bản hợp đồng mượn hay giao nhượng gì cả!’. Thế nhưng bạo quyền vẫn bình chân như vại!*

Đến ngày 10-10-2001, các Nữ tu lại gửi “Đơn xin trả lại nhà (1)”, kèm theo “Giấy xác nhận chủ quyền nhà của Tu viện MTG Phủ Cam Huế” của Bản quyền địa phương, Đức TGM Nguyễn Như Thế, ký cùng ngày (*xem Tài liệu 8 và 9*). Các Nữ tu khẩn thiết kêu nài: *“Hiện nay, do nhu cầu đời sống khó khăn, chị em Nữ tu chúng tôi một số đã cao tuổi, cần có nơi yên tĩnh, chúng tôi phải tự lao động để sinh sống, nên khu nhà ở hiện nay ngày càng bị thu hẹp dần”*, đồng thời kêu gọi chính quyền hãy vì *“tinh thần “Toàn dân đoàn kết” và tôn trọng tự do tôn giáo để cùng nhau đưa đất nước tiến lên, ngày càng phát triển giàu mạnh, mà đáp ứng mọi quyền lợi cho nhân dân nói chung và chị em Nữ tu chúng tôi nói riêng”*. Thế nhưng vẫn là một thái độ im lặng khinh người, bất chấp công lý và lòng dân.

Đến giữa năm nay, ngày 1-6-2006, Tu viện lại gửi “Đơn xin trả lại nhà (2)” (*xem Tài liệu 10*), lần này đến rất nhiều cơ quan, thậm chí đến linh mục chủ tịch Ủy ban Đoàn kết Công giáo và linh mục đại biểu Quốc hội. Với lời lẽ càng khẩn thiết hơn: *“Hiện nay, do nhu cầu sinh hoạt, chị em Nữ tu càng cao tuổi cần có nơi yên tĩnh. Số chị em Nữ tu lại đông, chúng tôi không đủ chỗ sống và sinh hoạt, khu nhà ở hiện nay ngày càng bị thu hẹp làm cho chúng tôi rất khó khăn. Trong tinh thần “Toàn dân đoàn kết”, đồng thời để tạo lòng tin của chúng tôi đối với chủ trương chính sách của Nhà nước: “Tôn trọng Tự do*

Tôn giáo". Tập thể chị em Nữ tu chúng tôi kính mong chính quyền các cấp quan tâm và xem xét, sớm giải quyết hoàn trả lại phần nhà nói trên thuộc tu viện, để chị em chúng tôi có điều kiện sống ổn định".

Đang lúc nôn nóng chờ đợi sự phúc đáp đầy thiện chí của nhà cầm quyền, với niềm hy vọng khá mong manh, vì nhân dân ta có câu: "Bắc thang lên hỏi ông Trời: Đất vào tay đảng có đời được chăng?" thì đùng một cái, ngày 3-11-2006 mới đây, UBND phường Phước Vĩnh đã ra thông báo số 286/TB-UBND (xem Tài liệu 11) với lời lẽ hăm dọa cách trắng trợn: "UBND phường Phước Vĩnh thông báo cho Dòng Mến Thánh Giá Phủ Cam: kể từ hôm nay, ngày 03-11-2006 đến hết ngày 12-11-2006, sau 10 ngày kể từ ngày thông báo mà Dòng MTG Phủ Cam không có đơn, lý do chính đáng thì UBND phường Phước Vĩnh sẽ lập hồ sơ kết thúc biên bản để Trường Mầm non Phước Vĩnh được tiến hành thủ tục xin cấp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất theo quy định".

Thế nhưng, với âm mưu thâm độc, nhà cầm quyền CS đợi tới ngày 07-11 mới trao thông báo (cốt để các nữ tu không trở tay kịp), kèm theo lời yêu cầu Tu viện ký vào biên bản xác định ranh giới của Trường Mầm non. Đại diện nhà cầm quyền còn lếu láo tuyên bố: Tu viện có ký hay không ký, công việc vẫn tiến hành! Đúng là một sự ngang ngược chưa từng thấy!!! Các nữ tu MTG liền phản ứng lập tức qua Kháng thư ngày 08-11-2006 (xin xem Tài liệu 12), nhưng cũng với lòng can đảm chưa từng thấy: "Hôm nay, toàn thể các Nữ tu MTG Huế chúng tôi (chú thích của nhóm PV: chứ không phải chỉ riêng Tu viện Phủ Cam) xin lập lại thái độ cương quyết không ký để nhường đất và ngôi trường Tiểu học Têrêxa mà hiện nay UBND phường Phước Vĩnh đang chiếm dụng cách rất bất công và không thoả đáng để làm trường Mầm non Phước Vĩnh số 3 kiệt 138 Trần Phú-Huế. Từ trước tới nay, toàn thể các Nữ tu Mến Thánh Giá chúng tôi đã đồng thanh cương quyết không trao cho bất cứ Cơ quan nào quyền sở hữu và sử dụng Trường Tiểu học Têrêxa ấy cách thoả đáng cả". Giờ đây, hơn 300 Nữ tu của Hội Dòng Mến Thánh Giá Huế sẵn sàng mọi giây phút để dàn hàng ngang trước bọn cướp ngày hầu ngăn cản bàn tay tội ác, bảo vệ công lý và bênh vực quyền lợi chính đáng của Giáo Hội cũng như của chính Hội dòng.

Nhìn lại những biến cố tương tự trong thời gian gần đây, từ vụ giáo

dân Giáo xứ Bảo Lộc-Cà Mau, thuộc Giáo phận Cần Thơ phản đối nhà cầm quyền tỉnh Cà Mau chiếm đất trường Trung tiểu học Tư thực Bảo Lộc (xin xem các hình ảnh về cuộc đấu tranh hào hùng của giáo dân giáo xứ ngày 26-10-2006 được tung lên mạng toàn cầu mới đây, kèm Đơn Yêu cầu hoàn trả, viết cùng ngày, của toàn thể các linh mục Hạt Cà Mau), đến cuộc đấu tranh giữ trường Mai Khôi (bị bạo quyền tàn phá) của giáo xứ Phường Tây thuộc Giáo phận Huế hôm cũng hôm 24+25+26/10/2006, sự phản kháng gần đây của Cha quản xứ và Giáo xứ Tây Linh, Giáo phận Huế, nhất quyết không để CS tiến hành thủ tục cấp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất hầu man trá biến trường Hồ Đình Hy của Giáo xứ (xin xem danh sách ở Tài liệu 4) mà CS đã "mượn" từ hơn 30 năm thành một trường nhà nước, và cuối cùng là

mưu đồ nói trên của UBND phường Phước Vĩnh (có thể còn nhiều trường hợp nữa mà chúng tôi không được biết), chúng ta như thấy cả một chủ trương mới của CS về những cơ sở giáo dục của các Giáo hội. Phải chăng đây là đường lối cải cách giáo dục của tân bộ trưởng Nguyễn Thiện Nhân? Cải cách bằng tước đoạt, giáo dục bằng ăn cướp như thế sao? Đây là thiện, đây là nhân hồi Trời! Còn đợi gì nữa mà các Tôn giáo không đứng lên? Đứng lên cùng với các nhà tranh đấu dân chủ, các dân oan khiếu kiện khắp 3 miền, các đảng viên cộng sản phản tỉnh... hầu tạo nên ngọn triều dân tộc quét sạch cái chế độ gian trá, bạo ngược, tham nhũng và cướp bóc này !!!

**Lê Các Thánh Tử Đạo Việt Nam,
24-11-2006
Nhóm Phóng viên tường trình
từ Huế**

NGUYỄN CHÍ THIỆN

THƠ CỦA TÔI

Thơ của tôi không có gì là đẹp
Như cướp vồ, cùm kẹp, máu ho lao
Thơ của tôi không có gì cao
Như chết chóc, mồ hôi, bóng súng
Thơ của tôi là những gì kinh khủng
Như Đảng, Đoàn, như lãnh tụ, như trung ương
Thơ của tôi kém phần tưởng tượng
Nó thật như tù, như đói, như đau thương
Thơ của tôi chỉ để đám dân thường
Nhìn thấu suốt tim đen phường quỷ đồ
(1975)

CHỦ NGHĨA MÁC

Chủ nghĩa Mác chỉ là không tưởng
Trái với bản chất con người, reo rắc tai ương
Lũ tông đồ, hay đồ tể vô lương
Đã gây bao là máu lệ bi thương
Đã phạm bao tội ác tày trời!
Hơn nữa nó ra đời
Khi Luân Đôn, Paris còn đi xe ngựa
Nay là thời tên lửa, máy bay!
Nếu cứ ngu si ôm mãi chủ nghĩa này
Nếu cứ thẳng tay bóp mãi dạ dày
Đất nước nở mặt nở mày làm sao được nữa!
Dân tộc ta phải quăng ngay nó vào bếp lửa
Nồi cơm mới có thể mong đầy
Tự do, no ấm mới sum vầy
(1984)

mảng tối sau lớp hào nhoáng APEC HÀ NỘI

*****HuỳnhCao (VNN)

Hội nghị thượng đỉnh Diễn Đàn Hợp tác Châu Á-Thái Bình Dương (APEC) được chính quyền CS Việt Nam dồn hết sức tổ chức, được báo chí cho là "tung bùng long trọng chưa từng có từ lịch sử mấy ngàn năm"; vừa để giới thiệu Việt Nam với thế giới, và sự kiện quan trọng Việt Nam được kết nạp vào Tổ chức Thương Mại thế giới (WTO) chỉ cách đây hơn 10 hôm. Cao điểm Hà Nội chờ đợi nằm ở hai ngày 18-19/11. Việt Nam muốn dành khung cảnh hoành tráng này để đón Tổng Thống Mỹ George W. Bush, một đối tác mà Hà Nội cố chiều chuộng để đưa nền kinh tế phát triển tốc độ như đàn anh Trung Quốc, nhờ bám vào Mỹ mới có cơ ngơi như hiện nay, với tiếng tăm là cường quốc kinh tế có mức tăng trưởng cao hàng đầu thế giới. Việt Nam muốn rũ bỏ hình ảnh nghèo khó, tổn hao xương máu công sức của người dân chạy tìm "thiên đường ảo ảnh" cộng sản, trở lại với kinh tế thị trường tư bản - cho dù lạc lối quá lâu - mong bắt kịp các nước trong khu vực, lấp bù thời đánh mất. Đây còn là cơ hội để CS Việt Nam tự giới thiệu mình như là nền kinh tế đang lên với các đối tác thương mại, một xứ sở hấp dẫn có sức cạnh tranh ngày càng tăng trong khu vực. Những ngày Hà Nội thượng thức được cả thế giới chú ý rồi cũng phải kết thúc trong ngày 19-11 với bản "Tuyên bố Hà Nội" soạn sẵn được chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết tuyên đọc. Lãnh đạo 21 nước đã cam kết cố gắng hết sức để cứu vãn vòng đàm phán thương mại thế giới Doha đã bị đình trệ, chống lại khủng bố dưới mọi hình thức. Tuyên bố chung cam kết sẵn sàng đối phó các mối đe dọa trong khu vực, trong đó có vũ khí diệt hàng loạt, cùng nhau khắc phục

môi trường bị ô nhiễm, hâm nóng khí hậu địa cầu, đối phó với các dịch bệnh thời đại. Các nước cũng hứa tập trung tìm ra những phương sách gỡ bỏ những trở ngại về kinh doanh và bảo vệ tác quyền. Vì đây chỉ là diễn đàn gặp gỡ thảo luận như tên gọi của nó, nên những cam kết đòi hỏi thiện chí tự nguyện không mang tính bắt buộc.

Kể từ sau vụ khủng bố 11-09-2001 ở Mỹ rồi thiên tai sóng thần tại Đông Nam Á, Việt Nam được xem là nơi tương đối an toàn làm ăn nên được các nhà kinh doanh dòm ngó chuyển vốn đến đầu tư. Việt Nam hãnh diện với con số tăng trưởng 8% chỉ sau Trung Quốc đứng đầu thế giới. Nhưng nếu nhìn kỹ lại, 31 năm chiến tranh đã qua, với sự thông minh và cần mẫn của khối dân trên 80 triệu, trong đó đa số là trẻ sinh sau chiến tranh, nếu nhà cầm quyền không độc tài độc đảng, trong môi trường lành mạnh tự do thì Việt Nam đã tiến xa gấp bao nhiêu lần. Chế độ độc đảng Hà Nội không có gì phải hãnh diện với các nước văn minh thế giới khi mà phúc lợi tăng trưởng kinh tế đã không được chia đều cho nhiều tầng lớp nông dân-công nhân chịu đựng qua bao thời chiến tranh, chỉ tập trung vào tay đảng và tầng lớp tư bản đỏ mới. Có được bao nhiêu người trong 21 lãnh đạo thế giới và các nhà tư bản đang hăm hở đầu tư vào Việt Nam thấy được bộ mặt thật chế độ sau lớp hào nhoáng giả tạo chỉ bao quanh ở khu hội nghị quốc tế. Đảng sau lớp hào nhoáng chế độ tạo ra là một khoảng tối dày đặc.

Nhà nước đã chi khoảng 1,1 triệu đôla để vun hoa, trồng cây và gắn các đèn điện chiếu sáng khắp thành phố Hà Nội. Trong thời gian chuẩn bị, Việt Nam đã chi ra 267

triệu đôla để xây một trung tâm hội nghị trên diện tích 64.000 thước vuông chứa khoảng 8500 đại biểu đến dự hội nghị. Cho là không xa xỉ nhưng là cần thiết, các lãnh đạo chế độ đã bỏ ra khoản tiền lớn lao cho các công ty Mercedes Benz và Ford để mua hàng ngàn xe hơi cao cấp đưa đón khách ngoại quốc. Song song với việc chuẩn bị vật chất, chính quyền tung ra 150.000 công an cảnh sát, trong đó có 10.000 công an của thủ đô Hà Nội và 6.000 của lực lượng trung ương, được trao "lệnh phù" dẹp tan các vụ biểu tình đòi tự do dân chủ. Tất cả đều được trang bị tới răng các loại vũ khí và phương tiện chống bạo động hiện đại. Từ công vào Hà Nội nhiều chốt kiểm soát được dựng lên. Cùng với sự quét dọn rác rưởi diêm tồ lại bộ mặt Hà Nội, người bán hàng rong bị đuổi ra khỏi thành phố. Nhiều ngàn di dân kiểm soát, trẻ em bụi đời bị bắt nhốt hay chở đi các trại tập trung xa thủ đô. Cảnh sát được tăng cường canh gác các khách sạn cao cấp khách quốc tế cư ngụ. Các nút kiểm soát mọc lên dày đặc bao vây nơi cư trú của các nhà dân chủ. Người ta cũng thấy nhiều tấm bảng băng tiếng Anh treo lên tại các khu nóng: "Cấm chụp hình", "Cấm ngoại quốc", hay "Khu giới hạn". Trước tiên là bác sĩ Phạm Hồng Sơn bị bắt đánh cho một trận thừa sống thiếu chết chỉ vì muốn đi ra ngoài mua thức ăn cho vợ con. Nhà của luật sư Lê Thị Công Nhân bị ràng xích sắt và khóa chặt. Một trạm gác được dựng lên trước nhà tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, dù ông từng bày tỏ ước ao Việt Nam được hội nhập với thị trường thế giới, đất nước mở rộng cửa kinh tế và chính trị. Nói chung tất cả các nhà dân chủ như LS Nguyễn Văn Đài, nhà văn Hoàng Tiên, Trần Khải Thanh Thủy, giáo sư Nguyễn Chính Kết đều bị giam tại gia từ cả tháng nay. Theo tin của biên tập viên báo Canh Tân, công an làm nhiệm vụ canh gác cản mật các nhà dân chủ được tặng thưởng, trường toán: 1 triệu đồng/ngày; nhân viên thì nhận 150.000\$/ngày.

Tất cả lệnh trên đã được ban lãnh đạo đảng chỉ thị trong văn thư

tuyệt mật ngày 14-10-2001 do Trương Tấn Sang thay mặt bộ chính trị ký tên phổ biến. Chi thị đã viết: "Gần đây tình hình an ninh trật tự trong nước đang có những dấu hiệu phức tạp mới. Các thế lực thù địch, bọn phản động và các phần tử cơ hội chính trị ráo riết tiến hành các hoạt động "diễn biến hòa bình", thâm nhập, chuyển hóa nội bộ, tìm mọi cách hình thành các tổ chức chính trị đối lập... nhằm thay đổi chế độ chính trị ở nước ta, xóa bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng Sản Việt Nam". Do đó bộ chính trị đã hạ lệnh, "huy động và phát huy sức mạnh tổng hợp của cả hệ thống chính trị thực hiện nhiệm vụ bảo vệ an ninh quốc gia, phát triển đất nước theo định hướng XHCN. Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải giữ vững ổn định chính trị - xã hội, bảo vệ vững chắc an ninh quốc gia. Không để xảy ra khủng bố, phá hoại, bạo loạn chính trị, biểu tình, gây rối an ninh, trật tự; kiên quyết không để hình thành các tổ chức chính trị đối lập trong nội địa; không để kẻ xấu lợi dụng tự do báo chí để vu khống, bôi đen Đảng và Nhà nước ta. Trước mắt, cần tập trung bảo vệ an toàn tuyệt đối cho hội nghị cấp cao APEC 14, bầu cử Quốc hội khóa 12".

Bị bao vây chặt chẽ đối xử tàn tệ, thế nhưng các nhà dân chủ thừa quyết tâm, không phá được vòng vây đến nơi họp báo, họ đã nối kết với các hãng truyền thông quốc tế họp báo qua điện thoại di động. GS Nguyễn Chánh Kết ở Sài Gòn, LS Lê Thị Công Nhân ở Hà Nội đã tố cáo với các hãng truyền thông quốc tế như CNN Radio, báo LA Times, hãng thông tấn AFP và Reuters hành động bóp chết tự do, trù giập dọa nạt của nhà nước. Theo họ, nhà nước CSVN cần phải cởi trói chính trị và tự do báo chí thì mới xứng đáng hòa nhập sân chơi quốc tế. Một chính phủ muốn có vị trí trên trường quốc tế phải có lối hành xử văn minh trong sáng, không thể xun xoe bắt tay lãnh đạo các nước văn minh dân chủ, mà đằng sau hành xử với các nhà trí thức công dân mình bằng hành động rùng rú của phường đạo tặc. Rồi đây những trò ma giáo

của chế độ sẽ được báo chí quốc tế phơi bày trước công luận. Ngày thường chế độ bung bít thông tin dựng lên tường lửa không cho dân chúng và các nhà dân chủ truy cập các trang Web nước ngoài, bỗng nhiên vài ngày trước buổi khai mạc thượng đỉnh, các tường lửa này được tháo bỏ, làm như chế độ tôn luôn trọng tự do truyền thông báo chí. Người ta cho rằng đây là "trò lừa hạ cấp" mà một thành viên WTO không nên có.

Quá rõ bộ mặt thật của các lãnh đạo của chế độ Hà Nội, ngày 16-11 tổ chức bảo vệ nhân quyền Human Rights Watch phổ biến một thông cáo từ Nữ Ước kêu gọi các vị lãnh đạo khắp thế giới, nhất là các vị đến Hà Nội họp thượng đỉnh APEC "khuyến cáo" chính phủ Việt Nam hãy tôn trọng nhân quyền, cải tổ dân chủ, tôn trọng quyền tự do báo chí và tôn giáo. Việt Nam ký tên xin gia nhập WTO tức là cam kết tôn trọng các luật lệ và nguyên tắc của tổ chức quốc tế. Mục đích tối hậu của phát triển kinh tế là làm cho xã hội thịnh vượng phục vụ con người. Hội nhập mậu dịch thế giới có nghĩa là hội nhập toàn diện từ kinh tế đến chính trị. Một nền kinh tế tự do phát triển phải có sự tham gia tích cực của người dân, không thể gạt một đa số ra bên lề xã hội. Chế độ CS Hà Nội không thể đánh lừa thế giới để phát triển kinh tế mà vẫn tiếp tục độc đảng toàn trị theo kiểu CS Trung Quốc. Hội nhập kinh tế toàn cầu mà vẫn duy trì độc đảng toàn trị là người đi một chân khập khễnh, sớm muộn gì cũng phải ngã. Các lãnh đạo CSVN đừng nghĩ phát triển kiểu này là có thể kéo dài hưởng thụ và thống trị. Xã hội đầy dẫy những bất công tham nhũng, đó là một mối nguy hiểm tàng của quả bom nổ chậm. Nhiều nhà chính trị ngoại quốc cũng như Việt Nam đều cho rằng qua việc gia nhập Tổ chức Mậu dịch Thế giới, chế độ CS Hà Nội không thể tháo lui, việc mở cửa chính trị chỉ là vấn đề thời gian. Điều này có nhiều xác xuất. Nhưng phong trào đấu tranh dân chủ, đòi tự do thành lập công đoàn trong nước liệu có thể chịu nổi trong bao lâu không bị chế độ bóp chết sau

APEC? Một Hà Sĩ Phu tha thiết kêu gọi nhà cầm quyền "cầm tay nhau đi dưới tấm biển chỉ đường hội nhập" trong tử tế hoà thuận nào có được đâu! TS Nguyễn Thanh Giang đã kêu gào các lãnh đạo thế giới, nhất là Tổng thống Bush không thể để phong trào dân chủ Việt Nam vừa nhen nhúm bị bóp chết sau APEC.

Lãnh đạo Hà Nội đã che mắt lãnh đạo các nước dân chủ đến dự hội nghị bằng cuộc đón tiếp hào nhoáng long trọng, để sau đó họ thắng tay dẹp tan các tiếng nói dân chủ vừa cất lên. Trong 20 lãnh đạo đến Hà Nội dự APEC, chỉ có một mình Thủ tướng Gia Nã Đại Stephen Harper nêu vấn đề nhân quyền với Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Thật là lẻ loi không đủ ngăn chặn trận đòn thù của chế độ lên các nhà dân chủ. Vì thế trong những ngày tới các tổ chức, cộng đồng hải ngoại cần nhất tề vận động áp lực quốc tế mạnh mẽ hơn nữa để ngăn chặn bàn tay hung bạo của chế độ dúi dập các nhà dân chủ can đảm trong nước.

Tin tức tiếp trang 11
Hải Ngoại Lập Ủy Ban Yểm Trợ,
Góp Sức Đòi Dân Chủ Quốc Nội

Westminster.- Đáp ứng lời kêu gọi của một nhóm người ưu tư về tình hình đất nước muốn nối dài cánh tay đấu tranh cho Dân Chủ tại quê nhà, nhiều trí thức và nhân sĩ đã đến họp tại Phòng Sinh Hoạt Nhân Nghĩa của LS Nguyễn Xuân Nghĩa, thành phố Westminster hôm ngày 18-11-2006.

Trong danh sách tham dự buổi sinh hoạt chính trị đặc biệt này, có thành viên của nhiều đoàn thể vẫn thường tham gia tích cực vào các hoạt động cộng đồng. Sau phần nghi thức thường lệ, Ông Phan Kỳ Nhơn đã đại diện ban tổ chức trình bày mục đích của buổi hội thảo là nhằm thành lập một UB Yểm Trợ Dân Chủ Quốc Nội nhằm "vận động và hỗ trợ về tinh thần, vật chất cũng như phương tiện cho các cá nhân hay tổ chức, phong trào đấu tranh vì Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền tại quốc nội." UB cũng sẽ "vận động quốc tế, vận động chính giới, vận động truyền thông yểm trợ và lên tiếng cho Dân Chủ tại VN." Theo bản dự thảo Nội Quy được trao cho các tham dự viên, UBYTDCQN là một ủy ban phối hợp hành động giữa các tổ chức, đoàn thể, đảng phái, hội đoàn, phong trào, mặt trận, liên minh... trong tập thể Người Việt Quốc Gia Chống Cộng tại hải ngoại. xem tiếp trang 23

CUỘC ĐẤU QUYẾT ĐỊNH

WTO Mồ chôn Đảng Cộng Sản VN

-----BS. Nguyễn Đan Quế-----

Chủ thuyết Cộng Sản ngoại lai lỗi thời đã phá nát xã hội miền Bắc từ 1945 và trên cả nước sau 1975.

Trước tình trạng bế tắc sau khi cai trị cả nước trong mười năm, Cộng Sản VN đã chạy theo Liên Xô, đành chấp nhận đổi mới năm 1986. Sau khi Liên Xô sụp đổ, lại chạy theo Trung Cộng. Suốt 20 năm qua, Bộ Chính Trị luôn chạy theo đuôi đổi thay kinh tế - xã hội, không có đường lối, hoàn toàn bị động và vì vậy chỉ có những biện pháp vá vấp.

Do vốn nước ngoài vào đầu tư, đặc biệt mật dịch với Hoa Kỳ sau hiệp ước song phương Mỹ - Việt (2001), hạ tầng xã hội Việt Nam đã thay đổi nhiều. Muốn phát triển lâu dài, bền vững thì bắt buộc phải đầu tư vào con người; nghĩa là phải tôn trọng nhân quyền và thể chế phải là dân chủ pháp trị. Thay đổi chính trị ở Việt Nam là bắt buộc, không thể tránh khỏi.

Bây giờ gia nhập Tổ Chức Mậu Dịch Thế Giới (WTO), nhu cầu thay đổi chính trị này lại càng trở nên cấp bách hơn bao giờ hết, vì luật chơi của tổ chức này: Việt Nam phải đối xử công bằng với các công ty nước ngoài đến Việt Nam làm ăn (kể cả xuất nhập khẩu) giống như các công ty bản địa. Ngược lại, Việt Nam cũng có quyền như vậy ở bất cứ nước hội viên nào trong WTO. Hàng rào quan thuế giữa các nước sẽ bỏ dần. Tự do cạnh tranh với qui luật kinh tế thị trường sẽ quyết định. Dù muốn hay không, Việt Nam phải dứt khoát từ bỏ kinh tế chỉ huy và chuyển sang kinh tế thị trường. Đây là chuyện rất khó khăn cho nhà cầm quyền Hà Nội và cho đảng Cộng Sản Việt Nam, nhưng lại là cơ hội ngàn năm một thuở cho toàn dân Việt Nam và cho tổ quốc Việt Nam: Bằng vào Sức Mạnh Quân Chúng đánh đòn chí tử vào đúng thời điểm này, chúng ta sẽ mang lại dân chủ cho dân tộc ta.

Để có dân chủ ở Việt Nam, chúng ta cần đánh thẳng vào khả năng tham mưu của Bộ Chính Trị đảng CSVN trên ba mặt trận:

A/ Mặt trận kinh tế:

- Dẹp bỏ quốc doanh làm ăn thua lỗ.
- Phát triển kinh tế tư nhân.
- Xuất nhập khẩu tự do, phá vỡ thế nhà nước độc quyền.

1/ Với cung cách làm ăn hiện nay như được ưu đãi đất đai, thuế ít, ngân hàng hỗ trợ, man khai sổ sách... các công ty quốc doanh là ổ tham nhũng khổng lồ của dân, đa số vẫn thua lỗ, không địch nổi tư nhân trong nước. Bây giờ cạnh tranh với tư bản ngoại quốc thì làm sao tồn tại được. Chúng ta chủ trương tư nhân trong ngoài hợp tác với nhau, làm phá sản quốc doanh và kiến tạo khu vực tư nhân mạnh dẫn đầu cho nền kinh tế quốc dân (theo kinh tế thị trường đúng nghĩa).

2/ Chính khu vực tư nhân phát triển sẽ tạo nhiều công ăn việc làm, thu dụng số công nhân do đóng cửa quốc doanh. Tư nhân có sáng kiến, nhanh nhạy với kỹ thuật cao và nhất là ngân hàng ngoại quốc vào đầu tư sẽ cho vay những ai biết làm ăn có lời.

3/ Khi tư bản ngoại quốc vào, công nhân vì quyền lợi của bản thân và tương lai con cái mình, tất phải thành lập công đoàn tự do độc lập, để hưởng lương bổng và lao động theo tiêu chuẩn của Tổ Chức Lao Động Quốc Tế. Công nhân VN từ đầu 2006 đã tự động đình công đòi hỏi theo hướng đó. Với các đại công ty, cơ xưởng có hàng chục ngàn thợ thuyền, phong trào công nhân sẽ lớn mạnh và công đoàn nhà nước dù muốn khống chế công nhân, cũng không làm được. Hơn nữa trong môi trường cạnh tranh toàn cầu, chính giới tư bản cũng muốn lực lượng sản xuất khoẻ mạnh và thoải mái không có cảm giác kềm kẹp bất an khi làm việc để có năng suất cao và sản phẩm tốt, mang lại lợi nhuận nhiều.

4/ Trong chiến tranh, nông dân bị bóc lột xương máu nhiều nhất. Trong hoà bình họ bị bỏ quên. Phơi lũng dưới nắng làm rạ hạt gạo, lại bị thu mua mang đi xuất khẩu. Không được lợi lộc bao nhiêu từ khi đổi mới. Ký

kết thúc thương thuyết song phương với Mỹ để vào WTO năm nay, Hà Nội đã phải nhượng bộ khá nhiều về hàng nông sản. Đây chính là cốt lõi đấu tranh của nông dân trong những ngày tháng tới:

- . Đòi phải có quyền sở hữu đất đai.
- . Đòi có quyền tự do canh tác.
- . Đòi có quyền mang mảnh đất và sức lao động của mình trực tiếp hợp tác với tư nhân, kể cả ngoại quốc (có vốn, có máy cày, có thị trường tiêu thụ...).
- . Sau khi làm đúng nghĩa vụ đóng thuế cho nhà nước, nông dân có toàn quyền muốn bán gạo cho ai thì bán, kể cả xuất cảng lấy đô la. Rồi đây, công ty nước ngoài có quyền mở xuất nhập cảng ở bên trong VN, nhà nước CS không thể dùng độc quyền thu mua lúa gạo, ép giá nông dân để dâng nũa.

Trở thành là một bộ phận cấu thành của nông nghiệp toàn cầu, đây chính là cơ hội nông dân thoát khỏi chế độ CS bóc lột, trực tiếp giao thiệp với nông dân trên thế giới. Tất nhiên nông dân VN sẽ đòi hỏi triệt để với chính quyền CS để lấy lại những thiệt thòi trong quá khứ.

B/ Mặt trận văn hoá:

1- Quan trọng nhất là vấn đề thông tin.

Mâu thuẫn trầm trọng đang nảy nở mạnh giữa giới thông tin, làm báo, đài, xuất bản với giới kiểm soát văn hóa.

Mặt trận đòi tự do thông tin, tự do báo chí sẽ lớn mạnh. Chính quyền xiết sẽ bung, bị xé rào. Truyền thông quốc tế ủng hộ mạnh mẽ đệ tử quyền này.

Dân sẽ ủng hộ những báo tường thuật, điều tra thất thoát. Bộ Chính Trị run vì sợ bị khui. Đây chính là cứ điểm cuối cùng nhà cầm quyền Cộng sản sẽ liều chết cố thủ bảo vệ, không chấp nhận tự do báo chí, nhưng họ sẽ thất bại vì:

- Quân chúng cần thông tin đa chiều, không muốn nghe tuyên truyền một chiều phình phờ nũa. Chính nông dân và công nhân đang đòi quyền được thông tin đầy đủ và sớm nhất. Hiện nay, giới trẻ dùng Internet thoát vòng bưng bít thông tin của CS, nhưng chưa nhiều và còn bị giới hạn chặt chẽ.

- Vào WTO, các dịch vụ từ bưu chính viễn thông, điện thoại di động đến internet... phải mở cửa. Thế độc quyền thông tin khó giữ vững. Hà Nội không thể không tôn trọng thoả thuận TRIPS (Những Khía cạnh Thương mại của Quyền Sở hữu Trí tuệ), vì liên quan đến nhiều vấn đề khác như phát triển phần mềm máy tính hay

nhượng quyền sản xuất thuốc tây giá rẻ cho bệnh Hiv - Aids chẳng hạn.

- Cộng đồng người Mỹ gốc Việt đang làm áp lực và đòi hỏi phải có thông tin hai chiều, có nghĩa là nhà cầm quyền Cộng Sản hiện nay có thể đưa sách báo, phim ảnh, video, băng nhạc sang Mỹ thì họ cũng phải chấp nhận cho người Mỹ gốc Việt gửi về trong nước những văn hóa phẩm tương tự.

2- Vấn đề giáo dục:

- Trong khi sức sống xã hội nhện nhíp với hiện diện của nhiều đại gia, và mũ chụp bưng bít thông tin vỡ ra từng mảng, liệu tiểu học, trung học, đại học có thể tiếp tục dạy chủ nghĩa Mác-Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh được không? Chắc chắn giới trẻ không chịu. Phụ huynh càng không chịu, chất bốp từng đồng cho con ăn học để thất nghiệp và lạc lõng. Hiện tượng bỏ học, bỏ thi cao chưa từng thấy.

- Đầu tháng 7-2006, tân bộ trưởng Giáo Dục lại nói đến cải cách giáo dục. Không biết lần này là lần thứ mấy. Lại rượu cũ bình mới. Không ai nghe nữa. Vấn đề là không có triết lý giáo dục. Càng thay đổi càng lung tung, càng nát bét.

- Để hoà nhập với thế giới, dân tộc ta đời phải có ngay:

. Một nền giáo dục tiến bộ mang tính: Nhân bản, khoa học, đại chúng, khai phóng và sáng tạo, nhằm đào tạo con người chứ không phải đào tạo công cụ.

. Một nền văn hoá đa nguyên nhằm phát triển con người chứ không phải điều kiện hoá con người.

C/ Mặt trận chính trị:

1- Quần chúng VN quá chán ghét độc tài Cộng Sản ngự trị quá lâu trên đất nước này, sẵn rả không biết bao nhiêu tội ác, khổ đau, tang tóc cho khắp hang cùng ngõ hẻm.

Người dân không ai bảo ai, tự chọn thái độ không hợp tác với chính quyền, luồn lách để sống. Người dân xa lánh lãnh đạo. Bộ Chính Trị cũng phải than : nào là quần chúng đang mất hết niềm tin nơi đảng cầm quyền, nào là đường lối không đi vào cuộc sống... Đơn giản là vì quần chúng sợ thòong lọng thất cổ họ.

Bộ máy cầm quyền công kênh, quan liêu, tham nhũng, vô hiệu năng, bị một nhóm người trong Bộ Chính Trị chi phối từ trên xuống và theo hàng ngang tại tất cả các cấp chính quyền. Sở dĩ còn tồn tại là nhờ bạo lực: công an và quân đội.

Vấn đề là phải tách đảng độc tài ăn bám khỏi chính quyền, công an, quân đội do thuế của dân trả lương.

2- Khi thi hành những điều khoản

trong thương ước Mỹ-Việt có hiệu lực từ 2001, và sắp tới đây phải nghiêm chỉnh tuân thủ luật chơi của WTO, mâu thuẫn cơ bản sẽ lộ rõ công khai giữa một bên bộ máy chính quyền (bị ràng buộc bởi các điều khoản đã ký với quốc tế) và bên kia bộ máy đảng do Bộ Chính Trị cầm đầu. Đây là trực diện đối kháng giữa kinh tế thị trường với nguyên tắc xã hội chủ nghĩa.

Trong thương trường, tin tức và biện pháp thay đổi từng giờ từng phút. Liệu Bộ Chính Trị với lãnh đạo tập thể không ai chịu trách nhiệm và chủ nghĩa Cộng Sản lỗi thời có đáp ứng được và lợi dụng được WTO để củng cố độc tài? Ai thua ai thắng đã quá rõ ràng. Luận điệu "cùng thắng" là cách nói của nước giàu giữ mặt cho nước nghèo (mà đây là nói những nước đã có kinh tế thị trường). Cộng Sản Việt Nam vô lấy để dối dân, lừa đảng viên, tự lừa dối mình.

3- Quốc tế và quần chúng Việt Nam mạnh mẽ đòi hỏi nhà cầm quyền phải minh bạch về thuế khóa và ngân sách; đòi thực thi nghiêm chỉnh những hiệp định song phương và quốc tế, đòi tôn trọng luật chơi của WTO; đòi quyền tự hữu, quyền sở hữu đất đai... và nhất là bác bỏ mọi đồ lỗi cho doanh nghiệp. Chính giới lãnh đạo yếu kém, dẫu thông tin, không có quyết định kịp thời, ăn trên đầu doanh nhân có khả năng, bè phái trong các bộ ngành, tham nhũng tràn lan từ cấp cao nhất là Bộ Chính Trị... phải chịu trách nhiệm làm cho doanh nghiệp Việt Nam không có sức cạnh tranh, cũng như không lợi dụng được những cơ hội khi gia nhập WTO.

4- Ai cũng biết chống tham nhũng kiểu mình mình một chợ của Cộng Sản Hà Nội sẽ không đi đến đâu và chỉ là trò hề.

Muốn chống tham nhũng hữu hiệu bắt buộc phải có những công cụ (hữu hiệu tùy công cụ tốt xấu) :

- tự do báo chí
- tam quyền phân lập (hành pháp, lập pháp và tư pháp)
- thay đổi định kỳ chính phủ qua bầu cử tự do.

Hiện phong trào quần chúng chống tham nhũng, chống lấy đất, lấy nhà, đòi tự do tôn giáo, chống đàn áp, nhất là đàn áp đồng bào Thượng ở Tây nguyên, đòi dân chủ hoá đảng, đòi quốc hội xứng đáng hơn... nghĩa là đòi Nhân Quyền và Dân Chủ đang dâng cao với ngày càng đông thể hệ trẻ tham gia, dưới nhiều hình thức và mức độ phong phú khác nhau.

5- Người Việt hải ngoại giúp sức cổ vũ và làm áp lực rất nhiều. Quốc tế ủng hộ khá mạnh. Nhưng Sức Mạnh

Quần Chúng phải lên cao nữa, cô lập Bộ Chính Trị thêm nữa. Khi Sức Mạnh Quần Chúng bắt đầu thắng thế là lúc quyết định: chấm dứt độc tài Cộng Sản và dân chủ ra đời.

Sau khi gia nhập WTO, những gì sẽ xảy ra?

Chế độ Cộng Sản biến chất sẽ tha hoá dữ dội dù muốn hay không. Đây chính là lúc nhân dân ta đẩy mạnh phong trào đấu tranh cho Nhân Quyền, Dân Chủ và Lao Động đến thắng lợi. Muốn thế Việt Nam cần:

1- Gia tăng đầu tư, buôn bán với nước ngoài và trao đổi hai chiều thông tin - giáo dục - văn hoá, văn hoá phẩm... Độc tài Cộng Sản chết trong trận địa *kinh tế thị trường phát triển*, vì chiều thức Dân Chủ của Sức Mạnh Quần Chúng quật ngã. Cũng trên nền kinh tế thị trường phát triển này mà mầm Dân Chủ mọc lên, lực lượng gieo trồng không ai khác là dân tộc ta.

2- Đẩy mạnh cải cách luật pháp, hành chính (hiện Liên Hiệp Quốc và nhiều nước dân chủ đang giúp) cho phù hợp với luật lệ quốc tế sẽ giúp tách đảng ra khỏi chính quyền khi mâu thuẫn giữa đảng và chính quyền căng thẳng vì phải thi hành các hiệp định song phương và đa phương.

3- Nạn nhân bị cướp đất, cướp nhà, bị đàn áp... làm áp lực lên những đại biểu quốc hội (dù họ là đảng viên) để biến quốc hội thành diễn đàn khiếu nại của người dân thấp cổ bé miệng. Đồng thời xử dụng các đài ngoại quốc như đài phát thanh Á Châu Tự Do (RFA), đài Tiếng Nói Hoa Kỳ (VOA), đài BBC Luân Đôn, đài RFI... hỗ trợ để phơi bày mọi vi phạm quyền sống căn bản của nhân dân Việt Nam.

4- Công nhân thành lập Công đoàn tự do độc lập. Chắc chắn quốc tế ủng hộ. Các công ty đa quốc gia, các nhà đầu tư lớn, các tổ hợp thương mại lớn... cũng muốn giao thiệp thẳng với đại diện công nhân. Thương nhân có lợi và đạt hiệu quả hơn là qua trung gian công đoàn nhà nước.

5- Năm 2007 Hà Nội tổ chức bầu quốc hội kiểu "đăng cử dân bầu". Nhân dân ta cần tố cáo, lên án trò lừa bịp dân chủ này. Đòi phải để ứng viên độc lập ra tranh cử. Đã có nhiều tiếng nói kêu gọi "phản ứng quần chúng" tẩy chay bầu cử dân chủ giả hiệu.

Tóm lại:

Quy luật kinh tế thị trường của WTO ngày càng trực tiếp chi phối đời sống hàng ngày của người dân. Lãnh vực tư sẽ phát triển mạnh.

Dân chúng dần dà nắm thêm thắm quyền kinh tế trong tay. Cả thắm quyền văn hoá nữa, dù chậm, do mở cửa bưu chính - viễn thông - điện thoại di động, internet... và nhiều khía cạnh văn hoá đa dạng khác ẩn mình trong tự thân mỗi sản phẩm.

Cùng với kinh tế và văn hoá, tư tưởng nhân quyền, dân chủ lan nhanh, kiểm soát không dễ. Đây là chưa nói những tác nhân sống động như du lịch, về thăm gia đình, đi du học, trao đổi giáo dục - văn hoá, hội nghị, hội chợ...

Dân ta đang có lợi thế: - Sân đấu ngoài trời, giữa lòng kinh tế toàn cầu. Có nhiều ủng hộ viên dân chủ. - Đội ngũ quần chúng đông, chính nghĩa cao so với thiểu số độc tài phản động. - Ba môn đấu là: a. Kinh tế thị trường: vốn là sở trường của tư nhân, và là sở đoản của Cộng Sản. b. Văn hoá đa nguyên hấp dẫn hơn hẳn chủ nghĩa Mác-Lê, tư tưởng Hồ Chí Minh. c. Chủ trương tam quyền phân lập đang được ủng hộ mạnh hơn bao giờ hết để thế độc tài.

Nhân dân VN có quyền tin tưởng lẽ tất thắng trong trận quyết đấu cuối cùng này, và khi chế độ CS vĩnh viễn ra đi, sẽ chấm dứt hẳn mâu thuẫn quốc-cộng trong lòng dân tộc ta. Mâu thuẫn này đã chia rẽ dân tộc VN trong hơn nửa thế kỷ vừa qua. Mọi nuôi tiếc và trì hoãn theo những cái đã hết vai trò lịch sử chỉ là vô ích. Toàn dân ta sẽ đoàn kết một lòng từ Nam ra Bắc để cho ra đời một đường lối mới, một thể chế chính trị mới dựa trên các cuộc bầu cử tự do và công bằng, nhằm giải quyết nạn chậm tiến, giúp VN phát triển mau chóng và đưa VN hội nhập, thích ứng trong khung cảnh thế giới mới ngày nay.

7-2006

MỞ CỬA VÀ HỘI NHẬP WTO

Cộng sản độc tài tròng vào cổ định mệnh tự hủy diệt

-----TS NGUYỄN PHÚC LIÊN

Viết đầu đề như trên, không phải chúng tôi hô hào tuyên truyền vì ghét độc tài CSVN, nhưng đó là sự thực mà chính Karl Marx dùng tiếng Định mệnh để lý luận. Chúng tôi xử dụng lại hai tiếng ĐỊNH MỆNH với những chứng cứ Lịch sử cho thấy. Tại sao có những bức tường Bá Linh, có những bức Màn sắt, Màn tre. Đó là để KHÉP KÍN chế độ độc tài Cộng sản hầu Dân chúng không thấy ánh sáng từ ngoài rọi vào những gian dối xảo trá. Đó là cấm người Dân từ nội địa của chế độ không được thoát ra ngoài để có Tự do, để được làm chủ những gì mình làm ra từ mồ hôi nước mắt. Lịch sử trong suốt thời Chiến tranh lạnh cho thấy rằng chỉ có người từ Khối Cộng sản hy sinh tính mạng vượt tường Sắt, tường Xi-măng, những bức Màn Tre... để đi tìm Tự do, Dân chủ, chứ không có ai từ Khối Tự do, Dân chủ mà hy sinh tính mạng vượt những bức tường ấy để vào chế độ độc tài Cộng sản. Con đường tìm TỰ DO, DÂN CHỦ chỉ có một chiều, bất nghịch hành.

Những chứng nhận sự việc rành rành trên đây cho chúng tôi xác tín rằng khi không KHÉP KÍN nữa, thì người ta kiếm cách tìm Tự do, Dân chủ. Nếu MỞ CỬA, thì người ta ra đi dè dặt, nhưng ra đi. Nếu chính thức HỘI NHẬP vào Thế giới Tự do, Dân chủ, thì người ta chọn hẳn TỰ DO, DÂN CHỦ, dù họ đã là Cộng sản độc tài từ bé. Đây là ĐỊNH MỆNH TỰ HỦY DIỆT ĐỘC TÀI khi quyết định hội nhập WTO, một Tổ chức lấy Tư hữu làm căn bản, lấy Tự do Thị trường cho lý do tồn tại của Tổ chức.

MỞ CỬA và bây giờ HỘI NHẬP WTO nghĩa là CSVN tự nhận lấy ĐỊNH MỆNH TỰ HỦY

DIỆT ĐỘC TÀI VÀ CHỈ HUY KINH TẾ/ THƯƠNG MẠI.

ĐỊNH MỆNH SỰ ĐỔ CỦA ĐẾ QUỐC CỘNG SẢN

Ý thức hệ Cộng sản dựa trên lý luận của Karl Marx về Định mệnh Kinh tế Tư bản (Fatalité Economique Capitaliste). Kinh tế Tư bản đặt Tiên đề là TƯ HỮU. Vì tư hữu (Propriété Privée) mà phải có Tự do kinh doanh (Liberté d'Entreprise) và rồi Tự do Trao đổi ở Thị trường (Libre Echange au Marché).

Karl Marx lý luận rằng nền Kinh tế Tư bản Tự do và Thị trường gồm những bóc lột của giới Tư bản đối với giới Lao động. Nền Kinh tế ấy vô sản hóa giới Lao động (Proletarianisation des Travailleurs) đến độ giới này chịu không nổi mà phải đứng lên làm Cách mạng Vô sản đòi lại những Tư sản cho giới vô sản của mình. Dựa trên cách đo lường những Giá trị sản phẩm Kinh tế mà nhà đại Kinh tế gia cổ điển Anh, David RICARDO, đã có sáng kiến đặt ra, Karl Marx nói đến việc đấu tranh của giới Lao động. Theo David RICARDO, Giá trị của một sản phẩm Kinh tế được đo lường bằng sức Lao động hội nhập vào sản phẩm. Tư bản vì vậy được coi là sự chiếm hữu sức Lao động từ giới Thợ thuyền để làm sở hữu của giới Tư bản. Giới này quay lại dùng Tư bản để bóc lột thêm giới Thợ thuyền nữa. Karl Marx gọi đây là vòng thân Kinh tế (Aliénation Economique), nghĩa là Tư bản thuộc Thợ thuyền, nhưng Thợ thuyền đưa tặng cho giới Tư bản để rồi giới Tư bản quay lại bắt Thợ thuyền làm đầy tớ cho Tư bản.

Lénine lấy Lý luận này của Karl Marx làm ý thức hệ cho Cách Mạng Vô sản: NHỮNG NGƯỜI VÔ SẢN

HÃY ĐỨNG LÊN ĐÒI LẠI TƯ BẢN CHO ĐOÀN NGŨ THỢ THUYỀN, dù bằng những biện pháp đẫm máu (Lutte sanglante des Classes). Nhưng giới Vô sản là đám đông, phải có một Nhóm người đứng ra quản trị những Tư sản vừa thu hồi được. Nhóm người này là đảng Cộng sản. Những Tư hữu trở thành Công hữu và do đảng Cộng sản nắm giữ, chỉ huy và làm kinh tế. Đó là nền Kinh tế Chỉ huy (Economie Dirigiste) với Công hữu (Propriété Collective) và với những Hoạch định Kinh tế của Nhà Nước (Plans Economiques Etatiques).

Nếu Karl Marx gọi việc Vô sản hóa là một tiến trình tự động (Processus automatique) và việc sụp đổ của nền Kinh tế Tư bản là một Định Mệnh của chính Tư bản (Fatalité d'auto-destruction du Capitalisme), thì Lịch sử sự sụp đổ của Thế giới Cộng sản cho thấy một Định mệnh khác hẳn, đó là việc tự sụp đổ của Cộng sản do chính giới Vô sản thiếu ăn đến cùng cực (Fatalité d'auto-destruction du Communisme).

Thực vậy, trong lúc nền Kinh tế Tư hữu Tự do và Thị trường tiếp tục phát đạt và Tư sản hóa dần dần giới Lao động, thì nền Kinh tế Công hữu và Chỉ huy lại càng vô sản hóa giới Lao động đến cùng cực. Đến lúc mà giới Lao động này quá đói khổ trong một nền Kinh tế do đảng Cộng sản chỉ huy, thì họ đứng lên lật đổ nền Kinh tế chỉ huy này và đảng Cộng sản độc tài chỉ huy.

Nga và các nước Đông Âu đã bỏ độc tài độc đảng và lấy lại nền Kinh tế tư sản Tự do và Thị trường.

VIỆT NAM : TỪ KÉP KÍN ĐẾN MỞ CỬA RỜI HỘI NHẬP WTO

Việt Nam vẫn cố tình ngụy biện bảm víu Ý thức hệ đã sai lầm lịch sử ấy. Dù cố tình ngụy biện vì quyền hành cho độc đảng của mình, nhưng cái Định mệnh tự hủy diệt vẫn lạnh lùng diễn ra mà chúng tôi nhìn qua ba giai đoạn sau đây:

1. Giai đoạn I : KHÉP KÍN

Bài học Lịch sử của sự sụp đổ Cộng sản ở Nga và Đông Âu vẫn chưa cho Cộng sản Việt Nam sáng mắt. Đảng CSVN quá ham quyền hành và tin tưởng ở sự che chở của

Trung Cộng. Việt Nam vẫn KHÉP KÍN cửa và sự đói nghèo của Dân chúng vẫn tiếp tục. Nhưng sự khép kín này không lâu vì Định mệnh tự hủy diệt vẫn lù lù trước mắt.

2. Giai đoạn II : MỞ CỬA

Dân chúng đói nghèo đến cùng cực với việc khép kín, việc cố thủ giữ lấy Kinh tế công hữu chỉ huy với độc tài độc đảng. Nhưng không còn viện trợ của Thế giới Cộng sản, và Trung Cộng cũng phải lo lắng cho sự nghèo đói của mình, đảng Cộng sản Việt Nam đành phải tuyên bố MỞ CỬA cho Thế giới Tư bản với nền Kinh tế tư sản Tự do và Thị trường. Nhưng đảng vẫn thêm cái đuôi "Định hướng Xã hội Chủ nghĩa" để cứu vãn danh dự và làm cơ để giữ quyền độc tài độc đảng. Kết quả của MỞ CỬA này là Thế giới Tư bản có những cái nhìn nhiều hơn vào chế độ và Dân chúng có những liên hệ nhiều hơn với Thế giới bên ngoài để so sánh với những bản thiêu che dấu của chế độ. Cuộc Cách Mạng Truyền Thông Internet làm tăng cái nhìn từ nước ngoài và sự khám phá những bản thiêu che dấu của chế độ. MỞ CỬA, nhưng đảng CSVN vẫn tìm đủ mọi cách bảm víu lấy quyền hành độc đoán trong hoàn cảnh không giữ nổi truyền thông theo ý che giấu của mình.

Kết quả của Giai đoạn II MỞ CỬA này là những cuộc đình công của giới Thợ thuyền và việc đứng dậy của những nhà Dân chủ. Dân chúng không còn sợ hãi nữa vì không thể chịu được những che giấu bảm thiêu, những đàn áp vì đảng bảm víu lấy quyền hành độc tài. Dân chúng đã tự động đứng lên ra báo, thi hành quyền TỰ DO NGÔN LUẬN, tự động thành lập những Đoàn thể thi hành quyền TỰ DO LẬP HỘI. Họ đòi phải có Tự do, Dân chủ đa nguyên.

3. Giai đoạn III : HỘI NHẬP

Cái Định Mệnh Tự Hủy Diệt (Fatalité d'auto-destruction) cứ lù lù tiến tới ở Giai đoạn II MỞ CỬA như trên. Giai đoạn MỞ CỬA có những phát triển Kinh tế do sự làm ăn với Thế giới tư sản Tự do Thị trường. Đảng cố tình tuyên truyền rằng đó là công của đảng. Nhưng

Dân chúng khám phá ra những tham nhũng và lãng phí có hệ thống của đảng, đó là kẻ thù của phát triển. Phải nói rằng sự phát triển hiện nay là do sự nhẫn nại làm ăn của Dân chúng Việt Nam, do nguồn vốn cung cấp hàng năm của khối người Tỵ nạn Cộng sản ở nước ngoài (4.5 tỉ USD hàng năm), do tiếp cận hạn hẹp làm ăn với Thế giới Tư bản. Chính đảng Cộng sản làm thất thoát và trì hoãn việc phát triển này mới đúng.

Mất tin tưởng của Dân chúng quốc nội, đảng Cộng sản tìm những hỗ trợ ngoại lai để củng cố quyền lực Chính trị của mình. Thực vậy nếu đảng vẫn căng cổ nói rằng Dân chúng Việt Nam tin tưởng ở đảng, thì hãy cho Dân chúng bầu phiếu Tự do để biểu lộ lòng tin tưởng ấy. Nhưng đảng không dám tổ chức việc bầu cử tự do tín nhiệm ấy như chứng cứ cụ thể cho Thế giới biết. Đảng đã không dám làm mà chỉ tuyên truyền suông.

Mất tin tưởng của lòng Dân quốc nội và muốn dùng thế lực ngoại lai để tăng cường cho quyền độc tài đàn áp, trị Dân quốc nội, đảng CSVN nhận tổ chức APEC, đảng o bế Mỹ để có PNTR, đảng quyết từ vào WTO như gà mắc dê.

Đây là Giai đoạn III HỘI NHẬP với Thế giới Tư bản trong nền Kinh tế Tự do và Thị trường. Nhưng việc hội nhập này không phải là đi dự yến tiệc. Đảng luôn luôn tuyên truyền rằng hội nhập WTO là hốt tiền bạc. WTO không phải là yến tiệc mà là một ĐẤU TRƯỜNG và là đấu trường về tiền bạc. Nếu chỉ là đấu trường về danh dự hay hơn thua về lý thuyết, thì có thua kém một chút cũng không sao, mất keo này bày keo khác. Nhưng đây là đấu trường về tiền bạc không thương tiếc nhau. Không thể nói câu mất keo này bày keo khác. Tiền bạc mất là mất, không thể cứu vãn. Kẻ yếu thì mất tiền mà người mạnh được của, chẳng có gì thương hại.

Vào WTO là phải giữ đúng đắn quy luật của đấu trường, không thể xập xệ xập ngầu gian dối che giấu. Nếu kết quả của Giai đoạn II MỞ CỬA là Dân chúng lấy Hiến pháp ra để đứng lên, thì kết quả của Giai

đoạn III HỘI NHẬP này, Thế giới lấy Luật Quốc tế ra để chấm dứt độc tài khủng bố, gian lận, che đậy.

Cái Định Mệnh Tự Hủy Diệt sẽ tiến tới cho Cộng sản Việt Nam ở Giai đoạn III HỘI NHẬP này vậy.

ĐẨY MẠNH ĐỊNH MỆNH HỦY DIỆT ĐỘC TÀI CỘNG SẢN

Tôi ít khi tin tưởng vào quyền lực ngoại lai làm thay cho mình. Nhưng tôi tin vào hai Lực lượng của chính người Việt Nam đẩy mạnh ĐỊNH MỆNH TỰ HỦY DIỆT ĐỘC TÀI KHI HỘI NHẬP WTO : -Quốc nội đã đứng lên rồi. - Khi Hội nhập WTO, đó là trong tầm tay của 3 triệu người Việt hải ngoại sống ở 70 nước trên Thế giới này.

* VietTuDan 279 23-11-2006

C vấn đề giải thể HỆ ĐỘ CỘNG SẢN

Luật Sư Nguyễn Hữu Thống.....

Tiếp theo kỳ trước

PHẦN THỨ HAI: NHỮNG KHÓ KHĂN PHẢI KHẮC PHỤC

Dầu sao chúng ta ý thức rằng con đường quang phục quê hương còn lắm chông gai và giải thể CS là một việc thiên nan vạn nan. Hơn nữa chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn hơn các dân tộc Đông Âu.

Vì người dân Âu Châu thường có tinh thần thể thao phục thiện, trong khi phe lãnh đạo CS Việt Nam lại bất phục ngoạn cố. Người dân Âu Châu thường ngay thẳng bộc trực, trong khi phe lãnh đạo CS Việt Nam lại ngụy trang dối trá. Người dân Âu Châu thường có tinh thần công bằng trọng pháp, trong khi phe lãnh đạo CS Việt Nam lại bao che tham nhũng. Đó là chỗ khó khăn của chúng ta.

Trong cuộc chiến đấu này chúng ta phải tìm hiểu những nhược điểm của đối phương để khai thác, và những vũ khí của đối phương để hóa giải. Những nhược điểm của CS là: độc tài, tham nhũng, bất công, bắt lạt, thường xuyên vi phạm nhân quyền và trắng trợn vi phạm nhân quyền. Hai vũ khí chiến lược của CS là: tuyên truyền dối trá và đàn áp khủng bố.

Tuyên truyền dối trá và đàn áp khủng bố là hai vũ khí chiến lược của Đảng CS để cướp chính quyền và củng cố chính quyền. Đây là một cặp song cô kiếm phải sử dụng đồng thời, mất một là mất tất cả. Nếu chỉ có tuyên truyền dối trá, mà không có đàn áp khủng bố, thì CS sẽ tiêu vong. Trái lại nếu chỉ có đàn áp khủng bố, mà không thể tuyên truyền dối trá được nữa, thì CS cũng sẽ bị giải thể.

I. TUYÊNTRUYỀN DỐI TRÁ

1) Về mục tiêu độc lập thống nhất

Trong cuộc đấu tranh giành độc lập, Đảng CS đã lồng cách mạng CS trong chiêu bài giải phóng dân tộc chống chế độ thuộc địa. Họ đã dùng ngụy chủ nghĩa dân tộc để khai thác lòng yêu nước của hàng triệu thanh niên nam nữ Việt Nam trong hai cuộc chiến tranh Đông Dương.

Về mặt chủ thuyết, trung thành với chủ nghĩa quốc tế vô sản, Đảng CS phủ nhận chủ nghĩa dân tộc. Họ không quan niệm độc lập quốc gia là một mục tiêu chiến lược, một cứu cánh tối hậu phải tranh thủ với bất cứ giá nào, với bất cứ hy sinh nào, kể cả việc hy sinh những quyền lợi riêng tư của đảng phái. Đảng CS chỉ quan niệm độc lập quốc gia như một chiêu bài, một phương tiện, hay một sách lược để đạt được mục tiêu chiến lược là cướp chính quyền. Họ phủ nhận bất cứ nền độc lập nào không cho họ độc quyền lãnh đạo quốc gia. Do đó, họ đã phủ nhận nền độc lập và thống nhất quốc gia do Hiệp Định Élysée trao trả cho Việt Nam năm 1949. Và họ tiếp tục phát động chiến tranh vũ trang trong 40 năm – từ 1949 đến 1989 – để cướp chính quyền và bành trướng chủ nghĩa bá quyền.

Từ 1949 Chiến tranh Việt Nam không còn là chiến tranh giải phóng dân tộc, mà là chiến tranh ý thức hệ giữa Quốc Tế CS và Thế Giới Dân Chủ (như Chiến Tranh Triều Tiên).

Sau khi thôn tính lục địa Trung Hoa năm 1949, mục tiêu chiến lược của Quốc Tế CS là nhuộm đỏ 2 bán đảo Đông Dương và Triều Tiên. Tháng 6-1950 với sự yểm trợ của Liên Xô và Trung Quốc, Bắc Hàn đem quân xâm lăng Nam Hàn. Từ đó chiến tranh ý thức hệ bộc phát

Tin tức tiếp trang 18
LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN VN phản kháng việc CSVN bắt giam các Thành viên HIỆP HỘI ĐOÀN KẾT CỘNG NÔNG VN
Căn cứ vào việc ngày 14-11-2006, Công an Sài Gòn đã bắt giam Anh Đoàn Huy Chương, ngày 15-11 bắt giam Anh Nguyễn Tấn Hoàn và Chị Nguyễn Thị Lê Hồng, cả ba đều là Thành viên của Ban Đại Diện HHĐK CNVN, đấu tranh cho quyền lợi của giới lao động VN. LMDCNQVN đã ra Kháng thư số 01 ký ngày 24-11-2006, khẳng định việc nhà cầm quyền CSVN bắt giam những người này là hành động trái phép, tùy tiện và vi phạm đặc biệt nghiêm trọng Phụ đính Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc ngày 09-12-1998, Hiến pháp CHXHCNVN năm 1992, Điều 69, Bộ luật tố tụng hình sự năm 2003, Điều 85
LMDCNQVN cực lực phản đối các hành động đàn áp, khủng bố, đe dọa, quấy nhiễu, bắt giam trên đây. Các việc ấy đã chứng tỏ CSVN, khi xin được ký kết tham gia các Văn kiện Quốc tế, chỉ làm một hành động giả dối, lừa gạt LHQ để được thừa nhận trước cộng đồng quốc tế, còn trong thực tế thì luôn tìm mọi cách để giới hạn, thậm chí triệt tiêu các quyền tự do rất chính đáng và cơ bản của người Dân. LMDCNQVN tha thiết kêu gọi LHQ, các Quốc hội, các Chính phủ, các Lãnh đạo chính trị tham dự Hội nghị APEC tại VN, các Tổ chức Nhân quyền, các Cơ quan Ngôn luận quốc tế, toàn thể Đồng bào hải ngoại, hãy tạo các áp lực để buộc CSVN triệt để tuân thủ các văn kiện Quốc tế cơ bản về nhân quyền. xem tiếp trang 29

giữa Quốc Tế CS và Thế Giới Dân Chủ.

Kinh nghiệm dân gian cho biết nơi nào trâu bò húc nhau thì ruồi muỗi chết: 3 triệu người đã hy sinh thân sống tại Triều Tiên, 3 triệu thanh niên nam nữ đã hy sinh thân sống tại Việt Nam, và 2 triệu người Cao Miên đã bị tàn sát, không phải để giành độc lập cho quốc gia mà để cho Đảng CS có cơ hội cướp chính quyền.

Vì Đảng CS Đông Dương phủ nhận nền độc lập do Pháp trao trả cho 3 quốc gia Đông Dương năm 1949, nên 3 cuộc chiến tranh Đông Dương đã xảy ra, và Đảng CS Đông Dương phải chịu trách nhiệm về cái chết của 5 triệu người tại Đông Dương.

Bằng giả nhân giả nghĩa, ngụy trang và dối trá, Đảng CS đã dùng ngụy chủ nghĩa dân tộc để giành chính nghĩa và cướp chính quyền.

Ngụy trang đi liền với dối trá. Đảng CS tuyên truyền rằng Pháp đem quân sang Việt Nam để tái lập chế độ thuộc địa. Đây chỉ là một luận điệu tuyên truyền xuyên tạc. Vì từ sau Thế Chiến II, Pháp không chủ trương tái lập các thuộc địa tại Á Châu. Và năm 1946 Pháp đã ký hai hiệp ước với Syrie và Liban để trả độc lập cho 2 quốc gia này. (Cũng nên ghi nhận rằng Hồ Chí Minh đã ký Hiệp Ước Sainteny tháng 3-1946 cho 15 ngàn quân Pháp sang đồn trú tại Việt Nam).

Tuy nhiên Pháp và phe Dân Chủ Tây Phương không chịu trao Đông Dương cho Đảng CS Đông Dương, vì họ không muốn Stalin mở rộng Bức Màn Sắt từ Đông Âu qua Đông Á. Do đó từ 1947, Pháp đã thương nghị với phe Quốc Gia Việt Nam để trả độc lập cho Việt Nam. Năm 1947, sau khi ký Hiệp Ước Sơ Bộ Vịnh Hạ Long, Pháp đã chính thức đăng ký 3 nước Đông Dương là những quốc gia độc lập tại Liên Hiệp Quốc (xin coi Everyone's United Nations 1986, trang 332).

Và tháng 3-1949 tại Paris, Tổng Thống Vincent Auriol đã ký HIỆP ĐỊNH ÉLYSÉE với Quốc Trưởng Bảo Đại để trả độc lập cho Việt Nam. 4 tháng sau, tháng 7-1949, Tổng Thống Auriol lại ký Hiệp Ước

với Quốc Vương Sisavangvong để trả độc lập cho Ai Lao. Và 4 tháng sau nữa, tháng 11-1949 Tổng Thống Auriol lại ký Hiệp Ước với Quốc Vương Sihanouk để trả độc lập cho Cao Miên “theo tinh thần Hiệp Định Élysée”.

Như vậy, sự thật lịch sử đã chứng minh rằng, từ sau Thế Chiến II, tại Á Châu, chế độ thuộc địa đã cáo chung để nhường chỗ cho chế độ liên hiệp.

Chiếu Hiệp Định Élysée 1949, Việt Nam và Pháp có nghĩa vụ an ninh hỗ tương. Từ 1949, quân đội Pháp chiến đấu tại Việt Nam với tư cách quân đội Liên Hiệp Pháp, để bảo vệ biên thù của Việt Nam đồng thời là biên thù của Liên Hiệp Pháp và của Thế Giới Dân Chủ. Trong bài diễn văn nhậm chức tại Quốc Hội Hoa Kỳ tháng giêng 1953, Tổng Thống Eisenhower có nói: “Người Pháp chiến đấu tại Việt Nam và người Mỹ chiến đấu tại Triều Tiên cùng theo một mục đích như nhau” (bảo vệ biên thù của Thế Giới Dân Chủ).

Từ 1955, trong kế hoạch thôn tính miền Nam, Đảng CS lại tuyên truyền rằng Hoa Kỳ đem quân sang để thống trị Miền Nam. Đó cũng là một luận điệu tuyên truyền xuyên tạc. Vì từ hai thập niên 1950 và 1960, Hoa Kỳ đem quân tham chiến tại Đại Hàn và Việt Nam, không phải để thống trị hai nước này, mà để bảo vệ biên thù của Thế Giới Dân Chủ. Về việc giải thể đế quốc, Hoa Kỳ đã đi tiên phong trong việc giải phóng thuộc địa và đã trả độc lập cho Phi Luật Tân từ 1946. (Phi Luật Tân đã được tự trị từ 1935).

Nói tóm lại, trong cuộc đấu tranh giành độc lập, Đảng CS đã dùng ngụy chủ nghĩa dân tộc để giành chính nghĩa và cướp chính quyền. Họ đã phủ nhận nền độc lập và phá hoại nền thống nhất do những người Quốc Gia yêu nước đã tranh thủ được từ 1949. Và hai cuộc chiến tranh Việt Nam kéo dài từ 1949 đến 1975 là những cuộc chiến tranh vô ích, vô lý và vô nghĩa.

Đại hạnh của Ấn Độ là có một Gandhi theo chủ nghĩa dân tộc. Đại bất hạnh của Việt Nam là có một

Nguyễn Ái Quốc theo chủ nghĩa quốc tế vô sản.

Sau vụ Sô Viết Nghệ Tĩnh, đầu thập niên 1930, Quốc Tế Cộng Sản đã phê bình gay gắt Đảng Cộng Sản Đông Dương là “chưa nhận thức rõ tính chất nguy hiểm của chủ nghĩa dân tộc cải lương, không đấu tranh chống chủ nghĩa dân tộc cải lương. Vì chủ nghĩa dân tộc cải lương là một lực lượng hết sức nguy hiểm nhằm phá hoại phong trào cách mạng vô sản. Và độc quyền lãnh đạo của giai cấp vô sản sẽ không được thực hiện nếu không xoá bỏ hoàn toàn chủ nghĩa dân tộc cải lương. Bản thân Đảng phải giáo dục và kiểm tra hàng ngũ bằng cuộc đấu tranh thường xuyên với chủ nghĩa dân tộc cải lương, coi đó là hình thức phản cách mạng của giai cấp tư sản. Không làm mất uy tín của chủ nghĩa dân tộc cải lương thì cách mạng ruộng đất và cách mạng phản đế không thể thắng được.”

Cũng trong thời gian này, Đảng Cộng Sản đã cảnh giác các cán bộ đảng viên “chớ hiểu lầm rằng ta kỷ niệm Yên Bái là ta tán đồng chủ nghĩa dân tộc. Ta nên nhân dịp kỷ niệm này để giải tỏ trước mặt đại quần chúng công nông trong toàn xứ biết rằng chủ nghĩa Cộng Sản và chủ nghĩa Dân Tộc là một trời một vực và không bao giờ hai chủ nghĩa ấy có thể dung hợp được”.

Trong khi Quốc Tế Cộng Sản lên án Gandhi là tay sai của Đế Quốc Anh theo chủ nghĩa dân tộc cải lương, thì Hồ Chí Minh cũng phê phán Phan Chu Trinh là “chỉ yêu cầu người Pháp thực hiện cải lương. Điều đó là sai lầm, chẳng khác gì đến xin giặc rú lòng thương” (Trần Dân Tiên).

Đó là quan niệm của Đảng Cộng Sản về chủ nghĩa dân tộc. Tuy nhiên sau này Hồ Chí Minh đã giao hoạt và ngụy trang dưới chiêu bài giải phóng dân tộc và dùng chủ nghĩa dân tộc như một sách lược để giành chính nghĩa và cướp chính quyền.

Trong lời tựa cuốn “Hồ Chí Minh tại Trung Quốc, một kẻ ngụy trang chủ nghĩa dân tộc” của Tường Vĩnh Kính, Hoàng Lý Lục nhận định rằng Hồ Chí Minh đã phò

theo sách lược nguy chủ nghĩa dân tộc của Mao Trạch Đông: “Chủ nghĩa CS mà hưng khởi lên được, một mặt nương nhờ vào làn sóng chủ nghĩa dân tộc, nhưng mặt khác lại âm mưu tiêu diệt thể lực chủ nghĩa dân tộc. Trong khi Trung Cộng khoác áo chủ nghĩa dân tộc để giành chính nghĩa, rồi lợi dụng chiến tranh Trung-Nhật để tăng cường lực lượng, thiết lập khu giải phóng thì Hồ Chí Minh cũng đề ra những mặt trận dân tộc (Việt Minh), mặt trận liên hiệp (Liên Việt), mặt trận giải phóng (Miền Nam), để đẩy tới chiến tranh vũ trang và phá hoại các đảng phái quốc gia theo chủ nghĩa dân tộc. Ông theo nguyên tắc cơ bản là bất cứ điều gì phù hợp với quyền lợi của ông, ông sẽ không ngần ngại lợi dụng, bất cứ cái gì làm trở ngại cho sự phát triển lực lượng của ông, ông sẽ dùng mọi cách để bài trừ hay tiêu diệt. Ông lớn mạnh không phải do sự quảng bá chủ nghĩa CS. Ông dùng rất nhiều tên giả, tổ chức giả, lấy chủ nghĩa dân tộc để nguy trang nhằm mục tiêu cướp chính quyền. Tất cả hành động của ông chỉ để tổ chức và phát triển đảng. Đến như Việt Nam có đạt được độc lập hay không thì chỉ là vấn đề thứ yếu mà thôi”.

Hồ Chí Minh đã suốt đời vận dụng chủ nghĩa dân tộc. Tuy nhiên trong những ngày cuối đời khi sắp về chầu tổ Cộng Sản, trong chúc ngôn ông không lý vấn đến cội nguồn dân tộc và nguồn gốc tổ tiên, ông mong ước được về với Các Mác và Lê Nin bên kia thế giới.

Vậy mà ngày nay trong chiến dịch Đổi Mới, Đảng Cộng Sản một lần nữa lại vận dụng chủ nghĩa dân tộc, truyền thống dân tộc, văn hóa dân tộc, bản sắc dân tộc và nếp sống ân nghĩa của dân tộc: “Đền Hùng và Lăng Chủ Tịch Hồ Chí Minh biểu tượng cho sự quý mến cội nguồn và nếp sống ân nghĩa của dân tộc”. Đó là khẩu hiệu tuyên truyền chiến lược mới nhất của Đảng CS.

Đối với họ, Hồ Chí Minh, người có công lập Đảng, có thể sánh ngang với Hùng Vương, người có công lập Quốc. Trong giai đoạn thoái trào, Đảng CS đã dùng huyền

thoại Hồ Chí Minh làm cái phao cấp cứu.

2. Về mục tiêu tự do dân chủ.

Đảng CS hứa hẹn rằng, sau khi hòa bình vẫn hồi, họ sẽ thiết lập một chế độ dân chủ gấp triệu lần chế độ dân chủ Tây Phương. Đây cũng là một luận điệu tuyên truyền dối trá.

Về chủ thuyết, Đảng CS không chủ trương thực thi tự do dân chủ cho người dân. Mục tiêu chiến lược của họ là thiết lập một chế độ độc tài vô sản, hay đúng hơn, một chế độ độc tài của Đảng để thống trị vô sản và nhân dân. Họ không tôn trọng bất cứ một quyền nào trong số 26 dân quyền căn bản như tự do thân thể, tự do cư trú và đi lại, tự do tôn giáo, tự do tư tưởng, tự do văn hóa, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do lập đảng, tự do tuyên cử v.v...

Kết quả là sau 60 năm cướp chính quyền, Đảng CS đã biến Việt Nam thành một trong những nước phân dân chủ nhất thế giới, kém cả Cao Miên. Vì tại quốc gia này tương đối có tự do tôn giáo, tự do báo chí và có chế độ đa đảng: Đảng Nhân Dân của Hunsen, Đảng Bảo Hoàng của Ranaridh và Đảng Quốc Gia của Rainsy. Ngày nay Mông Cổ cũng theo chế độ lưỡng đảng trong khi Việt Nam vẫn giữ chế độ độc đảng và độc quyền lãnh đạo của Đảng CS.

3. Về mục tiêu mưu cầu hạnh phúc.

Đảng CS hứa hẹn sẽ thực thi cải cách ruộng đất để chia ruộng cho người cày, và đem lại công bằng xã hội cho người dân. Thật ra đây chỉ là một cuộc đấu tranh giai cấp để tiêu diệt trí thức và nông dân tiểu tư sản.

Đầu thập niên 1950, trong 5 đợt đấu tố cải cách ruộng đất, Đảng CS đã sát hại hơn hai trăm ngàn trí thức và nông dân tiểu tư sản được đôn lên hàng địa chủ. Chỉ cần có 2 hecta ruộng mà không tự tay canh tác, cũng bị đấu tố, tịch thu ruộng đất, tài sản và nhà cửa. Năm 1956, họ chia cho bản cổ nông mỗi người chừng 2 sào ruộng (mỗi sào là 360m²). Để rồi 2 năm sau, năm 1958, họ lại trở mặt thù hồi lại tất cả ruộng đất đã phát cho bản cổ

nông trong chính sách tập sản hóa ruộng đất hay hợp tác hóa nông nghiệp. Theo chủ thuyết, Đảng CS không công nhận quyền tư hữu và không chủ trương chia ruộng cho tư nhân. Do đó “người cày có ruộng” là một khẩu hiệu tuyên truyền dối trá trắng trợn nhất của Đảng CS.

Tới Thế Chiến II, Việt Nam là một trong những quốc gia giàu thịnh nhất Đông Nam Á được mệnh danh là “bao lơn Thái Bình Dương”, Saigon là “Hòn Ngọc Viễn Đông”. Vậy mà ngày nay sau 60 năm CS cướp chính quyền, Việt Nam trở thành một trong 10 nước nghèo đói nhất thế giới, lợi tức bình quân mỗi đầu người tại Việt Nam năm 2003 chỉ được 1.3 mỹ kim một ngày. Trong khi đó tại Mã Lai là 8 mỹ kim, tại Đại Hàn là 25 mỹ kim, tại Đài Loan là 26 mỹ kim, và tại Tân Gia Ba là 45 mỹ kim. Đặc biệt là tại Congo, một cựu thuộc địa của Pháp tại Phi Châu, lợi tức bình quân mỗi đầu người là 1.8 mỹ Kim. (Xin coi Britannica Book of the Year từ năm 2005)

Nói tóm lại, từ 60 năm nay, Đảng CS đã dùng chiêu bài giải phóng dân tộc và giải phóng lao động để giành chính nghĩa và cướp chính quyền. Vô khí chiến lược số 1 của họ là tuyên truyền dối trá. Về mục tiêu độc lập thống nhất, họ dùng nguy chủ nghĩa dân tộc. Về mục tiêu tự do dân chủ, họ dùng nguy chủ nghĩa dân chủ xã hội. Và ngày nay Việt Nam còn kém xa Căm Bốt về mặt dân chủ. Về mục tiêu mưu cầu hạnh phúc, họ dùng chính sách nguy cải cách ruộng đất và nguy công bằng xã hội. Và ngày nay người dân Việt Nam còn nghèo đói hơn cả người dân Congo.

Để chống lại sự tuyên truyền dối trá, chúng ta phát động phong trào truyền bá sự thật lịch sử và sự thật xã hội để chứng minh rằng Đảng CS không có công giành độc lập, và không có công thống nhất đất nước. Ngoài ra họ còn phản bội đồng bào trong các mục tiêu tự do hạnh phúc và công bằng xã hội.

Trong cuốn Nhật Ký Rừng Rắn, Trần Độ đã vạch trần chính sách tuyên truyền dối trá cố hữu của Đảng CS: “Đặc điểm bao trùm của

chế độ chính trị xã hội này là nói một đằng làm một nẻo. Nói thì dân chủ vì dân, mà làm thì chuyên chính phát xít, nghĩa là nói dối, nói láo, lừa bịp, nói vậy mà không phải vậy. Đặc điểm này tạo ra một xã hội dối lừa, lãnh đạo dối lừa, Đảng dối lừa, cán bộ dối lừa, làm ăn giả dối, bằng cấp giả dối, giáo dục giả dối, đến gia đình cũng lừa dối... Các vị lãnh đạo nói nhiều điều tốt đẹp là nói theo dân mà thôi. Dân căm ghét tham nhũng thì lãnh đạo hô hét “kiên quyết chống tham nhũng”. Dân yêu cầu dân chủ, [dối mới] thì lãnh đạo thêm chữ dân chủ, [dối mới] vào khẩu hiệu [tuyên truyền] chiến lược. Nhưng nói thêm chữ thì chưa có ý nghĩa gì. Vì ta vốn nói một đằng làm một nẻo. Người trí thức và người dân chỉ thấy những lời nói tốt đẹp kia là vô nghĩa...”

II. ĐÀN ÁP KHỦNG BỐ.

Võ khí chiến lược số 2 của CS là đàn áp khủng bố. Đây là một trong hai song cô kiếm phải sử dụng đồng thời, mất một là mất tất cả. Nếu CS không thể tuyên truyền dối trá, nếu mọi người biết rõ mặt thật của CS thì không còn ai tha thiết bảo vệ chế độ nữa và CS sẽ tiêu vong. Trong trường hợp này, đàn áp khủng bố sẽ mất hiệu lực.

Lịch sử đã chứng minh điều đó. Tại Đông Đức và Lỗ Ma Ni năm 1989, bộ máy công an kìm kẹp cũng rất hung dữ. Nó có sự dã man của mật vụ Gestapo thời Hitler, và sự tàn ác của mật vụ KGB thời Stalin. Vậy mà khi người dân đã biết rõ mặt thật của CS và đứng lên đòi Dân Tộc Tự Quyết thì võ khí đàn áp không còn hiệu nghiệm nữa.

Tại Liên Xô cũng vậy. Để chống lại mưu toan đảo chánh ngày 19-8-1991 của phe CS cực đoan, nhân dân đã đứng lên đòi giải thể CS. Quân đội xuất phát từ nhân dân đã đứng về phía dân. Và công an mật vụ phải bó tay không dám bắn vào đoàn người biểu tình.

Năm bậc thang đàn áp khủng bố là: thủ tiêu cá nhân, tàn sát tập thể, học tập cải tạo, tòa án luật pháp, và quản chế hành chánh.

1) Thủ tiêu cá nhân:

Mặc dầu không ngừng kêu gọi đoàn kết quốc gia, Đảng CS đã thủ tiêu những người quốc gia yêu nước có uy tín và hậu thuẫn vì họ là những đối thủ nguy hiểm của CS trên đường cướp chính quyền. Sau khi cướp được chính quyền năm 1945, họ đã thủ tiêu Tạ Thu Thâu, Phan Văn Hùm, Trần Văn Thạch v.v... (trong nhóm Tân Tả Phái); Phạm Quỳnh, Bùi Quang Chiêu, Dương Văn Giáo, Nguyễn Văn Sâm, Hồ Văn Ngà v.v... (trong các nhóm Lập Hiến); Đức Giáo Chủ Huỳnh Phú Sổ (Hòa Hảo); Trương Tử Anh (Đại Việt), Lý Đông Á (Duy Dân); Khái Hưng, Nhượng Tống (Quốc Dân Đảng) v.v.v...

2) Tàn sát tập thể:

Đồng thời với thủ tiêu cá nhân, Đảng CS còn tàn sát tập thể. Tàn sát tập thể vì lý do tôn giáo, như việc sát hại các tín đồ Cao Đài và Hòa Hảo trong Chiến Tranh Đông Dương; tàn sát tập thể vì lý do đảng phái như việc sát hại các cán bộ đảng viên Quốc Dân Đảng, Đồng Minh Hội, Đại Việt, Duy Dân v.v... từ thập niên 1940; tàn sát tập thể vì lý do giai cấp như việc sát hại 200.000 trí thức và nông dân tiểu tư sản trong 5 đợt đầu tổ cải cách ruộng đất trong thập niên 1950; tàn sát tập thể vì lý do chính kiến, như việc sát hại 5 ngàn người quốc gia tại Huế trong dịp Tết Mậu Thân. Vụ tàn sát tập thể Tết Mậu Thân của Đảng CS Việt Nam năm 1968 đã mở đường cho vụ tàn sát tập thể 2 triệu người Cam Bốt của Đảng CS Khmer từ 1975.

3) Học tập cải tạo:

Cường độ đàn áp thứ ba là chính sách học tập cải tạo mà họ dịch là re-education (cải huấn). Danh từ này tự nó đã dối trá. Vì các tù nhân chính trị không phạm tội hình sự nào nên không cần phải cải huấn. Mặc dầu không ngừng hô hào hòa giải và hòa hợp dân tộc, từ 1975 Đảng CS đã bắt giam hàng trăm ngàn quân cán chánh và trí thức văn nghệ sĩ Việt Nam Cộng Hòa tại các trại tập trung, người thì 5, 7 năm, người thì 15, 17 năm. Đây là những trại lao động khổ sai và lao động cưỡng bách để đọa đầy thân xác và

hủy diệt ý chí của các tù nhân chính trị.

4) Tòa án luật pháp.

Thay vì để ban phát công lý cho người dân và bảo vệ con người về sinh mạng, tự do, danh dự và tài sản, tòa án và luật pháp được sử dụng như những công cụ đàn áp khủng bố để bắt giam độc đoán những người đấu tranh ôn hòa cho tự do, công lý, dân chủ và nhân quyền.

Từ 1975 họ đã truy tố:

a) Về tội âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân, và đã kết án Nguyễn Khắc Chính 20 năm tù (giám án tù tù chung thân năm 1976), Linh Mục Phạm Ngọc Liên 20 năm tù năm 1987, Thượng Tọa Thích Tuệ Sĩ 20 năm tù (giám án tù tử hình năm 1988), Nguyễn Đan Quế 20 năm tù năm 1991, Đoàn Viết Hoạt 15 năm tù năm 1993, Nguyễn Đình Huy 15 năm tù năm 1995.

b) Về tội tuyên truyền chống chế độ và đã kết án 3 người con của cố Luật Sư Trần Văn Tuyên: Trần Vọng Quốc 12 năm tù, Trần Tử Thanh 5 năm tù và Trần Tử Huyền 3 năm tù năm 1988; Đoàn Thanh Liêm 12 năm tù năm 1992. Năm 1996 Lê Hồng Hà, Hà Sĩ Phu và Nguyễn Kiến Giang đã bị kết án 2 năm tù, 1 năm tù và 15 tháng tù treo về tội tiết lộ bí mật nhà nước, thay vì tội tuyên truyền chống chế độ, đầu rằng họ đã công khai phủ định chế độ Cộng Sản.

c) Về tội phá hoại chính sách đoàn kết quốc gia, và năm 1995 đã kết án Hòa Thượng Thích Quảng Độ 5 năm tù vì đã tổ chức cứu trợ các nạn nhân lũ lụt tại đồng bằng sông Cửu Long mà không có giấy phép của nhà nước. Trong năm này Hoàng Minh Chính đã bị kết án 1 năm tù cũng về tội này.

5) Quản chế hành chánh.

Từ sau vụ án Lê Hồng Hà (1996), trong 5 năm không thấy có vụ án chính trị nào. Vì từ năm 1997 Đảng Cộng Sản đã ban hành quy chế quản chế hành chánh để bắt giữ phòng ngừa, quản thúc tại gia những người đối kháng, cấm họ không được hành nghề, không được di chuyển, không được tiếp xúc với

quần chúng, không được trả lời phỏng vấn và không được tham gia chính quyền. Bằng phương pháp này Đảng Cộng Sản đã biến đất nước thành một nhà tù lớn, trong đó nhà nước không phải nuôi ăn các tù nhân.

Sau vụ Đại Khủng Bố ngày 11-9-2001, khi Hoa Kỳ và đồng minh còn đang bối rối, Đảng Cộng Sản Việt Nam đã lợi dụng thời cơ, leo thang khủng bố từ bậc 5 (quản chế hành chánh) lên bậc 4 (tòa án luật pháp).

* Một tháng sau, tháng 10-2001 họ đã kết án Linh Mục Nguyễn Văn Lý 15 năm tù về 2 tội phá hoại chính sách đoàn kết quốc gia và vi phạm quyết định quản chế hành chánh vì đã tố cáo Đảng CS đàn áp tôn giáo.

Cuối năm 2001 khi hay biết có sự nhượng đất biên giới và bán nước Biên Đông cho Trung Cộng, các nhà trí thức trẻ trong Nhóm Dân Chủ như Lê Chí Quang, Nguyễn Khắc Toàn, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình cùng các vị lão thành cách mạng như Phạm Quế Dương, Trần Khuê, Trần Dũng Tiến... đã đồng thanh tố cáo Đảng Cộng Sản phản bội Tổ Quốc. Để trả đũa Đảng Cộng Sản đã thẳng tay đàn áp:

* Tháng 11- 2002, họ kết án Lê Chí Quang 4 năm tù về tội tuyên truyền chống nhà nước sau khi viết bài “Hãy Cảnh Giác Bắc Triều!”

Tiếp theo đó Đảng CS còn truy tố và kết án 3 người về tội gián điệp:

* Tháng 12-2002 Nguyễn Khắc Toàn bị kết án 12 năm tù vì đã tố chức những vụ khiếu nại khiếu kiện, mít tinh biểu tình tại Hà Nội để đòi lại ruộng đất cho nông dân hai miền Nam Bắc;

* Tháng 6-2003 Phạm Hồng Sơn bị kết án 13 năm tù (sau giảm còn 5 năm) vì đã dịch cuốn “Thế Nào Là Dân Chủ?” từ mạng lưới thông tin của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ;

* Tháng 12-2003 Nguyễn Vũ Bình bị kết án 7 năm tù vì đã gửi bản điều trần đến Quốc Hội Hoa Kỳ tố cáo những vi phạm nhân quyền ở Việt Nam cùng đòi thực thi chế độ đa đảng, và đòi thành lập Đảng Tự Do Dân Chủ đối lập với Đảng CS.

Ngoài ra Đảng CS còn truy tố thêm 7 người về tội gián điệp, nhưng sau đã cải tội danh thành lợi dụng quyền tự do dân chủ:

* Tháng 11-2003, 3 người cháu của Linh Mục Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Vũ Việt và Nguyễn Trục Cường bị phạt 32 tháng tù, và Nguyễn Thị Hoa bị 4 tháng 8 ngày tù vì đã tàng trữ các tài liệu nhân quyền và cung cấp cho người Việt hải ngoại những tin tức về vụ các Phật tử chuẩn bị đón Hòa Thượng Thích Huyền Quang từ Quảng Ngãi vào Saigon;

* Cũng trong tháng này Trần Dũng Tiến bị phạt 10 tháng tù vì đã đích danh tố cáo Đỗ Mười và Lê Đức Anh bao che tham nhũng;

* Tháng 7-2004 Phạm Quế Dương và Trần Khuê, hai phát ngôn viên của Hội Nhân Dân Chống Tham Nhũng và Nhóm Dân Chủ đã bị phạt 19 tháng tù.

* Cũng trong tháng này Nguyễn Đan Quế bị phạt 30 tháng tù vì đã tố cáo Đảng CS giữ độc quyền thông tin.

* Và trong tháng 11-2004 và tháng 4-2005 Mục Sư Nguyễn Hồng Quang bị kết án 3 năm tù về tội “ngăn cản nhân viên công lực hành sự” thay vì tội lợi dụng quyền tự do tôn giáo hay tội gián điệp. 5 đồng sự là các Truyền Đạo Phạm Ngọc Thạch bị phạt 2 năm tù, Lê Thị Hồng Liên và Nguyễn Văn Phương mỗi người 1 năm tù, và 2 anh em Nguyễn Hiếu Nghĩa và Nguyễn Thành Nhân mỗi người 9 tháng tù.

Trước đó 2 tháng, ngày 15-9-2004, Chính Phủ Hoa Kỳ đã liệt kê Việt Nam vào danh sách các quốc gia cần phải đặc biệt quan tâm, vì đã thường xuyên và thô bạo vi phạm quyền tự do tôn giáo. Muốn tránh tiếng đàn áp tôn giáo, Viện Kiểm Sát đã truy tố các giáo sĩ và truyền đạo Tin Lành về tội thường phạm cưỡng ép “chống người thi hành công vụ”.

Tổng kết lại sau vụ Đại Khủng Bố ngày 11-9-2001, trong 3 năm, từ tháng 10-2001 đến tháng 11-2004, Tòa Án Việt Nam đã truy tố và kết án 18 tù nhân tôn giáo và tù nhân

chính trị bằng những tội danh giả tạo bịa đặt, và cưỡng ép lỗi bịch.

III. THẬP DIỆN MAI PHỤC

Từ sau cuộc Cách Mạng Đông Âu năm 1989 và Phong Trào Giải Thể Cộng Sản tại Liên Bang Xô Viết năm 1991, Đảng Cộng Sản Việt Nam đã gia tăng đàn áp đối lập bằng công an, tòa án và luật pháp.

Vì không được quyền tranh luận trước tòa, từ năm 1991 cho đến nay, thay mặt Ủy Ban Luật Gia Bảo Vệ Dân Quyền, chúng tôi đã đệ trình quốc dân biện minh trạng để bào chữa cho 22 tù nhân lương tâm. Ngoài ra chúng tôi còn công bố bản Thất Điều Trần để biện hộ chung cho các bị can bị bắt giữ về tội gián điệp lạm phát mệnh danh là dịch gián điệp. Vì gián điệp là một tội danh cưỡng ép lỗi bịch nên sau này tòa án đã phải cải tội danh thành “lợi dụng quyền tự do dân chủ”. Đây lại là một tội danh bịa đặt giả tạo không tìm thấy trong các bộ hình luật của các quốc gia dân chủ văn minh.

Trong phần kết luận bản Thất Điều Trần chúng tôi nhận định rằng ngày nay Cộng Sản sợ 7 điều (Cộng Sản Hữu Thất Cự). 7 điều Cộng Sản sợ chính là 7 mặt trận đấu tranh của chúng ta để giải thể Cộng Sản và xây dựng Dân Chủ.

1) Cộng Sản sợ internet, sợ tin tức, sợ ý kiến: Chúng ta phát động mặt trận truyền thông.

2) Cộng Sản sợ dư luận quốc tế, sợ mất chính nghĩa, sợ mất viện trợ đầu tư: Chúng ta phát động mặt trận quốc tế vận.

3) Cộng Sản sợ đối lập chính trị: Chúng ta phát động phong trào tổ chức, phát triển và kết hợp các lực lượng dân chủ ở trong nước và hải ngoại, đồng thời phối hợp đấu tranh giữa trong và ngoài.

4) Cộng Sản sợ sự thật. Họ sợ sự thật lịch sử vì họ không có công giành độc lập và không có công thống nhất đất nước. (Vì Việt Nam đã được độc lập và thống nhất từ 1949 chiếu Hiệp Định Eulysée). Ngoài ra họ còn phản bội đồng bào trong các mục tiêu tự do dân chủ và mưu cầu hạnh phúc. Cộng Sản sợ sự thật xã hội, vì chế độ của họ vừa

độc tài tham nhũng vừa bắt công bắt lực: Chúng ta phát động mặt trận truyền bá sự thật, phục hồi sự thật lịch sử tại quốc tế và quốc nội, để giành chính nghĩa tự do dân chủ, hậu thuẫn quần chúng và hậu thuẫn quốc tế.

5) Cộng Sản sợ tự do như tự do tư tưởng, tự do đi lại, tự do ngôn luận, tự do thông tin, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do lập đảng, tự do tuyên cử v.v... Chúng ta phát động mặt trận đấu tranh đòi tôn trọng và thực thi những quyền tự do căn bản của người dân được ghi trong hiến pháp và trong Công Ước Quốc Tế về Những Quyền Dân Sự và Chính Trị.

6) Cộng Sản sợ dân chủ. Họ đã kết án Phạm Hồng Sơn 5 năm tù chỉ vì đã phổ biến những kiến thức dân chủ của nhân loại văn minh: Chúng ta phát động mặt trận truyền bá dân chủ, phổ biến ý thức dân chủ và những kỹ thuật pháp lý tiến tới việc thiết lập một chế độ dân chủ pháp trị, dân chủ đại nghị, dân chủ đa đảng.

7) Cộng Sản sợ nhân quyền: Chúng ta phát động mặt trận truyền bá nhân quyền, đấu tranh đòi thực thi nhân quyền và phản kháng những vi phạm nhân quyền, đặc biệt đòi phóng thích các tù nhân lương tâm và tranh thủ từng tù nhân lương tâm.

Ngoài 7 mặt trận nói trên, chúng ta còn phát động 3 mặt trận trong Sách Lược Thập Diện Mai Phục:

8) Mặt trận tự do tôn giáo đấu tranh đòi phóng thích các tù nhân tôn giáo đã bị giam giữ hay quản thúc độc đoán, đòi lại quyền sinh hoạt tự trị cho các giáo hội, và đòi lại các cơ sở tài sản của giáo hội để hoàng dương đạo pháp về văn hóa giáo dục và từ thiện nhân đạo.

9) Mặt trận bảo vệ chủ quyền lãnh thổ tổ cáo phe lãnh đạo Cộng Sản phản bội Tổ Quốc bằng cách nhượng đất biên giới và bán nước Biển Đông cho Trung Quốc; phủ nhận Hiệp Ước Biên Giới Việt Trung, Hiệp Ước Vịnh Bắc Bộ và Hiệp Ước Hợp Tác Nghề Cá; chống chủ nghĩa bá quyền Trung Quốc, và đấu tranh bảo vệ chủ quyền lãnh hải

của Việt Nam tại các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

10. Mặt trận luật pháp tòa án là trung tâm phối hợp các mặt trận đấu tranh để hóa giải võ khí đàn áp khủng bố của Cộng Sản. Vì ngày nay với sự thiết lập Tòa Án Hình Sự Quốc Tế, 3 loại đàn áp khủng bố dã man nhất là thủ tiêu cá nhân, tàn sát tập thể và lao động cải tạo sẽ cấu thành những tội chống nhân loại thuộc thẩm quyền Tòa Án Hình Sự Quốc Tế. Do đó ngày nay luật pháp tòa án là võ khí chiến lược căn bản của Cộng Sản để đàn áp đối lập và củng cố chính quyền.

Trong các vụ án gián điệp Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Khắc Toàn và Nguyễn Vũ Bình có sự phối hợp giữa mặt trận luật pháp tòa án với mặt trận quốc tế vận và mặt trận truyền thông.

Trong phong trào phản kháng những vụ giam giữ hay quản thúc độc đoán các nhà lãnh đạo tôn giáo như Hòa Thượng Thích Huyền Quang, Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Linh Mục Nguyễn Văn Lý, Mục Sư Nguyễn Hồng Quang, Đạo Trưởng Lê Quang Liêm v.v... có sự phối hợp giữa mặt trận luật pháp tòa án và mặt trận tự do tôn giáo.

Trong phong trào phản kháng vụ kết án Lê Chí Quang, Phạm Quế Dương và Trần Khuê có sự phối hợp giữa mặt trận luật pháp tòa án và mặt trận bảo vệ chủ quyền lãnh thổ, chống nhượng đất bán nước và chống chủ nghĩa bá quyền Trung Quốc.

Với Sách Lược Thập Diện Mai Phục chúng ta sẽ hóa giải được hai võ khí chiến lược của Cộng Sản là Tuyên Truyền Đối Trá và Đàn Áp Khủng Bố.

DIỄN BIẾN HÒA BÌNH

Trong sách lược Thập Diện Mai Phục chúng ta chủ trương đấu tranh 10 mặt để giải thể Cộng Sản và xây dựng Dân Chủ. Trong sách lược này chúng ta không đề cập đến diễn biến hòa bình.

Ngày nay Hoa Kỳ và các đồng minh muốn phát triển các tương quan ngoại giao, kinh tế và văn hóa với Hà Nội để hy vọng thực hiện lộ trình diễn biến hòa bình, cho Việt

Nam hội nhập vào cộng đồng các quốc gia dân chủ trên thế giới. Đó cũng là ước vọng của chúng ta.

Mọi người kỳ vọng rằng, với sự phát triển kinh tế thị trường, giao lưu văn hóa và trao đổi tin tức ý kiến, rồi đây dân trí sẽ mở mang, đời sống kinh tế của người dân sẽ thoát khỏi sự kiểm tỏa của nhà nước, và ý thức dân chủ sẽ khai thông kỷ nguyên hòa bình và tiến bộ.

Kinh nghiệm Đông Âu cho biết, nhờ có trao đổi tin tức ý kiến, người dân lần lần hiểu rõ bản chất của Cộng Sản. Và khi họ đã biết rõ mặt thật Cộng Sản, thì không còn ai tha thiết bảo vệ chế độ nữa, và chế độ đã tiêu vong. Tại Hung Gia Lợi, Tiệp Khắc và Bảo Gia Lợi, chế độ Cộng Sản đã bị giải thể bằng diễn biến hòa bình.

Điều đáng lưu ý là các nhà lãnh đạo Cộng Sản Âu Châu thường có tinh thần thể thao phục thiện. Sau những cuộc tổng tuyên cử tự do khi thấy người dân không còn tín nhiệm chế độ nữa thì họ đã lặng lẽ rút lui. Việc này sẽ không xảy ra tại Việt Nam.

Vì những người lãnh đạo Cộng Sản Việt Nam không suy nghĩ và hành động như những người Cộng Sản Âu Châu. Họ không bao giờ dám tổ chức trung cầu dân ý hay tuyên cử tự do để biết rõ nguyện vọng của người dân. Thay vì có tinh thần thể thao phục thiện, họ lại bắt phục ngoan cố. Thay vì ngay thẳng bộc trực, họ lại ngụy trang đối trá. Thay vì công bằng trọng pháp, họ lại bao che tham nhũng. Họ không phải là những người yêu nước và không đặt quyền lợi quốc gia lên trên quyền lợi của đảng phái. Họ chỉ giả nhân giả nghĩa, lợi dụng tài sản quốc gia và các ngân khoản viện trợ để trang bị bộ máy công an nhằm đàn áp đối lập và củng cố chính quyền.

Hơn nữa họ rất sợ giao lưu văn hóa và trao đổi tin tức ý kiến với thế giới dân chủ. Họ chỉ lợi dụng giao lưu văn hóa một chiều để tuyên truyền đối trá cho cái gọi là “sự nghiệp giải phóng dân tộc” và “sự nghiệp đổi mới” nhằm tạo huyền thoại cho Hồ Chí Minh, và gây uy

tín cho Đảng Cộng Sản được độc quyền lãnh đạo quốc gia. Như vậy nếu có đổi mới thì cũng chỉ là thay đổi về hình thức, chứ không thay đổi về thực chất.

Trong điều kiện này, nếu chúng ta chỉ kỳ vọng vào diễn biến hòa bình, mà không hy sinh tranh đấu, thì đến năm 2015 - nghĩa là 70 năm sau khi Cộng Sản cướp chính quyền - xã hội của chúng ta cũng sẽ không bằng xã hội Miền Nam đầu thập niên 1970.

Do đó phương châm hành động của chúng ta vẫn là: Hãy tự giúp mình rồi Trời sẽ giúp ta. Hãy hy sinh và chiến đấu rồi đồng minh sẽ giúp ta. Diễn biến hòa bình không phải là điều kiện cần và đủ để giải thể CS và xây dựng Dân Chủ. Diễn Biến Hòa Bình phải được tiến hành đồng thời với Thập Diện Mai Phục. Ta hãy giữ vững Niềm Tin.

**Tin tức tiếp trang 23
Đảng Dân Chủ Nhân Dân rải
truyền đơn dịp Hội nghị APEC**

Bắt đầu từ ngày 5-11-2006, đảng Dân chủ Nhân dân đã phát tán hàng trăm tờ truyền đơn. Truyền đơn được liên tục rải trong nhiều ngày tại các nơi: công viên trước Dinh Độc Lập cũ, Sài Gòn; đường Lý Tự Trọng, trước Thu viện quốc gia; trước nhà giam PA24 địa chỉ số 4 Phan Đăng Lưu -Sài Gòn, nơi đang giam Bác sĩ Lê Nguyên Sang và ký giả Huỳnh Nguyên Đạo; khu Công nghiệp Tân Bình; xa lộ Hà Nội và các khu vực thuộc Tỉnh Đồng Nai, Biên Hòa.

Truyền đơn khác nhau về mặt hình thức nhưng nội dung không thay đổi, mục tiêu là thông tin trong quảng đại quần chúng lời kêu gọi của đảng DCND về tình trạng vi phạm nhân quyền tại VN. Đòi hỏi đảng CSVN phải trả tự do cho các tù nhân chính trị, trong đó có các lãnh đạo của đảng DCND gồm bác sĩ Lê Nguyên Sang và ký giả Huỳnh Nguyên Đạo; 4 đảng viên thường đang bị giam giữ tại Tiền Giang, nhiều nhà đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền đang bị cầm tù như Ký giả Nguyễn Vũ Bình, các anh Nguyễn Ngọc Quang, Vũ Hoàng Hải, Phạm Bá Hải, Trương Quốc Huy, v.v... chỉ vì họ đòi dân chủ và ký tên ủng hộ bản tuyên ngôn Tự Do, Dân Chủ cho VN. Truyền đơn cũng đòi hỏi chính quyền Hà Nội phải hủy bỏ điều 4 Hiến Pháp; chấp nhận đối thoại với các xu hướng chính trị khác biệt

Xem tiếp trang 31

thảm kịch "NHÂN VĂN-GIAI PHẨM" Nguyễn Minh Cần

Kỷ niệm 50 năm Vụ Án Văn Học đầu máu và nước mắt

(Tiếp theo và hết)

Một điều cần nhấn mạnh: dù đảng cầm quyền đàn áp tàn bạo trào lưu dân chủ đến thế nào đi nữa, nhưng trong lòng Dân tộc, hồn tự do bất diệt vẫn sống mãi, khát vọng dân chủ mãnh liệt vẫn sục sôi, khi có điều kiện thì lại bùng lên không thể nào dập tắt được. Hồi năm 1987, sau nhiều năm cầu xin, cuối cùng thì "Câu lạc bộ Những người Kháng chiến cũ" được thành lập, do nhà cách mạng lão thành Nguyễn Hộ làm chủ nhiệm. Câu lạc bộ đã phát huy tinh thần tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, và dù không được phép vẫn cho ra báo "Truyền Thống Kháng Chiến" với 2 ngàn bản in. Câu lạc bộ đã dám thảo luận những vấn đề chính trị rất hóc búa, như yêu cầu Bộ chính trị và Ban bí thư kiểm điểm công việc của mình trước Trung ương, yêu cầu thi hành kỷ luật những bộ trưởng, thứ trưởng phạm sai lầm để cho 10 triệu dân miền Bắc bị đói năm 1987, yêu cầu Trung ương đừng "độc diễn" khi Quốc hội bầu Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng mà để cho Quốc hội được bầu cử dân chủ... Đảng cầm quyền tức giận, bắt đầu đàn áp những người tham gia Câu lạc bộ thì ông Nguyễn Hộ – người đảng viên với 50 tuổi đảng – đã tuyên bố ra khỏi ĐCSVN (1990).

Trong năm 1987, Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh tuyên bố "cởi trói" cho văn nghệ sĩ – sự thật là chỉ tạm thời nới lỏng dây trói thôi – thì giới trí thức, văn nghệ sĩ, các nhà báo đã biết nhân cơ hội đó vươn lên. Nhà văn Nguyễn Ngọc đã đưa ra bản "Đề cương đề dẫn thảo luận ở hội nghị đảng viên bàn về sáng tác văn học", một lần nữa đặt lại quan hệ giữa văn học và chính trị, phản đối dung tục hoá mối quan hệ này, phản đối sự "tuyệt đối hoá chính trị, tuyệt đối hoá sự chi phối tất yếu của chính trị đối với văn học" (nguyên văn), nói một cách khác văn học đòi "tự do", đòi thoát khỏi sự đè đầu cưỡi cổ của "đảng tính". Thật ra cũng không khác mấy yêu cầu đòi Đảng "trả văn nghệ

cho văn nghệ sĩ" mà Trần Dần đã đưa ra hồi cuối năm 1954 đầu năm 1955, khởi đầu cho trào lưu "Nhân Văn-Giai Phẩm". Một phong trào sáng tác mạnh mẽ đã được đẩy lên: nhiều tác phẩm vang dội một thời đã xuất hiện, như "Thời Xa Vắng" (1986) của Lê Lưu, "Tiểu Thuyết Vô Đề" "Thiên Đường Mù" và "Bên Kia Bờ Áo Vọng" (1987) của Dương Thu Hương, "Ly Thân" (1987) của Trần Mạnh Hào, "Lời Khai Cửa Bị Cạn" (1987) của Trần Huy Quang, "Cái Đêm Hôm Ấy Đêm Gì?" (1988) của Phùng Gia Lộc, "Tiếng Đất" (1988) của Hoàng Hữu Cát, "Mùa Lá Rụng Trong Vườn" (1985) của Ma Văn Kháng, "Tướng Về Hưu" của Nguyễn Huy Thiệp... Văn thơ của Nguyễn Minh Châu, Trần Vàng Sao, Xuân Quỳnh, Nguyễn Duy, Bùi Minh Quốc, Thanh Thảo, hội họa của Nguyễn Tư Nghiêm, Nguyễn Sáng, Bửu Chỉ, kịch nghệ của Lưu Quang Vũ, Tất Đạt... đã để lại những dấu ấn đẹp cho thời kỳ đó. Những đổi thay của báo chí cũng khá tích cực, nổi bật là tuần báo "Văn Nghệ" dưới thời tổng biên tập Nguyễn Ngọc, "Sông Hương" với tổng biên tập Tô Nhuận Vĩ, "Lang Bian" với tổng biên tập Bùi Minh Quốc, "Tuổi Trẻ" với tổng biên tập Vũ Kim Hạnh. Cũng cần nhắc đến vai trò của ông Trần Độ, hồi đó là trưởng Ban Văn nghệ Trung ương đã có công thuyết phục Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh và Bộ chính trị ra nghị quyết 05 (công bố đầu tháng 12-1987) với tinh thần nới rộng tự do cho văn nghệ sĩ, phần nào đã có tác dụng mở đường cho các tác phẩm tốt ra đời. Về án phẩm bí mật thì phải kể đến tờ "Diễn Đàn Tự Do" do Giáo sư Đoàn Viết Hoạt chủ trương. Một thời gian sau thì đảng cầm quyền hoảng sợ, lại siết chặt dây trói, lại bày ra "Vụ án Câu lạc bộ Những người Kháng chiến cũ", đưa vào tù các ông Tạ Bá Tòng, Hồ Hiếu, Đỗ Trung Hiếu, Đỗ Đình Mạnh... cuối cùng là ông Nguyễn Hộ, "Vụ án Lang Bian" với việc khai trừ khỏi ĐCS và quản chế nhà thơ Bùi Minh Quốc, nhà văn Tiêu Dao Bảo Cự và đàn áp Hội Văn nghệ

Lâm Đồng. Ông Nguyễn Ngọc, bà Vũ Kim Hạnh đều bị gạt ra khỏi cương vị tổng biên tập các báo họ đã phụ trách. Các nhà tu hành từng ủng hộ ĐCS trong cuộc chiến tranh miền Nam, đến khi họ cất tiếng nói chính nghĩa cũng bị đàn áp, tù đầy, quản chế, như Linh mục Chân Tín, ông Nguyễn Ngọc Lan... Đó là chưa nói đến vụ án Nguyễn Đan Quế, Đoàn Viết Hoạt với mức án cực kỳ nặng.

Trong tình hình vô cùng khó khăn đó, cuộc đấu tranh đòi dân chủ hoá vẫn không ngừng tiến tới. Các nhà cách mạng lão thành Hoàng Minh Chính, Nguyễn Hộ, Lê Giản, La Văn Lâm, Nguyễn Văn Trấn, Ngô Thức, Trần Độ, Nguyễn Văn Đào, Hoàng Hữu Nhân, Lê Hồng Hà, Trần Dũng Tiến, Vũ Huy Cương... đã cất cao tiếng nói chính nghĩa của mình. Ông Nguyễn Hộ đã cho ra tập luận văn “Quan Điểm Và Cuộc Sống”, ông Nguyễn Văn Trấn – tập tạp luận “Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội”, ông Hà Sỹ Phu (Nguyễn Xuân Tụ) – ba tập sách “Đất Nhau Đi Dưới Những Tấm Biển Chỉ Đường Của Trí Tuệ”, “Đôi Điều Suy Nghĩ Của Một Công Dân” và “Chia Tay Ý Thức Hệ”, Trần Thu – “Người Tù Bị Xử Lý Nội Bộ”, Hoà Thượng Thích Quảng Độ – “Nhận Định Những Sai Lầm Tai Hại Của Đảng Cộng Sản Việt Nam Đối Với Dân Tộc Và Phật Giáo Việt Nam”, ông Trần Độ – “Hồi Ký”, Tiêu Dao Bảo Cự – “Nửa Đời Nhìn Lại”, Trần Khuê – “Đổi Thoại”... Nhiều người khác, như Lữ Phương, Nguyễn Kiến Giang, Nguyễn Phong Hồ Hiếu, Nguyễn Thanh Giang, Vũ Cao Quận... cũng đã công bố những luận văn, những nghiên cứu của mình để chỉ rõ con đường tất yếu phải dân chủ hoá Đất nước. Cũng chính trong thời gian này, một tờ báo bí mật nhỏ nhắn viết rất hay mang tên “Người Sài Gòn” mà người ta đồn rằng do Ông Già Chợ Đệm Nguyễn Văn Trấn làm. Tờ báo được những người dân chủ đón nhận rất nồng nhiệt.

Bước vào thế kỷ mới, nhà văn Bùi Ngọc Tấn cho ra “Chuyện Kể Năm 2000”, nhưng bị thu hồi ngay, ông Nguyễn Thanh Giang tự xuất bản “Suy Tư Và Ước Vọng” cũng bị tịch thu. Tướng Trần Độ định cho ra “Nhật Ký Rõng Rắn” nhưng bị công an cướp đoạt ngay khi sắp đưa đi photocopy...

Nhiều người đã phải trả giá rất đắt cho quyền tự do phát biểu của mình bằng sự mất tự do, tức là bằng nhiều năm cầm tù, quản chế, bằng những sách nhiễu thường xuyên của nhà cầm quyền...

Ngày 21-2-2001, từ Thanh Minh thiên viện ở Sài Gòn, Viện trưởng Viện Hoá Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Hoà Thượng Thích Quảng Độ đã công bố “Lời Kêu Gọi Cho Dân Chủ Việt Nam” với sách lược 8 điểm cứu nguy đất nước rất rõ ràng và cụ thể. Đến năm 2005, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, thay mặt Cao Trào Nhân Bản, đã đưa ra “Lộ Trình 9 Điểm Nhằm Dân Chủ Hoá Việt Nam”. Và đặc biệt là ngày 8-4-2006, 118 nhà tranh đấu cho dân chủ trong nước đã tung ra bản “Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ 2006” có tính chất cương lĩnh của phong trào dân chủ, minh định mục tiêu, phương pháp đấu tranh của những người dân chủ. Tuyên Ngôn đó được nhiều người trong nước nhiệt tình đón nhận, tính đến nay đã có trên 2 ngàn người khắp các tỉnh thành trong cả nước can đảm ký tên và được người Việt ở hải ngoại hoan nghênh nồng nhiệt. Tuyên Ngôn 2006 cũng được dư luận thế giới biết đến và ủng hộ. Mười mấy ngày sau, vào ngày 15-4-2006, tờ bán nguyệt san “Tự Do Ngôn Luận” do Linh mục Têphanô Chân Tín làm chủ nhiệm đã ra số đầu tiên từ trong nước mà không cần xin phép. Đây là một tờ báo giấy được phổ biến ở khắp ba miền đồng thời được đưa lên mạng lưới điện tử. Cho đến ngày 1-10-2006, tờ “Tự Do Ngôn Luận” đã ra được 12 số. Đó là một cố gắng rất lớn của những người chủ trương và những người ủng hộ bán nguyệt san. Ngày 8-5-2006, các bạn trẻ du học sinh Việt Nam ở nhiều nước, như Nguyễn Tiến Trung, Hoàng Lan... đã cùng một số sinh viên, học sinh trong nước thành lập Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ và tập hợp này đã có những hoạt động của tuổi trẻ rất ngoạn mục. Một nhóm trí thức dân chủ ở Hà Nội do nhà văn Hoàng Tiến đứng đầu đã chủ trương tờ báo in “Tự Do Dân Chủ”, định ra ngày 15-08-2006 thì 2 ngày trước đó công an đã xông vào tòa soạn thô bạo lung sục, cướp đi mọi tài liệu và máy vi tính, nên tờ báo in không ra được. Tuy nhiên, đến ngày 2-09-2006, báo “Tự Do Dân Chủ” điện tử đã xuất hiện trên mạng. Và ngày 15-9-2006, tờ bán nguyệt san “Tổ Quốc”, tiếng nói từ suy tư và ước vọng của nhân dân Việt Nam, cũng đã ra số 1 từ trong nước do những cây bút trong nước với sự cộng tác của một số cây bút ngoài nước. Đây cũng là báo giấy đồng thời là báo điện tử.

Thế là trên chặng đường gian khổ đầy máu và nước mắt dài dằng dặc suốt 50 năm qua, biết bao chiến sĩ dân chủ đã bị hy sinh, đã bị đày đoạ

khốn khổ trong ngục tù, nhưng hàng loạt các chiến sĩ khác vẫn tiếp tục đứng cầm xông tới không ngừng để chống lại bạo quyền và thúc đẩy cuộc đấu tranh hoà bình, bất bạo động nhằm chuyển hoá Đất nước ta từ chế độ độc đảng toàn trị sang chế độ dân chủ đa nguyên, đem lại tự do, hạnh phúc cho toàn thể dân ta.

Điều đáng mừng là bên cạnh các nhà tranh đấu cho tự do dân chủ không mệt mỏi trong nhiều năm qua như các ông Hoàng Minh Chính, Nguyễn Hộ, Nguyễn Đan Quế, Nguyễn Văn Trấn, Trần Độ, Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Trần Dũng Tiến, Vũ Huy Cương, Vũ Cao Quận, Nguyễn Thanh Giang, Hà Sỹ Phu, Bùi Minh Quốc, Mai Thái Lĩnh, Hoàng Tiến, Trần Khuê, như hai vị đại lão Hoà Thượng Thích Huyền Quang, Thích Quảng Độ, các nhà tu hành Thích Tuệ Sỹ, Thích Thiện Hạnh, Thích Thiện Minh, Thích Không Tánh, Chân Tín, Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, Nguyễn Hữu Giải, Lê Quang Liêm, v.v... đã xuất hiện thêm nhiều chiến sĩ dân chủ mới rất dũng cảm, năng động, thông minh, sắc sảo, như Nguyễn Vũ Bình, Lê Chí Quang, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Khắc Toàn, Phương Nam Đỗ Nam Hải, Trần Mạnh Hào, Bạch Ngọc Dương, Phan Thế Hải, nhà văn nữ Trần Khải Thanh Thủy, hai mục sư Nguyễn Hồng Quang, Nguyễn Công Chính, các luật sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân, v.v...² Ngay cả những cán bộ đảng viên, những cựu công thần của ĐCS, như các ông Phạm Văn Xô, Đồng Văn Công, Nguyễn Văn Thi, tướng Nguyễn Nam Khánh, cựu phó thủ tướng Đoàn Duy Thành, cựu thứ trưởng Bộ công an Nguyễn Tài... cũng đã cất cao tiếng nói thẳng thắn vạch mặt những kẻ lãnh đạo độc tài mang tính lưu manh trong Đảng, như Đỗ Mười, Lê Đức Anh. Một số cán bộ đảng viên đã từng giữ những trọng trách trong ĐCS cũng đã nhập cuộc vào việc vận động dân chủ theo cách riêng của họ, như các ông Phan Đình Diệu, Nguyễn Trung Thành, Lê Đăng Doanh, Nguyễn Trung, Luật sư Trần Lâm, Đặng Văn Việt, Trần Quốc Toàn, v.v...

Cũng rất đáng mừng là ngày nay, việc kết hợp đấu tranh giữa trong nước và ngoài nước đã chặt chẽ và nhịp nhàng hơn trước. Cộng đồng người Việt hải ngoại đã có nhiều khả năng chi viện cho phong trào trong nước, cũng như khả năng vận động chính giới của các nước dân chủ, vận động dư luận và các tổ chức quốc tế yểm trợ cuộc đấu tranh để dân chủ hoá Đất nước ta, nhờ đó đã tạo thêm

được nhiều điều kiện thuận lợi hơn cho phong trào trong nước.

Tất cả những điều đó đem lại niềm tin vững chắc cho mọi người đang tranh đấu vì tự do dân chủ: dù có gian nguy thế nào đi nữa, dù kẻ thù của tự do dân chủ có đàn áp, khủng bố ác liệt đến thế nào đi nữa, nhưng cái chế độ độc tài toàn trị lỗi thời nhất định sẽ sụp đổ và bị thay thế bởi thể chế dân chủ đa nguyên, có khả năng tạo điều kiện cho Đất nước tiến lên mạnh mẽ, đem lại tự do, công bằng xã hội và phúc lợi chung cho mọi công dân.

Moskva, 08.10.2006

Ghi chú:

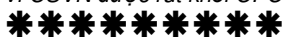
2. Chúng tôi chỉ xin dẫn tên những người trong nước, và chắc chắn là còn thiếu sót nhiều. Xin bạn đọc lượng thứ.

Tin tức tiếp trang 29
Về SG biểu tình đón TT Bush:
200 Dân oan Bị Bắt, Đánh Đập

Bản tin "Bên Lề APEC số 3" của nhà hoạt động Trần Ngọc Hà cho biết một cuộc biểu tình dự kiến tổ chức ở Sài Gòn của 200 dân oan đã bị bố ráp và vây đánh ngay khuya ngày 18-11-2006, nhiều giờ đồng hồ trước khi TT Bush tới Sài Gòn (10g tối CN 19-11)

Cuộc biểu tình được dự trù diễn ra lúc 10g sáng ngày 19-11 trước Văn Phòng 2 Chính Phủ, số 7 đường Lê Duẩn, Sài Gòn, gần Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ và khu Thảo Cầm Viên. Khoảng 200 dân oan từ nhiều tỉnh lặn lội bằng nhiều ngã khác nhau, kể cả những đường vòng từ An Giang qua biên giới Tây Nam, đã cố gắng tụ tập về đây đấu tranh đòi tự do tôn giáo và đòi trả lại tài sản của Phật Giáo Hòa Hảo. Ban tổ chức dự trù có cả những tín hữu Tin Lành đến từ khắp vùng chung quanh Thành Phố để đòi quyền thờ phượng chung với nhau tại các Nhà Nguyện. Hầu hết bà con đã chuẩn bị biểu ngữ, áo mặc mang hai màu xanh-trắng với những dòng chữ phản đối chính sách đàn áp tàn bạo của nhà cầm quyền. Cuộc biểu tình được dự tính sẽ diễn ra trong không khí ôn hòa, bất bạo động.

Tuy nhiên, trên đường đến nơi tụ họp, một số người dẫn đầu đã bị công an ruộng bắt. Riêng ông Trần Thanh Hiên và bà Trần Thị Thủy đã bị công an Đồng Tháp và Sài Gòn phớt lờ lung bắt và đánh đập dã man hồi nửa đêm 18-11 trước đó. Vì thiếu người điều động và phối hợp, cuộc biểu tình đã không thể diễn ra như đã định. Phóng viên ngoại quốc chỉ có thể phỏng vấn ông Trương Văn Đức, người vận động và tổ chức cuộc biểu tình, qua điện thoại. Ông tỏ ra thất vọng vì CSVN được rút khỏi CPC.

viết HƯ KÊU CỨU KHẨN CẤP từ một trại giam ở Hà Nội

Lê Thị Kim Thu và Vũ Thanh Phương

Kính gửi :

Ủy ban Bảo vệ Nhân quyền của Liên Hợp Quốc. Bà Loretta Sanchez – Dân biểu Hạ nghị viện Hoa Kỳ

Đồng kính gửi :

Tổ chức Theo dõi và Bảo vệ Nhân quyền Quốc tế Human Right Watch. Tổ chức Bảo vệ Quyền phụ nữ Quốc tế. Tổ chức Phóng viên không biên giới. Tổ chức Ân xá Quốc tế. Ban biên tập Vietnam Exodus và Phóng viên Tường Thắng - Luật sư Đỗ Phủ. Dư luận đồng bào trong nước và hải ngoại. Các cơ quan bảo vệ luật pháp của Nước CHXHCN VN

Chúng tôi tên là Lê Thị Kim Thu ở tổ 3 khu phố 6, thị trấn Vĩnh An, huyện Vĩnh Cửu, tỉnh Đồng Nai và Vũ Thanh Phương ở ấp Bình Xuân 1, xã Xuân Phú, huyện Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai, hiện tạm trú tại 491/56 đường Huỳnh Văn Bánh quận Phú Nhuận, Sài Gòn. Chúng tôi đồng lòng viết thư này khẩn thiết kêu cứu đến các Quý ông, Quý bà quan tâm đến nhân quyền của nhân dân Việt Nam hãy lên tiếng giúp đỡ chúng tôi. Chúng tôi cũng là những người dân oan đã được vinh hạnh hội đàm cùng Bà Dân biểu Loretta Sanchez là Nghị sĩ của Quốc hội Hoa Kỳ. Nội dung như sau :

Chúng tôi là những người dân oan bị chính quyền các cấp ở địa phương cướp đoạt đất đai, tài sản của gia đình suốt mấy chục năm qua, sau ngày 30-4-1975. Chúng tôi đã đi khiếu kiện tù tì ở quê nhà đến Sài Gòn rồi ra Hà Nội gần 20-30 năm qua. Khi ra thủ đô Hà Nội để khiếu kiện lên các cấp cao ở Trung ương và đang tạm trú, ở trọ tại ngõ 94 phố Ngọc Hà, quận Ba Đình, Hà Nội suốt từ năm 2001 đến nay.

Trong thời gian theo kiện tại Hà Nội, chúng tôi không vi phạm gì vào luật pháp của chính quyền Việt

Nam cũng như các quy định khác của địa phương. Ngày 11-11-2006, chúng tôi bị công an phường Ngọc Hà đuổi ra khỏi nhà trọ với lý do : Hà Nội đang chuẩn bị chào đón Hội nghị APEC 14 được tổ chức tại Việt Nam, nên phía chính quyền Việt Nam lấy lý do đảm bảo an ninh và mỹ quan không cho dân khiếu kiện các tỉnh ở lại Hà Nội. Họ đe dọa và ép buộc chủ trọ đuổi chúng tôi ra khỏi nhà mà không có lý do gì chính đáng. Chúng tôi đành phải ra vườn hoa Mai Xuân Thưởng là nơi đối diện trụ sở tiếp dân của ĐCSVN, Chính phủ... để ngủ nhờ ở cửa nhà vệ sinh công cộng ngay gần đây hoặc vào ngủ nhờ ở mái hiên của trụ sở này. Nhưng đến 23 giờ đêm khuya cùng ngày hôm đó, có nhiều xe đặc chủng cảnh sát cơ động, chờ sẵn trăm công an ào ào xông đến bắt giữ tất cả hàng chục dân oan đang ngồi ngủ vật vờ ở đây. Chúng tôi phản đối thì bị công an xóc nách lôi hết chúng tôi lên ô tô, người nào cưỡng lại thì bị họ khênh quăng như súc vật. Riêng chúng tôi thì họ lại còn lừa thêm là : "*Các chị cứ đi đi, cứ chấp hành đi! Sáng mai chúng tôi là cán bộ của A38 Tổng cục an ninh sẽ sang đón chị về*". Thực tế thì chúng tôi bị chở sang nơi được gọi là Trại bảo trợ xã hội 1 ở gần thị trấn Đông Anh cách Hà Nội 30km về phía Bắc. Khi đến nơi chúng tôi bị công an đẩy ngay vào phòng và nhốt luôn trong trại. Sáng ngày hôm sau không có một ai là cán bộ công an của Tổng cục an ninh đến làm việc với chúng tôi, họ để mặc cho chúng tôi ngồi một chỗ. Khi chúng tôi hỏi thì công an gác cổng họ nói : "*Các chị cứ ở đây, chúng tôi không bắt các chị*". Nhưng chúng tôi đi 1 bước là họ theo sau luôn, chúng tôi đi tiếp khoảng 10 bước thì họ cản không cho chúng tôi được đi thêm nữa. Cả

ban ngày cũng như đêm, họ cử người giám sát nhất cử nhất động của chúng tôi bằng mọi cách, như : cho một vài công an trẻ ngồi trước cửa buồng giam giữ quan sát. Khi chúng tôi gọi điện thoại cho người thân, hoặc trả lời phỏng vấn các báo đài thì họ đến gần để nghe trộm mọi nội dung của cuộc điện đàm. Tình cảnh chúng tôi hiện nay sống mất tự do và thật đúng hoàn toàn là một cảnh của người bị tù đày, giam cầm. Mà Trại bảo trợ xã hội 1 thực chất là một trại tập trung, một nhà tù trá hình mà thôi. Chúng tôi ra thủ đô Hà Nội khiếu kiện, là những người có địa chỉ rõ ràng, có gia đình, có người thân thiết, không phải là những kẻ vô gia cư, hoặc không nơi nương tựa mà phải sống dựa vào sự bảo trợ và nuôi dưỡng của nhà nước. Nay phía công an Việt Nam lại vô cớ tùy tiện bắt giữ, đày đoạ, giam cầm chúng tôi. Tình hình dân oan chúng tôi vô cùng bức xúc, đi khiếu kiện không ai giải quyết, nay lại bị bắt tù giam, mà không hề có lệnh của Tòa án, Viện Kiểm sát. Nghiêm trọng hơn nữa chúng tôi là những dân lành, nay lại bị công an bắt giam vào trại của những người bị bắt vì hành nghề mại dâm và vô gia cư. Do bị xúc phạm như vậy, nên chúng tôi đấu tranh phản đối kiên quyết và tuyệt thực từ lúc bị bắt 11-11-2006 đến nay.

Chính vì vậy mà sức khỏe của chúng tôi bị sa sút trầm trọng, nhưng công an VN không hề mấy may động lòng đến tình cảnh bi đát của người dân oan cùng là đồng bào con Lạc cháu Hồng với họ. Chúng tôi cực lực lên án hành vi đàn áp nhân quyền của nhà cầm quyền VN, họ lừa dối nhân dân trong nước và thế giới một cách tinh vi. Đối với những người dân oan thấp cổ bé họng chúng tôi họ thẳng tay đàn áp, khủng bố.

Chúng tôi đấu tranh mạnh mẽ thì công an ở trại nói : “Chúng tôi không bắt các chị, chúng tôi chỉ giam giữ các chị theo lệnh của Bộ Công an và Trung ương”. Như vậy nhà cầm quyền Việt Nam đã ngang nhiên chà đạp pháp luật do chính họ đề ra, họ đã vi phạm trắng trợn luật về :

- Tôi ngăn cản quyền người khiếu kiện;
- Tôi bắt giữ người trái phép;
- Tôi vi phạm luật cư trú, tự do cư trú và tự do đi lại của người dân.

Vậy thử hỏi chính quyền Việt Nam tôn trọng nhân quyền của nhân dân mình ở chỗ nào ??? Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi Các Quý Vị hãy lên tiếng lên án và giúp đỡ chúng tôi thoát khỏi sự áp bức, đàn áp khốc liệt của nhà cầm quyền Việt Nam, mà trước mắt là đòi trả lại ngay tự do nhân quyền cho chúng tôi, trả lại ngay nhà cửa, đất đai cho toàn thể dân oan Việt nam.

Cùng bị bắt với chúng tôi còn rất nhiều người dân oan, đặc biệt có 2 mẹ con cô giáo Nguyễn Thị Thảo là người đi khiếu kiện từ lúc chưa có con nay con gái bé của chị đã 4 tuổi, hôm đó cùng bị bắt giam cầm với mẹ. Và khi bị công an ở trại này cưỡng bức về địa phương thì cô giáo Thảo đã chống cự lại quyết liệt, kêu khóc thảm thiết không về. Vì gia đình 2 mẹ con rất nghèo không có tiền từ tỉnh Gia Lai ra Hà Nội để khiếu kiện, cuối cùng cộng an đã phải dùng vũ lực khênh quăng cô giáo Thảo lên ô tô như một con heo để cưỡng chế chị trở về trong đó. Một trường hợp khác là ông Đinh Văn Sự 46 tuổi, nhà ở Đồng Tháp, ra Hà Nội khiếu kiện đã đến châu chực ở cửa ngõ nhà Tổng Bí thư ĐCSVN Nông Đức Mạnh để đưa đơn từ, đã bị công an xô đẩy, giằng co, xé nát hết quần áo. Sau khi trở về vườn hoa Mai Xuân Thuồng thì bị công an lừa gạt mời đi làm việc và bảo giải quyết có tình có lý đáp ứng mọi yêu sách để ông sớm trở về quê, thực tế là bắt ông đưa lên ô tô chở sang Trại bảo trợ xã hội số 1 và giam ông ở đó. Phần uất trước hành vi lừa đảo của chính quyền CS Việt Nam, ông Sự đã tuyệt thực 8 ngày. Đến hôm nay ông Sự rất yếu, chỉ nằm yên một chỗ không đi được, nhưng cũng chẳng được công an trại quan tâm đến.

Một sự kiện nữa là, chúng tôi cũng khẩn thiết tố cáo trước dư luận rộng rãi là chúng tôi vừa viết thư ủng hộ Tuyên ngôn 8406 và sự nghiệp đấu tranh dân chủ hoá nước nhà cũng như vận động nhiều dân

oan nữa ở các tỉnh như Tây Ninh, Đồng Tháp.... cùng tham gia ký tên ủng hộ Tuyên ngôn Dân chủ Tự do 8406. Và vừa qua chúng tôi còn viết thư gửi bà Dân biểu Loretta Sanchez, được công bố rộng rãi trên mạng Internet. Vậy thử hỏi đây có phải là những hành động trả thù chính trị của công an Việt Nam, chính quyền CSVN đối với chúng tôi hay không ???

Đầu giờ chiều nay, ngày 14-11-2006, tôi, Vũ Thanh Phương, đã được tham gia hội luận với Bà Dân biểu này qua điện thoại di động ngay từ trong trại, nơi giam cầm chúng tôi. Cuộc nói chuyện của chúng tôi đang giữa chừng thì đã bị công an VN cắt đứt thô bạo và làm cho quý thánh giả đang theo dõi trên truyền hình trực tiếp của hệ thống đài SBTN rất phẫn nộ.

Chúng tôi viết thư này tố cáo phía chính quyền CS Việt Nam đã dùng công an đàn áp chống lại nhân dân mình. Chúng tôi mong các Quý vị hãy cực lực lên án và nghiêm khắc lên án để cứu lấy chúng tôi, những người dân hiền lành bé nhỏ đang tuyệt thực mấy ngày nay, đang rên xiết khốn khổ dưới sự đàn áp của công an và chính quyền CS Việt Nam.

Vì hoàn cảnh đang bị giam cầm nên không thể trực tiếp viết thư kêu cứu này, nên chúng tôi đã phải đọc toàn văn nội dung thư qua điện thoại cá nhân cho anh Nguyễn Khắc Toàn là nhà báo tự do, là một nhà tranh đấu dân chủ hiện ở 11 Ngõ Tràng Tiền quận Hoàn Kiếm Hà nội viết thành bức thư này, rồi trân trọng kính chuyển đến các quý vị.

Cuối cùng chúng tôi xin trân trọng cảm ơn các Quý vị đã bớt chút thời gian quan tâm đến cảnh ngộ bi đát và khốn khổ của những người dân như chúng tôi. Chúng tôi cũng trân thành cảm ơn anh Nguyễn Khắc Toàn không quản nguy hiểm đã giúp đỡ nguyện ước này của chúng tôi được hoàn thành trọn vẹn.

*Trại Bảo trợ Xã hội 1,
huyện Đông Anh, Hà Nội
Ngày 14-11-2006*

Kính thư

***Vũ Thanh Phương,
Lê Thị Kim Thu ********